CLAIRE VALÉRY
Mireasa fugară
ALCRIS
Romance
Capitolul 1

Pe Carla o străbătu un fior. În biserică era răcoare, o răcoare care contrasta ciudat cu toropitoarea căldură de afară. Totuşi, tremurul Cariei nu era pricinuit de atmosfera îngheţată care domnea în lăcaş…

Fata îi privi pe bărbatul care-i stătea alături, apoi îşi plecă ochii spre lunga ei rochie de mătase aibă. Peste numai câteva minute avea să devină soţia unui bărbat pe care nu-i iubea şi pe care nu avea să-l iubească niciodată.

Dar era prea târziu pentru a mai da înapoi. Logodna lor reprezenta de fapt pecetluirea alianţei a doua familii. Obicei care data din alte vremuri, e drept, dar în această parte a Italiei oamenii ţineau mai mult decât orice ia tradiţie. De această căsătorie depindea puterea clanului.

Caria îşi împreună mâinile ca pentru rugăciune. Preotul vorbea, dar ea nu înţelegea nimic. Ce spunea oare?

CLAIRE VALÉRY
Capitolul 1

Pe Carla o străbătu un fior. În biserică era răcoare, o răcoare care contrasta ciudat cu toropitoarea căldură de afară. Totuşi, tremurul Cariei nu era pricinuit de atmosfera îngheţată care domnea în lăcaş…

Fata îi privi pe bărbatul care-i stătea alături, apoi îşi plecă ochii spre lunga ei rochie de mătase albă. Peste numai câteva minute avea să devină soţia unui bărbat pe care nu-l iubea şi pe care nu avea să-l iubească niciodată.

Dar era prea târziu pentru a mai da înapoi. Logodna lor reprezenta de fapt pecetluirea alianţei a doua familii. Obicei care data din alte vremuri, e drept, dar în această parte a Italiei oamenii ţineau mai mult decât orice la

tradiţie. De această căsătorie depindea puterea clanului.

Carla îşi împreună mâinile ca pentru rugăciune. Preotul vorbea, dar ea nu înţelegea nimic. Ce spunea oare?

Luca asculta cu atenţie, cu un aer recules, grav. Privirea Cariei alunecă spre gâtul lui, încă roşu de ia bărbierit, apoi întoarse capul în grabă. Se gândi cu amărăciune că acest bărbat o înfricoşa.

În biserică erau aprinse lumânări imense care răspândeau arome grele şi o stranie lumină portocalie. Caria scutură din cap, încercând să-şi alunge migrena care devenea din ce în ce mai puternică. Se întreba de ce această ceremonie îi părea atât de asemănătoare cu o înmormântare. Doar trebuia să fie cea mai frumoasă zi din viaţa ei, nu?

Îşi privi din nou viitorul soţ. Deşi îl ştia dintotdeauna, îi părea îndepărtat, inaccesibil. Şi când se gândea că nu văzuse în ei decât un frate mai mare!

Ideea că va deveni soţia unui personaj atât de important o flatase la început, într-adevăr. Mai ales că alături de unchiul ei dusese o viaţă foarte ternă şi nu fusese niciodată încurajată să înveţe vreo meserie.

Ce proastă fusese! La puţin timp după logodnă, pricepuse în sfârşit că Luca nu o alesese decât din interes. Nu era ea nepoata

— Şi unica moştenitoare – a unuia dintre cei mai mari magnaţi din sudul Italiei? Luând-o în căsătorie, Luca nu făcea decât să consolideze puterea propriei familii.

Înţelegând că iubirea nu era deloc importantă în această căsătorie, Caria nu fusese foarte dezamăgită. Dar când aflase că viitorul ei soţ avea o amantă, se simţise rănită. Tânăra îşi căută din ochi rivala. Ce tupeu avusese Luca s-o invite ia nuntă!

Carla îşi stăpâni un oftat şi fu scuturată de un nou tremur interior. Totul în jur părea ireal. Dintr-odată, îşi dădu seama că preotul vorbea cu ea.

— Carla Gambini, îl iei în căsătorie pe.

Ea închise ochii, sperând să scape de acest coşmar. Era rândul ei să vorbească. şi nu trebuia decât să spună un singur cuvânt ca să pună capăt acestei mascarade.

Alături de ea, Luca, impasibil, privea fix în faţă. Carla îl măsură de la înălţimea staturii ei. Îşi aminti că, de mai multe ori, el încercase s-o umilească spunându-i că e prea înaltă, uriaşă.

Preotul tăcuse şi o privea tăcut. În biserică se făcuse atât de linişte încât se putea auzi o muscă zburând rătăcită. Toată lumea îşi ţinea răsuflarea, aşteptând răspunsul miresei. Dar Carla nu rosti niciun cuvânt. În spatele ei, oamenii şuşoteau.

Se întoarse către unchiul Pancrazio şi-i aruncă o privire disperată. Bătrânul îi răspunse printr-un zâmbet încurajator. Apoi, văzu că Luca se încruntă. Privirea lui neagră din acel moment îi dădu tinerei curajul care-i lipsise până atunci.

— Nu, şopti ea abia auzit.

Strângând în mâini cu toată puterea rochia albă, fata clătină din cap. I se părea că fusese prinsă în capcană. Ştia că nu are nicio putere asupra celor care hotărâseră pentru ea, dar un sentiment de revoltă o cuprinsese deodată.

— Nu! repetă ea mai tare.

O tăcere de plumb se lăsă în biserică.

— Nu pot să mă căsătoresc cu tine, Luca, reluă Carla. Îmi pare rău. Credeam că pot, dar m-am înşelat. Nu te iubesc.

Voci alertate se ridicară din adunare.

— Continuaţi, părinte! ordonă Luca cu o voce tremurătoare de furie. Nu-i daţi atenţie!

Preotul aruncă o privire îngrijorată spre fată, apoi privi asistenţa, în care remarcă mai mulţi bărbaţi în costume negre. Îţi trebuia mult eroism ca să te opui clanului Gambini.

Înţelegând ezitarea preotului, Caria se întoarse spre singurul om capabil s-o înţeleagă.

— Unchiule! Te rog. Explică-le că e ceva imposibil! Nu-i iubesc pe Luca. Nu pot să-i devin soţie!

Bătrânul îşi privi nepoata, apoi se întoarse către Luca.

— E doar nervoasă, zise el. O să-i treacă. Continuaţi. Nu-i nicio problemă.

Caria fu atât de uimită, încât rămase fără glas. Luca o strânse cu putere de mână.

— O să-mi plăteşti pentru asta, şopti ei printre dinţi. Cum îţi permiţi să mă faci de ruşine astfel?

— Opriţi imediat ceremonia!

Vocea puternică se auzise de undeva din spatele sălii. Carla se întoarse, ignorând mâna de fier care-i strivea încheietura. Un bărbat înainta spre altar. Era mai înalt decât Luca, avea părul blond şi ochi albaştri. Întreaga asistenţă îi urmărea cu priviri fascinate. Nici chiar gărzile de corp care stăteau ia capătul banchetelor nu făcură niciun gest ca să-i oprească.

Luca se întoarse.

— Cine sunteţi? exclamă el cu o voce tăioasă. Şi cu ce drept întrerupeţi ceremonia?

Ecoul sinistru al acestor cuvinte răsună în tăcerea ameninţătoare. Familiile tinerilor, colegii, prietenii îşi ţineau răsuflarea, ca împietriţi de o vrajă. Chiar şi Luca aştepta în tăcere.

— Am toate drepturile, domnule, pentru că sunt deja căsătorit cu această femeie.

Carla îşi reţinu o exclamaţie de uimire. Nu-şi putea lua ochii de la străin. De altfel, nici nu ar fi îndrăznit să-l privească pe Luca, deoarece ar fi ghicit imediat adevărul pe chipul ei. Bărbatul ajunse lângă ei. Purta o cămaşă de blugi şi pantaloni albaştri, iar ochii lui aveau culoarea cerului de primăvară. Emana atâta autoritate, încât nimeni

nu îndrăzni să-i taie calea. Nici măcar Luca nu se opuse când necunoscutul o luă pe Carla de mână şi dădu să coboare scările.

Mulţimea strânsă în biserică aştepta uimită. Carla făcu doi paşi către necunoscut, ca în vis. Mâna lui era caldă şi privirea lui îi inspira încredere.

— Vino, draga mea.

Zâmbitoare, Carla îşi urmă salvatorul.

— E un impostor! strigă dintr-odată Pancrazio Gambini cu o voce de stenor. Nepoata mea nu a fost niciodată căsătorită.

De această dată, Carla nu mai ezită.

— Nu, e adevărat! exclamă ea, înfricoşată de propria îndrăzneală. Neam. Întâlnit anul trecut.

— Haide, îi şopti necunoscutul ia ureche. Orice ar fi, continuă să mergi.

— Ce? roşi unchiul. Anul trecut? Ah! Ar trebui să vă ucid pe amândoi!

— Fugi! se răzgândi bărbatul, trăgând-o afară din biserică.

Coborâră împreună scările în grabă.

— Să nu crezi că spune doar aşa, am văzut oameni înarmaţi în biserică. Să ne grăbim.

În urma lor, câţiva bărbaţi îşi scoaseră armele, îngrozind mulţimea. Invitaţii se repeziră spre ieşire, împinşi de oamenii unchiului Pancrazio, grăbiţi să-i prindă pe fugari. Agitaţia creată le dădu timp Cariei şi salvatorului ei să se ascundă pe o stradă vecină. Bărbatul se opri în faţa unei maşini, scoase cheile din buzunar şi deschise portiera.

Într-o clipă, intră în maşină şi deschise uşa pentru Carla.

— Urcă! îi ordonă ei.

— Dar.

— Nu avem nicio clipă de pierdut! continuă ei.

Oamenii ăia vor ajunge îndată aici şi, după cum ai observat, sunt înarmaţi până în dinţi.

Caria privi pentru ultima oară în urmă, apoi se strecură în maşină, strângând în jurul ei rochia aibă, lungă. Voalul i se desprinsese deja din coroniţa de flori uscate pe care o purta pe cap.

Acesta fu şi ultimul lucru la care se gândi înainte ca maşina să pornească în trombă. Abia apucase să închidă portiera.

Merseră mai mulţi kilometri fără să-şi vorbească. Necunoscutul conducea cu o viteză nebună, privind mereu oglinda retrovizoare. Carla tremura din toate încheieturile. Ce naiba făcuse? Ce nebunie o apucase? Oare visa?

Îşi duse mâna la fruntea transpirată. În maşină era cald. Soarele o orbea, iar rochia îi foşnea la fiecare mişcare.

Visa, desigur. nu putea fugi cu un necunoscut în ziua nunţii. Cine era acest om? Unul dintre duşmanii de care unchiul ei, Luca şi oamenii lor se protejau zi şi noapte? Dacă o răpise ca să le ceară recompensă?

Carla se întoarse curioasă spre însoţitor:

— Cine eşti? întrebă ea. Şi de ce faci asta? Unde mă duci?

El ridică mâna, iar Carla se retrase, pregătindu-se parcă de un atac. Oare o va lovi şi el, ca Luca? Necunoscutul însă schiţă un gest evaziv.

— Numele meu este Frank Cormac, răspunse el în engleză.

Carla se încruntă. De unde ştia că ea vorbeşte această limbă?

Până acum, vorbise într-o italiană perfectă. Şi ea însăşi nu pronunţase niciun cuvânt în engleză. Cu toate astea, engleza fusese limba copilăriei ei, şi aceeaşi limbă se vorbea la liceul unde învăţase. Ce fericită fusese atunci şi ce naivă!

Oare acest necunoscut ştia ceva despre ea? Şi ce anume?

— Dar cine? începu ea.

— Ascultă, dacă ai de gând să vorbeşti non stop, ar fi mai bine să cobori imediat. Nu cred că e momentul să mă baţi la cap cu tot felul de întrebări.

Carla plecă ochii, înciudată. Încercă să se convingă că bărbatul nu avea aerul unui răufăcător. Până la urmă, îl urmase de bunăvoie.

Se lăsă să alunece pe scaun, pradă unor sentimente contradictorii.

— Eu sunt Carla Gambini, spuse ea, încercând să umple tăcerea.

— Ştiu.

Ea oftă şi îi privi în tăcere. Doamne, cu ce viteză conducea! mai bine îi lăsa în pace. Era foarte posibil ca, ia ora asta, întreaga familie să fie deja pe urmele lor. Unchiul Pancrazio era foarte furios. Niciodată nu-i mai văzuse astfel.

Chipul omului din momentul în care îl privise pentru ultima dată i se păruse ciudat. Dacă era bolnav? Dacă şocul îi provocase un criză cardiacă? Un regret violent o cuprinse, dar îşi aduse aminte de felul în care Luca încercase s-o reţină. Încheietura o durea încă. Dacă necunoscutul nu o elibera, ar fi fost forţată să-i ia de bărbat. Numai ia acest gând, simţi că i se face rău.

Probabil că Luca era foarte furios. Poate că îi va urmări, alături de oamenii unchiului ei. Era foarte probabil.

— Crezi că Luca ne urmăreşte? întrebă.

— Glumeşti? Ai uitat unde ne aflăm? Nu poţi scăpa nepedepsit pentru o asemenea îndrăzneală.

Caria clătină din cap. Pusese într-adevăr o întrebare stupidă. Îşi cunoştea familia mai bine decât oricine. Se gândi ia Luca şi ia sentimentele lui pentru ea. Şi dacă o

iubea? Dacă se înşelase cu privire la ceea ce simţea el?

— Nu, nu mă iubeşte, şopti ea pentru sine.

— Nu ştiu dacă te iubeşte, dar eşti în orice caz proprietatea lui, frumoaso. Şi ai atentat la onoarea lui.

Carla rămase mută de uimire. Pentru prima dată cineva spunea cu voce tare ceea ce ea gândise dintotdeauna! Avusese atât de des impresia că Luca o trata ca pe un obiect! De ce trebuia ca acest necunoscut să-i confirme asta?

Şi, mai ales, de ce îi sărise în ajutor? Oare voia să-l umilească pe Luca? în cazul ăsta, trebuia să recunoască, găsise metoda perfectă. Să-i ajute logodnica să fugă chiar în noaptea nunţii!

— Nu ţi-e frică de Luca? întrebă ea. Cred că ar fi mai bine să mă întorc. Nu e prea târziu. Am să-i explic că tu nu ai nicio vină, că a fost alegerea mea.

— Ai mai încercat să-i explici ceva la altar, mi se pare, dar nu părea prea convins!

— Nu. are. răbdare.

— Nici eu nu prea am.

Frank intră pe o arteră care ducea la autostradă. Dar deodată, chiar înainte să intre în linie dreaptă, vira stânga pe un drum de ţară. Maşina mergea acum printr-o pădurice, zgâlţâită în toate direcţiile. apoi se opri brusc.

Şoferul opri motorul şi se întoarse spre Carla.

— Bun! Vom aştepta aici până la noapte. Nu vreau să te recunoască cineva. Nimeni nu a văzut maşina. Şi apoi, cine s-ar gândi că avem tupeul să ne ascundem chiar sub nasul lor? Vom fi în siguranţă aici pentru moment.

— Mulţumesc, şopti Carla, confuză. Dar aş vrea să ştiu.

— Nu-mi mulţumi! Nu s-a terminat încă toată povestea. Crede-mă, vom avea necazuri mari de acum înainte.

„Spune mereu noi”, se gândi Carla cu inima cât un

purice. Asta însemna că nu avea de gând s-o abandoneze. Dar de ce îşi asuma el un asemenea risc pentru o femeie pe care nici n-o cunoştea?

— În orice caz, e mai bine decât să mă fi măritat cu Luca, zise ea gânditoare.

— Aşa zic şi eu.

Ea îi aruncă o privire întrebătoare:

— Ai vreun motiv să te răzbuni pe unchiul meu?

— Nu. Dar ţi-am spus şi mai devreme că nu vreau să vorbesc despre mine. Eşti o persoană periculoasă, domnişoară Gambini.

— Eu? Periculoasă? exclamă ea, interzisă.

— Bineînţeles. Nimic nu-mi garantează că ai vrut cu adevărat să-ţi părăseşti familia.

— Am vrut mai ales că scap de Luca.

— Tot aia.

Carla tăcu, jenată, studiind modelele brodate pe rochia ei de mireasă.

— Ce ai de gând să faci acum? reluă Frank. Ai vreun plan? Vreo dorinţă anume?

Ea ridică fruntea, uimită. Nimeni nu-i mai pusese vreodată o asemenea întrebare. Toată viaţa ei fusese mereu planificată de alţii, organizată în cele mai mici detalii. Iar acum că era liberă, nu ştia încotro s-o apuce.

— Dar tu? întrebă ea.

— A, eu aveam multe de făcut! Din nefericire, în planurile mele nu intra să răpesc de ia altar logodnica unui mafiot napoletan!

Caria îşi muşcă buzele.

— Atunci. Înseamnă că nici tu nu ştii ce vom face? întrebă ea, supărată.

— Nu.

Pentru prima dată, Caria remarcă în ochii albaştri ai străinului nişte mici pete aurii care-i dădeau un farmec aparte. Întoarse capul, jenată, şi privi pe fereastră. Nu era

momentul să aibă astfel de gânduri. Trebuia să ia o decizie. Cât mai repede.

— Înţeleg, spuse ea deschizând portiera. Nu vreau să-ţi mai fac necazuri.

Era gata să iasă când mâna bărbatului o strânse uşor de braţ, oprind-o. Ea tresări. Contactul fusese atât de caid, de intim.

— Ştii vreun ioc unde am putea să ne ascundem? întrebă străinul pe un ton mai blând. Un loc necunoscut de unchiul tău?

— Nu. Tot timpul am locuit cu unchiul meu.

Ei îi mângâie încet mâna, cu un gest distrat. Fata simţi că, în mod ciudat, acest contact o liniştea.

— Ar trebui să mă întorc acasă, continuă ea. îi voi spune unchiului că am cedat nervos, că am încercat să-i fac pe plac, dar că nu mă pot căsători cu Luca.

— Interesant., şopti Frank, cu o privire ironică, care o făcu să roşească şi să-şi întoarcă privirea.

— Sunt convinsă că unchiul meu vreau doar să fiu fericită, insistă ea.

— Desigur. Drăguţul de el.

— Cum îndrăzneşti să-mi ironizezi familia? se indignă ea.

— Să zicem că am avut ocazia s-o observ de aproape.

Deodată, fata pricepu totul.

— Stai puţin. Numele tău. Îmi aminteşte. Da! Ştiu! Frank Cormac! Cum de nu mi-am dat seama mai devreme? Tu eşti cel care a scris lucrurile alea oribile despre Luca. Ai câştigat milioane bune cu minciunile alea! Alte.

Ea ridică palma vrând să-l lovească, dar Frank o opri.

— Calmează-te, spuse el, impasibil. Mai întâi, tot ce am scris era adevărat. Poliţia nu a reuşit încă să-l prindă pe Luca, dar e numai o chestiune de timp. Şi o să stea în închisoare ceva timp, crede-mă. Cât despre banii pe care mi i-a adus cartea asta, i-am meritat cu vârf şi îndesat. Eu

nu am banii unei familii mafiote.

— Ai spune orice.

— Da. atunci înseamnă că logodnicul tău e un sfânt. Începi să-ţi regretţi gestul?

Carla deschise portiera.

— Mă întorc acasă! exclamă ea cu lacrimi în ochi.

— Ca să te măriţi cu Luca?

Fata rămase o clipă pe loc.

— Nu am de ales. Nu am unde să mă duc şi nu cunosc pe nimeni altcineva. Voi reuşi să mă obişnuiesc, adăugă ea cu un suspin.

Frank se strâmbă comic.

— Aşa ceva nu e posibil! exclamă el, cred că visez. Pe ce lume trăieşti? Nu ai niciun pic de mândrie, de demnitate?

Caria clătină din cap.

— Nu-mi cunoşti familia. Nu am bani, nu ştiu să fac nimic. Am fost crescută ca să mă mărit şi să fac copii. Dacă aş fi făcut o şcoală adevărată, aş fi putut să mă transform într-o bogată femeie de afaceri, ca în telenovele. Dar e prea târziu, zarurilele au fost aruncate.

Frank o privi.

— Îmi pare rău, nu ar fi trebuit să-ţi spun aşa ceva.

— Nu, nu e vina ta! Nu mi-am dat seama de viaţa pe care o duceam înainte de a fi forţată să mă mărit cu Luca. În fine, trebuie să spun că la început ideea mi-a plăcut. Mă gândeam ia casa frumoasă în care vom sta, ia dineeie pe care le voi organiza, ia hainele pe care le voi purta, ia copiii pe care îi vom avea. Şi pe urmă, încet-încet, mi-am dat seama că Luca nu apărea deloc în aceste vise. Nici măcar o dată, adăugă ea întorcându-se spre Frank. E o prostie, nu? Voiam doar să mă mărit. Dar Luca nu conta. Apoi, într-o zi, cineva a făcut o glumă idioată despre noaptea nunţii. Atunci am înţeles că nu mai pot visa. După ceremonie, după recepţie, felicitări şi altele, aveam să mă

aflu singură cu ei. În pat.

Caria tăcu o clipă, gânditoare.

— Cred că mă crezi tâmpită pentru că mi-a luat atâta timp să-mi dau seama. Dar Luca a făcut mereu parte din viaţa mea. Nu m-am gândit niciodată ia ei ca ia un posibil soţ.

Îi privi cu ochi rugători, apoi plecă din nou fruntea. Cât de proastă trebuia să-i pară acestui american! De ce se apucase să-i povestească toate astea?

Ar fi trebuit să înveţe până acum că sunt momente în viaţă când este mai bine să-ţi ţii gura!

Deodată, tresări, surprinsă. Frank îi luă mâna şi i-o sărută.

— Ce. faci? şopti ea.

— Un simplu impuls. Şi apoi, meritai. Am vrut să aduc un omagiu femeii care a avut curajul să-l înfrunte pe Luca Finzi.

Carla îşi retrase mâna. Cel mai mic contact cu Frank o tulbura peste măsură. Trebuia să-şi revină.

— Dacă aş avea de ales, zise ea, aş merge în Anglia. Doica mea era englezioacă şi s-a bucurat de multă apreciere din partea unchiului meu. Poate voi reuşi să-l fac să înţeleagă prin intervenţia ei.

Frank rămase tăcut atâta vreme, încât Carla se întrebă dacă înţelesese ce-i spusese. Sau poate nu-l interesa atât de mult soarta ei. Poate regreta că se amestecase într-o afacere atât de dubioasă.

Dar după lungul moment de gândire, el răspunse, cu un oftat:

— Ascultă-mă cu atenţie, Carla. Noi nu ne jucăm aici. Suntem pe cale să înfruntăm mafia. Iar singurul tău gând în asemenea situaţie este să ceri ajutorul. fostei tale doici! Probabil că sărmana femeie îşi ocupă timpul croşetând în faţa televizorului!

Pe Carla o cuprinse râsul fără să vrea. Sarah nu avea

mai mult de cincizeci de ani. Şi ultima oară când o văzuse era atât de elegantă şi de distinsă, încât toţi bărbaţii întorceau capul după ea.

— Te înşeli, declară ea.

— De ce? Că nu pot să iau povestea lui Mary Poppins în serios? îmi pare rău, dar cred că ar trebui să rămânem cu picioarele pe pământ.

Carla îl privi cu un aer supărat.

— Nici măcar nu încerci să înţelegi! De ce nu mă duci înapoi la biserică, dacă te enervez atât?

— Ţi-ai pierdut minţile?

— Deloc. Sarah e singura persoană pe care unchiul meu va accepta s-o asculte.

În faţa expresiei ironice a lui Frank, ea explodă.

— Da, aşa e. Ştiu ce spun. Sarah nu e o bătrânică morocănoasă. De altfel, nu cred că a ştiut vreodată să tricoteze.

— Nu mai ştii pe nimeni altcineva?

— Nu.

— De ce nu a venit la nuntă doica asta a ta?

— Unchiul Pancrazio mi-a spus că era prea bolnavă ca să se poată deplasa.

— Evident.

Carla îşi netezi cu furie rochia.

— Frank, poţi să-mi împrumuţi nişte bani? se hotărî ea, nervoasă.

— Pentru?

— Să-mi cumpăr un bilet de avion până la Londra.

— În niciun caz.

Fata îşi simţi inima strângându-i-se.

— Nu vei putea să intri în aeroport fără să fii imediat reperată de oamenii lui Luca. Am să te duc chiar eu în Anglia, dacă asta vrei. Cunosc acolo nişte oameni care ne-ar putea ajuta.

— Şi vrei să mergem cu maşina?

— Ai altă idee?

— Dar de ce faci asta? îţi asumi nişte riscuri enorme!

— Să zicem că noi doi am putea ajunge la o înţelegere.

Carla se nelinişti.

— Pentru binele amândurora, adăugă el. Şi, sper, pentru plăcerea amândurora.

Trebuia să-şi dea seama. Frank Cormac nu era cavaler, devotamentul lui nu era. gratuit. Jurnalistul voia să aibă şi el partea lui de satisfacţie.

— Eşti un tip josnic, şopti ea.

Fără să se intimideze, el se aplecă şi-i mângâie obrazul. Ea se feri, ca şi cum contactul cu mâna lui ar fi ars-o.

— Du-te naibii! ţipă ea.

— Dar ce îţi trece prin minte? Că am să te oblig să faci dragoste cu mine?

— Din partea ta, mă aştept la orice, replică ea cu o voce răguşită de furie.

— Şi ai accepta? întrebă el, luând-o după gât.

Carla rămase fără reacţie, dar inima îi bătea cu putere.

— Drept cine mă iei? zise ea, cu glasul slăbit.

— Aş putea să te întreb acelaşi lucru. Drept cine mă iei, Carla Gambini? Ideea de a-ţi cere asemenea favoruri nici nu mi-a trecut prin cap.

Obrajii fetei deveniră roşii ca focul. Ce putea răspunde? Cum se putuse înşela atât de grav cu privire la acest om?

— La ce te gândeai, mai exact? reluă Frank. La o răsplată în natură?

Palma plecă singură parcă. Dar mâna lui Frank reuşi s-o blocheze şi de această dată.

— Ai o părere destui de ciudată despre tine, declară ei cu tărie. Nu-i de mirare că eşti tratată ca un obiect.

Chiar crezi că am nevoie să apelez ia şantaj ca să fac o femeie să mă placă?

Ruşinată, Caria întoarse capul.

— Atunci. nu înţeleg, şopti ea, învinsă. De ce rişti atâta pentru mine?

— Familia ta te-a făcut să devii atât de suspicioasă?

— Asta nu te priveşte, răspunse ea, îndepărtându-se ca şi cum ar fi vrut să deschidă portiera. Dar nu vreau să mă mai atingi.

— Stai o clipă. Nu te interesează să afli ce am să-ţi propun? Vrei să te întorci pe jos, singură? Te previn că nu vei ajunge prea departe.

Caria îşi privi mâinile crispate pe mătasea aibă.

— Ei, bine? Ce vrei să-mi propui? întrebă ea pe un ton scăzut.

— Un schimb. Informaţii despre familia ta contra protecţiei până ia Londra. Scriu o carte şi tu eşti persoana perfectă pentru a-mi da informaţii la care nu pot avea acces altfel.

Caria scutură din cap cu violenţă.

— Nu ţi-ai găsit omul, domnule Cormac! îţi repet că familia mea nu are nimic să-şi reproşeze.

— Asta voi judeca eu, după ce îmi vei spune ce am nevoie să ştiu.

— Dar eu nu ştiu nimic.

— Ascultă. Haide să facem un târg. Eu te duc în Anglia şi acolo ai să-mi răspunzi la întrebări. De acord?

Fata se gândi, apoi schiţă un gest de neputinţă.

— Nu cred că am de ales, nu?

— Asta înseamnă că accepţi?

— Cât timp îţi trebuie ca să ajungi în Anglia?

— Trei sau patru zile. Poate chiar mai puţin.

Patru zile alături de un bărbat pe care îl cunoscuse abia acum o oră! Cum de se întâmplase asta?

— E imposibil, şopti ea. Nu ştiu dacă pot avea

încredere în tine.

El îi aruncă o privire exasperată, apoi se aplecă ca să deschidă portiera din dreptul ei.

— Atunci, drum bun! Şi transmite toate cele bune lui Luca din partea mea, zise el, fără s-o scape din ochi. Va fi foarte fericit să te vadă, sunt convins.

Capitolul 2

Carla contemplă visătoare cum razele soarelui se jucau printre frunzele copacilor, apoi se întoarse spre Frank.

— De ce te porţi atât de crud? şopti ea.

— Ţi-ai ales drumul când ai fugit din biserică. Acum, nu trebuie decât să-ţi dai seama dacă vrei să mergi înainte sau să te întorci.

Ea oftă.

— Bun, atunci am să te urmez.

— Bravo! Acum, coboară, ordonă el.

Panica o cuprinse din nou.

— Ce? exclamă ea. Dar nici nu ştiu unde ne aflăm. Sper că nu ai de gând sa.

Nu apucă să-şi termine fraza. Ziaristul i-o luă înainte.

— Să abuzez de tine? Credeam că ne-am înţeles în privinţa asta, cara mia. Haide, am pierdut deja prea mult timp. Văd că să întrerupi nunţile familiilor mafiote are destule consecinţe neplăcute.

— Familia mea nu are nimic de-a face cu mafia! De câte ori trebuie să-ţi repet?

— Dacă zici tu, şopti ei, privind pe geam, gânditor. Atunci, e foarte simplu. Te întorci acasă şi-i explici prinţului tău că nu-i iubeşti şi gata. Ei o să ia o aspirină şi a doua zi totul va fi uitat. Nu te vei mai mărita şi nu vei mai avea numeroşii copii de care vorbeai. Un adevărat basm! A, uitasem. Normai că unchiul tău te va primi înapoi cu braţele deschise.

— Nu-ţi permit!

— Ascultă, draga mea, zise Frank aplecându-se spre ea. Cu cât vom ajunge mai repede în Anglia şi vom fi ia adăpost, cu atât va fi mai bine pentru amândoi.

Ea îi susţinu privirea, dar nu pentru multă vreme. Bărbatul ăsta avea darul s-o tulbure.

— Dar de ce vrei să cobor din maşină? întrebă ea.

— Din cauza rochiei. Dacă rămâi cu ea, o să fim remarcaţi de ia distanţă, nu crezi?

— A. da. bine.

Până când Carla ieşi din maşină, nesigură pe tocurile înalte, el se afla deja acolo, aşteptând-o. Era atât de înalt, de fermecător! Deodată, fata se sperie. Frank ţinea în mână. un cuţit. Oare omul ăsta nu era zdravăn? Toţi nebunii ştiu să se prefacă. Par fermecători. şi deodată se dezlănţuie.

Ce să facă? Să fugă? Imposibil, cu rochia pe care o avea. Fata făcu un pas înapoi, dar se izbi de maşină.

— Ce faci cu ăsta? zise ea cu o voce tremurătoare.

— Ţine, răspunse el, întinzându-i arma.

Ea se supuse, liniştită.

— Dar ce vrei să fac cu el? întrebă ea în sfârşit.

— Să-ţi tai rochia, ca să pară mai. normală. Dacă ar fi mai scurtă, şi fără toate ornamentele astea.

Carla privi pliurile rochiei.

— Dar nu pot face asta! şopti ea. Această rochie e o operă de artă. creată de Elsa Schiapparelli, în 1930. Broderia asta face o avere.

— Carla, ce naiba! Ai uitat ce ai făcut, sau ce? Viaţa ta valorează mai mult, crede-mă!

Fata clătină din cap.

— Nu-mi poţi împrumuta tu nişte haine?

— Ba da, sigur că da. Cum de nu m-am gândit? exclamă el, ironic. Am o valiză plină de haine tocmai bune pentru tine. Mai am şi un paşaport fals, un elicopter pliant şi toate. prostiile din filmele cu James Bond.

Excedată, Carla îşi trecu mâna prin păr şi îşi smulse coroniţa de flori, aruncând-o la pământ. Trebui să se abţină din răsputeri ca să n-o calce în picioare.

— Eşti imposibil! strigă ea. M-ai răpit de la nuntă fără să te temi de oamenii unchiului meu şi acum faci o figură atât de înfricoşată când îţi cer o cămaşă!

Cu mâinile în şolduri, Frank o privi câteva secunde bune. Apoi se îndreptă spre portbagaj, de unde scoase o geantă de voiaj.

— Foarte bine, zise el cu un oftat. Trebuie să recunosc că ideile taie nu sunt chiar foarte proaste. Dar va veni noaptea şi nu vreau să rămânem aici. Cred că Luca a pus deja pe urmele noastre o întreagă armată.

Caria tremură. Luca putea fi înfiorător ia mânie.

— Nu ţi-e frică de ei? întrebă ea şoptit.

Ei ridică din umeri, cu un aer indiferent.

— Mi-e mai frică pentru tine decât pentru mine. Cei puţin, cu mine nu vrea să se căsătorească.

— Nu mi se pare amuzant! exclamă ea.

— Dar nu râd. Îţi cer doar să ne grăbim.

Caria ezită puţin, apoi se întoarse cu spatele ia însoţitorul ei.

— Ai putea să mă ajuţi? întrebă ea. Nu pot să deschei singură rochia.

Simţi răsuflarea lui Frank în ceafă, apoi mâinile lui puternice i se aşezară pe spate şi începură să-i descheie unui câte unui nasturii delicaţi din sidef. Caria fremătă, răvăşită de senzaţii necunoscute.

— Ce ai? întrebă Frank. Te doare ceva?

— Nu.

— Gata, am terminat.

Caria se întoarse. Se aflau faţă în faţă.

— De ce m-ai salvat? întrebă ea încetişor. De ce te-ai implicat într-o astfel de aventură?

În loc de răspuns, ei o luă în braţe şi o privi adânc în

ochii de culoarea alunei. Ca hipnotizată, Caria îşi aşează palmele pe pieptul lui. I se părea atât firesc să se afle acolo, aproape de ei!

Voia să-l atingă. Să fie doar o reacţie nervoasă, după ce trecuse prin atâtea emoţii? Nu reuşea să rupă farmecul, să se îndepărteze.

— Eşti foarte frumoasă, Carla, şopti Frank, mângâindu-i obrazul.

— Ăsta nu e un răspuns, se străduí ea să spună, fascinată de obrajii lui îmbujoraţi.

— Şi ce ai vrea să-ţi spun?

El începu să-i scoată una câte una agrafele care-i strângeau părul, eliberându-i buclele bogate, blond închis.

— Ceva raţional, şopti ea, cu inima bătându-i nebuneşte.

— Ca asta?

Înainte ca ea să realizeze ce avea să se întâmple, el se aplecă şi o sărută. Nimic din experienţa ei anterioară nu o pregătise pe Carla pentru senzaţia minunată care o copleşi. Tremură de un fior necunoscut, pe când Frank îi mângâia spatele, trăgând-o mai aproape de el.

Niciodată Luca nu o sărutase astfel. Emoţionată, ea îndrăzni să-i mângâie părul auriu şi obrazul umbrit de barbă. Apoi, deodată, Frank se îndepărtă.

— Ce mai nuntă! şopti el cu un surâs forţat.

Carla se îndepărtă la rândul ei, ultragiată.

— Îţi interzic să mă mai atingi! exclamă ea.

El o prinse de încheietura mâinii şi o sărută uşor.

— Lasă-mă! insistă ea cu o voce aspră.

— Calmează-te, frumoaso. Dacă te mai agiţi atâta, îţi va cădea rochia. Îţi reamintesc că nu mai e prinsă în nimic.

— Nu-mi pasă. Lasă-mă în pace!

Ei îi lăsă mâna, continuând să zâmbească, apoi se îndepărtă.

La adăpost de privirea lui, Caria îşi lăsă rochia să

alunece ia pământ, apoi se îndreptă spre geanta de voiaj. Dar pantofii ei cu toc înalt se înfundau în iarbă. Nervoasă, îi scoase şi-i aruncă, apoi începu să scotocească printre haine.

— O să găseşti o cămaşă Hawaiană şi un şort care ar trebui să-ţi vină, zise Frank.

Vocea se auzi din apropiere. Surprinsă, fata ridică privirea şi-i zări ia câţiva metri de ea, sprijinit de un copac.

— Întoarce-te! ordonă ea.

— Crezi că eşti în cabina de probă a vreunui creator parizian? Grăbeşte-te şi haide în maşină!

Furioasă, ea ascultă şi îşi reluă locui în maşină, în timp ce Frank îi aranja rochia, coroniţa de flori şi pantofii albi în geanta de piele.

— Bun, zise el, aşezându-se ia volan. În câteva minute se va întuneca. Cu puţin noroc, nu ne va remarca nimeni pe autostradă.

— Oamenii lui Luca ne vor aştepta ia barieră, zise Carla pe un ton sigur.

— Aşa e, numai că noi nu o vom lua pe acolo, replică Frank, demarând.

— Cum? Nu cred că putem evita bariera.

— Drumul ăsta duce spre noua autostradă construită. Am văzut asta chiar ieri. E terminată, dar nu e încă deschisă publicului. Vom merge pe acolo. Simplu ca bună ziua.

Ea îi aruncă o privire neîncrezătoare.

— Eşti cumva nebun?

— Ai o idee mai bună?

— Nu, recunoscu ea.

— Cel puţin aşa vom avea avantajul surprizei. Nimeni nu se aşteaptă să mergem pe acolo. Şi, o dată ajunşi pe autostradă, vom merge până la graniţa franceză.

— Unchiul Pancrazio şi Luca sunt nişte oameni foarte puternici. Au cunoştinţe peste tot. Nu vor înceta să ne

caute până când ne vor găsi.

Frank o privi cu mare atenţie.

— Unde vrei să ajungi? Crezi că am pierdut prea mult timp?

Carla îşi frânse mâinile.

— Încă nu înţeleg ce rol joci tu în toată povestea asta, şopti ea. De ce îţi rişti viaţa pentru o carte? Mai bine m-ai lăsa aici şi ai pleca în treaba ta. Am să-i cer iertare unchiului meu şi gata!

— Şi te vei mărita cu Luca.

— În condiţiile astea, nu o să mă mai vrea. De altfel, nici nu contează. O să mă descurc eu, afirmă ea cu o voce tremurătoare. Oricum, îţi mulţumesc.

Frank frână atât de brusc încât Carla fu nevoită să-şi întindă braţele ca să nu se lovească de parbriz. Maşina se opri lângă un vehicul parcat pe şoseaua în lucru.

— Eşti nebun! exclamă ea.

El îi aruncă o privire furioasă.

— Dacă îţi imaginezi că mi-am riscat viaţa doar ca să te transformi în fecioară sacrificată, te înşeli amarnic! ţipă el.

— Dar nu văd altă soluţie. Nu vom putea ajunge niciodată în Anglia şi ştii şi tu foarte bine asta. Ne vor găsi înainte să trecem graniţa.

— Gândeşte-te bine, Carla! Vrei să te măriţi cu Luca?

— Nu, ţi-am zis că nu. M-am trezit implicată în povestea asta fără să-mi dau seama. Dar acum, dacă mă întorc acasă, asta ar putea să aibă consecinţe grave pentru tine. Nu mai sunt singură în joc. Nu am să-ţi sacrific viaţa pentru un capriciu.

— Şi ce ar trebui să facem, dacă ne prind?

Carla plecă privirea, ezitând.

— Nu ştiu, şopti ea.

El se aplecă spre ea şi, cu degetul arătător, îi ridică bărbia.

— Carla, e prima dată când mă minţi. Şi nu o faci prea bine. Ştim amândoi că e prea târziu ca să mai dăm înapoi. Dacă te întorci acum, vei fi condamnată la o viaţă mizerabilă.

— Dar cel puţin pot salva o alta, spuse ea cu amărăciune. Trebuie să mă laşi. Te rog. Ai riscat deja prea mult pentru mine.

Un surâs enigmatic apăru pe chipul ziaristului. El demară, continuând să zâmbească.

— Eşti foarte curajoasă, Carla. Dar trebuie să-ţi refuz oferta. Dar îmi poţi face tu un serviciu.

— Ce serviciu?

El îi aruncă o scurtă privire, apoi se concentră asupra luminilor care indicau prezenţa îndepărtatată a autostradei.

— Pune-ţi centura, replică el. Înainte să mă apuce nervii.

* * *

Noaptea căzuse. O noapte sufocantă, fără lună. În obscuritatea maşinii, Caria îşi scoase ciorapii şi îşi puse şortul lui Frank. îi era cam mare, dar acest lucru nu se vedea datorită cămăşii care îi venea până ia jumătatea şoldurilor.

Frank încetini.

— Ce se întâmplă? întrebă fata, neliniştită.

— Sunt multe maşini ia intrarea pe autostradă, răspunse Frank. Oamenii ăştia sunt mai perspicace decât aş fi crezut. Dar ne mai rămâne o posibilitate. Du-te în spate şi întinde-te pe jos.

Ea ascultă fără să protesteze, iar Frank conduse calm către oamenii lui Luca. Ajuns lângă ei, coborî geamul maşinii. Caria îşi ţinu răsuflarea. Auzi zgomot de voci şi glasul lui Frank, răspunzând într-o italiană perfectă:

— E incredibil! Am văzut trei cupluri pe strada asta, dar nici unui care să fie cei pe care-i căutăm. Mă duc să

văd ce se întâmplă pe autostradă. Poate au reuşit să treacă.

Caria strânse pumnii, aşteptând cu teamă să audă strigătele furioase ale gărzilor, focuri de armă. De ce Frank nu accelera? De ce mergeau atât de încet?

— Am trecut cu bine, spuse el în engleză după o vreme. Poţi să ieşi, acum.

Fata se ridică precaută şi se uită pe geam. Se aflau pe autostradă, în mijlocul altor maşini.

— Am trecut? exclamă ea uimită, aşezându-se ia loc pe scaunul din faţă.

Frank nu răspunse.

— Ai riscat mult, adăugă ea cu o voce răguşită. Ar fi putut să te omoare.

— Nu vom şti niciodată. În orice caz, se puteau întâmpla şi lucruri mai grave.

Ea îi aruncă o privire uimită.

— Ce anume?

— Să te căsătoreşti cu Luca Finzi, răspunse ei, laconic. Nu i-aş dori aşa ceva nici celui mai mare duşman ai meu.

Mergeau de mai multe ore, era noapte, dar căldura era la fel de copleşitoare. Maşina închiriată de Frank nu avea aer condiţionat, iar prin geamurile deschise intra fumul de la ţevile de eşapament. Pe Carla o durea capul. şi, printre altele, o crampă ia picior nu-i dădea pace.

Pentru a mia oară privi în spate, peste umăr.

— Relaxează-te, zise Frank. Ei nu ştiu ce marcă de maşină avem, nici numărul nu-i cunosc. Nici măcar nu ştiu că ne aflăm pe strada asta.

— Poate că sunt eu prea naivă, Frank, dar nu mai înţeleg nimic. Până acum, şi-au dat cu siguranţă seama că tu ai fost acolo, pe strada aia. Pot jura că nu sunt departe!

Ea privi profilul elegant ai bărbatului, luminat intermitent de farurile maşinilor.

— Fii sincer, reluă ea. Crezi că avem vreo şansă să scăpăm?

— Mai bine aş paria la curse pe un cal mort. Dar încă nu s-a terminat. nimic nu e încă sigur, draga mea.

Tăcură o vreme, cu ochii la drum.

— Dar pentru moment suntem liberi, urmă Frank.

— În ce te priveşte, erai. Până în momentul în care te-ai hotărât să-mi sari în ajutor.

Cum el nu răspunse, Carla începu din nou să-şi pună întrebări. Oare omul ăsta îi ascundea ceva? Era imposibil să intervină într-un conflict al familiilor napoletane doar ca să scrie o carte. Poate că interesul lui era mai. material. Să-l fi plătit un clan rival ca să împiedice această căsătorie, dat fiind faptul că alianţa astfel creată l-ar fi făcut pe Luca Finzi prea puternic?

Totuşi, când Frank o luase de mână în biserică, îi stârnise imediat încrederea. Oare se înşelase? Trebuia să-i fie teamă de ochii lui atât de limpezi, de fascinanţi?

Nu, îşi spuse ea. Se înşela. Nimeni nu ar fi putut ghici că avea să spună nu în faţa preotului. Chiar şi ea acţionase dintr-un impuls de moment. Înseamnă că avea de-a face cu vreun nebun. Trebuia să ai probleme mintale ca să intervii într-o astfel de poveste, să te pui cu Luca. Mai întâi cartea, apoi răpirea logodnicei din biserică.

Dar mai era o întrebare care o obseda, chiar de la începutul aventurii lor. Frank vorbise cu ea încă de la început în engleză. De unde ştia că ea vorbea această limbă?

— Gândeşti atât de mult încât mă doare capul, zise Frank pe un ton ironic. Ce te nelinişteşte?

— Mă întrebam dacă sunt în siguranţă cu tine. Pentru că, după câte se pare, nu prea eşti în toate minţile.

— Dar cunoşti pe cineva sănătos în familia ta? Unchiul tău, de exemplu.

— Îţi interzic să mai spui ceva rău despre ei!

— E problema ta, Caria. Dar poate că ai dreptate. Ai fost învăţată să crezi tot ce ţi se spune. Asta au făcut şi unchiul tău iubit, şi Luca. Adevărul e însă altui.

Caria tăcu. Oare avea să afle ceva grav?

— Ţi-am studiat familia multă vreme, continuă ei. Mărturisesc că am fost la fel de uimit ca şi Luca atunci când te-am auzit spunând nu în faţa preotului. Dacă i-ai fi pus un pistol ia tâmplă, şi tot nu ar fost mai şocat. Ce diferenţă între fata care a avut curajul să refuze o alianţă forţată şi logodnica supusă care intrase în biserică! Sincer, cred că în momentul ăia ai fost la fel de nebună ca şi mine.

Supărată, Caria privea încăpăţânată în faţă. Se pare că avea o părere nu tocmai bună despre ea!

— Pari obosită, reluă Frank. Încearcă să dormi puţin.

— În niciun caz! replică ea. Nici nu cred că aş putea. Nu ştiu dacă pot să am încredere în tine.

— Şi totuşi, eu sunt singura ta speranţă, zise el, pe un ton sec. De ce ţi-e frică? Să nu profit de tine în plină autostradă, în timp ce conduc? E o idee interesantă, dar nu mă simt în formă azi.

Caria oftă şi se relaxă în scaun. Bărbatul ăsta avea cea mai frumoasă voce pe care o auzise vreodată. De ce trebuia să vorbească aşa dispreţuitor? Nu merita să fie tratată astfel, se gândi ea, închizând ochii. Voia să fie liberă. De ce toată lumea încerca s-o împiedice?

Carla se trezi brusc din somnul ei de plumb. Maşina staţiona. Se ridică în scaun şi zări masivele pompe de benzină.

— Unde ne aflăm? întrebă ea.

— În apropere de Florenţa. E două noaptea. În ritmul în care mergem, pe la opt dimineaţa vom fi în Franţa.

Opt dimineaţa. micul dejun. dintr-odată, fata simţi că îi este foarte foame.

— Am putea să mâncăm ceva? îndrăzni ea, timidă.

— Mă duc să văd ce pot găsi.

Rămasă singură, Carla privi în jur. Benzinăria avea un magazin şi un restaurant, iar înăuntru se afla destulă lume, în ciuda orei târzii. Familii, cupluri tinere. După câte se părea, oamenii lui Luca nu-i reperaseră încă. Dar puteau să apară dintr-un moment într-altul.

Carla se făcu mică în scaun, forţându-se să rămână calmă. Piciorul ei lovi ceva tare. Plecă privirea şi zări un soi de valiză. Fără să se gândească prea mult, trase de mâner şi, spre marea ei surpriză, servieta se deschise, dând la iveală o grămadă de documente, care se răsturnară pe jos.

Înăbuşindu-şi un strigăt de surpriză, fata se aplecă să le strângă. Era vorba despre tăieturi din ziarele americane. Îşi aminti din nou de Sarah. Această femeie fusese cât pe ce să-i devină mătuşă, înainte de a dispărea pentru totdeauna din viaţa ei. Carla îşi amintea şi acum teribila ceartă dintre ei. Imediat după aceea, guvernanta ei plecase, lăsându-i doar câteva cărţi, a căror vedere îi trezea şi acum regrete amarnice.

Cu un oftat, Carla începu să citească unul dintre articole. Deodată, se opri, uimită.

„Carla Gambini, citi ea, nepoata drăguţă, dar cam gâsculiţă a unuia dintre cei mai mari mafioţi, urmează să se mărite cu Luca Finzi. Sperăm ca fata să ştie să-i prepare o cafea pe gustul său, altfel Lucky – numele sub care e cunoscut mirele în cercurile interlope – va însărcina cu siguranţă pe unul dintre ucigaşii lui să spele această ofensă. Urăm tânărului cuplu toate cele bune. Până ce moartea îi va despărţi, desigur”.

Inima fetei bătea să-i spargă pieptul. Iată deci imaginea ei în străinătate! Un zgomot de paşi o făcu să ridice privirea. Frank o studia, furios.

— Cu ce drept îmi cauţi prin lucruri? întrebă el.

Ea îi arătă ziarul, cu o mână tremurând.

— De ce ai păstrat articolul ăsta?

— Eu l-am scris, replică el, privind-o drept în ochi.

Carla deschise portiera, dar Frank îi blocă trecerea.

— Lasă-mă să ies! ţipă ea.

— De ce? Pe jos e nisip, o să te răneşti la picioare.

— Tu eşti cel care mă răneşte.

Fără un cuvânt, Frank îi făcu ioc să treacă. Ea coborî, strâmbându-se de durere ia contactul cu soiul. Cu o mână trebuia să-ţi ţină şortul, care ameninţa să-i cadă.

— Ai putea să-ţi foloseşti ciorapul în loc de curea, sugeră Frank.

— Nu primesc niciun sfat de la tine! Ce alte minciuni ai mai scris despre mine?

— Nu mai ştiu. multe. Dar acum că te cunosc, încep să mă îndoiesc că eram bine informat.

— Ai îndrăznit să mă numeşti gâsculiţă.

— Era o supoziţie logică, dat fiind că ai acceptat să te măriţi cu Luca.

— Ce altceva ai mai scris? întrebă ea furioasă, aplecându-se să ridice un alt articol.

După câteva secunde de lectură, ochii i se umplură de lacrimi.

— Auzi! Să scrii că singura mea pasiune în viaţă e shoppingul! Eşti un mârşav!

— Şi nu e adevărat?

Caria îi măsură cu un aer dispreţuitor.

— Mă duc ia toaletă, spuse ea fără să răspundă.

Se răsuci pe călcâie şi alergă spre magazin.

Contactul cu pietrişul o făcea să sufere atât de tare încât îi venea să urle de durere ia fiecare pas, dar nu s-ar fi întors pentru nimic în lume.

Se privi în oglindă. Arăta ca o fantomă! îşi şterse faţa cu un şerveţel de hârtie, încercând să scape de machiajul complicat pe care o cosmetician de renume i-i crease în acea dimineaţă. „Trebuie să folosim multă pudră, special pentru fotografii”, explicase femeia, încercând să învingă

rezistenţa Cariei.

Ce plăcere să scape de această mască! Carla îşi pieptănă cu degetele părul lung blond închis. Avea tenul destul de palid pentru o italiancă şi ochi căprui, rar întâlniţi în familia ei. „Ochii tatălui tău, îi spusese unchiul. O moştenire care vine fără îndoială din timpul romanilor”. Dar fata nu putuse verifica această asemănare: părinţii ei muriseră când era foarte mică, doar un bebeluş, şi de la ei nu-i rămăseseră decât nişte fotografii şterse şi prost încadrate.

Poate că Frank ştia ceva despre ei. Carla nu văzuse niciodată cartea pe care el o scrisese despre Luca. „Nu sunt decât minciuni, strigase acesta din urmă, scrise de un ziarist înfometat”. Acum, Carla ar fi dat orice să poată face rost de acea carte.

Îşi clăti faţa, se şterse din nou cu un şerveţel de hârtie, apoi ieşi. Căută din ochi maşina şi fu străbătută de un fior de gheaţă. Vehiculul nu mai era acolo! Cuprinsă de panică, privi în jur, dar nu zări nimic. Frank o abandonase.

Deodată, simţi un braţ pe umăr şi tresări, înfricoşată.

— Dumnezeule, ţi-a luat ceva timp!

Era Frank.

Ea îl privi cu stupoare.

— Am. am fost la toaletă.

— Pe ce planetă? Aş fi avut timp să fac plinul de vreo douăzeci de ori. În timp ce tu te admirai în oglindă.

— Ah! zise ea, furioasă. M-am săturat remarcile tale ironice!

Deşi voia să pară nervoasă, o ciudată bucurie o cuprinse la vedere lui. O bucurie pe care nu i-ar fi împărtăşit-o pentru nimic în lume! După ce o făcuse gâsculiţă.

Capitolul 3

— Chiar nu-ţi dai seama de nimic? Chiar trăieşti pe altă lume, Caria? Nu te-ai gândit nicio clipă că aş putea să

mă îngrijorez? Că te-ar fi putut prinde? Oamenii lui Luca sunt capabili de orice, ştii doar.

— Exagerezi, replică ea, calm.

— Atunci, de ce regretatul tău logodnic te înspăimântă atât?

— Eşti foarte arogant, domnule Cormac! exclamă ea, furioasă. Nu faci decât să te foloseşti de mine pentru cartea ta. Fără mine, nu ai mai avea ce să scrii şi de asta ţi-e frică să nu plec!

Frank o privi fix, apoi îi mângâie părui. Caria, ia rândul ei, lupta cu ispita de a-i aranja o şuviţă rebelă căzută pe frunte.

— Nu te reţin, şopti ei. Pleacă, dacă asta vrei.

Carl roşi sub privirea lui limpede. Ghicise că voia să-i atingă părui. putea jura că-i ghicise intenţia.

— Ştii foarte bine că nu pot, declară ea pe un ton radical. E urât din partea ta să-mi propui aşa ceva.

— Dar dacă tot ştii că sunt o fiinţă odioasă, faptul că spun lucruri urâte nu ar trebui să te mire, replică el, rece.

Îi întoarse apoi spatele, iar Carla îi urmă, strângând din dinţi ca să nu urle sub înţepăturile pietrişului. Maşina lui Frank era parcată aproape de ieşire. Caria remarcă o altă maşină lângă aceasta. Era un Mercedes albastru închis. maşina îi era familiară. Un bărbat se afla aşezat la volan.

— Frank, zise ea, tremurând.

Cu ochii măriţi de teamă, ea urmări privirea lui Luca. Aceasta deschise portiera şi coborî. Atunci o zări şi ei. Incapabilă să facă nici cea mai mică mişcare, Caria îi vedea ca prin vis venind către ea.

— Urcă în maşină! îi porunci Frank. Repede!

— Dar. poate mă va asculta, şopti fata, strângând cu putere braţul însoţitorului ei.

— Caria, îţi atrag atenţia că are pistol. Urcă în maşină şi porneşte motorul. Vin şi eu îndată. Grăbeşte-te!

Caria tresări, zărind abia atunci pistolul care lucea în mâna fostului ei logodnic.

— Nu! O să te împuşte pe tine!

— Nu, Caria, va fi bine. Dar, pentru numele lui Dumnezeu, fă ce-ţi spun!

În sfârşit, Caria reuşi să-şi desprindă privirea de ia Luca şi fugi spre maşină, fără să mai simtă durerea. Ziaristul o urmă şi intră cu spatele în maşină. Luca se apropie în fugă.

— Ar trebui să te omor! urlă el.

— Din câte ştiu, nu prea te ocupi chiar tu de treburile murdare, replică Frank luând de jos o pungă de hârtie. În ce mă priveşte, nu mi-e frică să mă folosesc de o armă.

Din pungă scoase un pistol şi-l îndreptă spre Luca. Acesta făcu un pas înapoi, surprins.

— Nu cred că ai curajul. Ţipă el. Oamenii mei sunt în preajmă.

— Fals, zise Frank, sigur pe sine. Dacă tragi, am să trag şi eu. Iar asta nu te va ajuta. Dacă aş fi în locul tău, m-aş duce să aduc întăriri.

Carla rămase fără glas. Nu mai auzise pe nimeni să-i vorbească lui Luca pe un astfel de ton. Frank însă nu părea deloc speriat. Fata întoarse capul şi privi oamenii care intrau sau ieşeau din restaurant. Nimeni nu părea să realizeze ce se petrecea în parcare. Dar dacă s-ar trage, toţi ar observa.

Oare Luca va risca un astfel de gest în faţa atâtor martori? Puţin probabil.

— Dă-i drumul, Carla! şopti Frank.

Ea tresări, aruncând o privire îngrozită către fostul său logodnic, apoi apăsă pedala de acceleraţie. Maşina făcu un salt înainte. Se auzi un zgomot ca de explozie, apoi maşina porni spre autostradă.

— Cred că a tras! exclamă Carla schimbând viteza atât de brusc încât maşina gemu puternic.

— Mai vrei să-i expui punctul tău de vedere?

— Nu e momentul să faci glume! Şi tu aveai armă, ca şi ei. Nici tu nu eşti mai breaz.

Fără să răspundă, Frank privi pistolul pe care-l ţinea încă în mână.

— Chiar ai fi tras?

Cum el nu răspundea, îl privi uimită. Frank râdea.

— Eşti cu adevărat nebun! şopti ea.

— Jucăria asta nu poate face rău nimănui, Caria.

— Doamne, Frank. Lucrurile prin care ai trecut ţi-au afectat creierul!

— Da, aşa e. Uite, adăugă el, vârând pistolul în gură.

Caria ţipă.

— Nu, Frank! Ascultă. Îmi pare rău. Lasă pistolul, te rog! Nu am vrut să spun nimic rău. crede-mă. Probabil că ţi-au cedat nervii. Te duc ia doctor şi totul va fi bine! îţi promit!

Frank scoase arma din gură şi se întoarse către fată, râzând.

— E adevărat? îţi pare rău pentru ce ai zis?

— Sigur că da. Jur!

— Şi când te gândeşti că nu e decât un revolver din ciocolată! zise ei, muşcând din ţeava pistolului! Vrei şi tu?

Caria se calmă.

— Nu, mulţumesc, se bâlbâi ea.

— Mmm. E delicios!

— Mi-ar plăcea să-ţi torn în cap o oală cu ciocolată fierbinte, pentru ce ai făcut! declară Carla, luând o bucată de ciocolată.

Bărbatul ăsta o înnebunea pur şi simplu! Nu se va obişnui niciodată cu glumele lui ciudate!

— Întotdeauna conduci aşa? întrebă Frank după câteva secunde. Sau e prima dată când vezi un volan?

Carla îl privi amenințătoare.

— M-a învăţat să conduc un bodyguard al unchiului.

— A, da. Asta mă linişteşte, într-adevăr. Cred că am îmbătrânit cu douăzeci de ani astăzi. Nu, cu cincizeci, dacă pun la socoteală şi felul în care conduci.

— Imaginează-ţi că nu eşti singurul căruia i-a fost frică! Dacă Luca ar fi ghicit că pistolul era fals, ai fi fost mort. De ce l-ai provocat?

— Nu aveam de ales.

— Dar ce naiba făceai cu un astfel de pistol?

Frank ridică din umeri.

— Ai cerut ceva de mâncare şi nu am găsit altceva la magazin. Ba nu, mai era nişte şerbet. Dar cred că am ales bine. Mi-ar fi fost greu să-l ameninţ pe Luca ţinând în mână un şerbet de zmeură.

Carla se mulţumi să întindă mâna, cerând altă bucată de ciocolată.

— Vrei să conduci? întrebă ea după câţiva kilometri.

— Nu, mulţumesc. Am rareori ocazia să văd o femeie frumoasă conducând cu două sute la oră şi mâncând dintr-un revolver de ciocolată pe o autostradă italiană.

— Muream de foame! protestă Carla. Şi apoi, ce să te aştepţi de la o gâsculiţă, nu?

— Carla, zise Frank, redevenind serios, nu te cunoşteam atunci când am scris lucrurile alea.

Posomorâtă, fata apăsă mai tare pe accelerator.

— Ei bine, să ştii că nu-mi face nicio plăcere că te-am cunoscut! exclamă ea.

— Încetineşte, Caria, şopti ei, punându-i mâna pe braţ. Dacă mai mergi cu viteza asta, obosită cum eşti, ai putea să ne omori.

— Era să murim şi ia staţia de benzină.

— Dar am scăpat cu bine.

— Întotdeauna biufezi?

— Mi se mai întâmplă.

— De ce ai venit ia nunta mea? Şi cum ai reuşit să intri în biserică? Unchiul meu mi-a spus că invitaţii vor fi

bine verificaţi.

— Am reuşit şi gata.

— Cu ajutorul câtorva minciuni, sunt convinsă.

— Da, aşa e.

Ea îi aruncă o privire uimită.

— Nu am mai întâlnit pe nimeni atât de schimbător, exclamă ea. Mi se pare că ai puterea să hipnotizezi oamenii, chiar în situaţiile cele mai periculoase. Eşti ca un vrăjitor.

— Te vrăjesc?

— Pe mine? în niciun caz.

— Păcat. Am face un cuplu minunat.

Ea pufni cu dispreţ.

— Nu mai visa, domnule Cormac! Am priceput ce fel de om eşti.

Frank păru amuzat de această remarcă.

— Voiam să spun că frumuseţea ta şi farmecul meu irezistibil ne pot scăpa din orice încurcătură, spuse el. Te gândeai la altceva?

— Nu, răspunse ea, roşind. Deloc.

Surâsul lui Frank deveni mai insistent.

Cu un aer ghiduş, el vârî mâna în buzunar.

— Ah, dar am uitat. Ţi-am cumpărat nişte espadrile. Sper să ţi se potrivească.

Carla tăcu, emoţionată. Apoi încetini şi opri pe banda de staţionare.

— Mulţumesc, spuse ea. Îmi pare rău că am stat atât de mult la baie. Credeam că am scăpat şi nu m-am mai gândit la pericole.

Închise o clipă ochii, căutându-şi cuvintele.

— Ştiam că unchiul Pancrazio şi Luca vor fi furioşi, reluă ea, deschizând ochii. Dar chiar să tragă asupra noastră, nu aş fi crezut. Cred că mă consideri tare naivă.

— Dacă ţi-ai fi dat seama de toate consecinţele gestului tău, nu ai mai fugit în mijlocul ceremoniei. Ţi-ar fi

fost prea frică.

— Dar mi-a fost frică, Frank.

El îşi puse mâna pe braţul ei.

— Ai putea să te afli acum la petrecere, şopti el. Să bei şampanie, să dansezi.

— Cu bancnote prinse de rochie.

Frank o privi surprins.

— Ăsta e obiceiul, explică ea. Părinţii şi prietenii miresei trebuie să prindă bani pe rochie. Eu nu voiam să fie aşa, dar

Luca a ţinut neapărat. Mă şi vedeam asaltată de toţi oamenii care voiau să se pună bine cu unchiul meu. Cei care ar fi dat cei mai mulţi bani ar fi fost bine văzut. Ce umilinţă!

Vocea i se stinse, iar fata îşi duse mâna la obraz.

În acea zi, când îndrăznise să-i contrazică, Luca o pălmuise. Pentru prima dată. Înţelesese atunci că ei nu va ţine niciodată cont de părerea ei.

— Eşti obosită, murmură Frank. Hai să facem schimb de locuri.

— Şi Luca? Crezi că ne urmăreşte?

— Nu cred. Probabil că stă întins în parcare, întrebându-se dacă am tras şi noi. Şi dacă am nimerit într-o zonă vitală. ca portofelul.

Caria zâmbi. Apoi se mută pe scaunul lui Frank, în timp ce acesta se instală la volan.

— Încearcă să dormi, zise el.

— Nu cred că voi adormi, zise ea, oftând.

Dar abia puse capul pe tetieră, că ochii i se închiseră. Peste cinci secunde, căzu într-un somn de plumb.

Când se trezi, se făcea dimineaţă. Felinarele de pe autostradă erau încă aprinse, dar lumina lor pală abia se ghicea. Caria privi îndată spre Frank, amintindu-şi toate cele întâmplate. Fugea de propria ei familie.

— Te-ai trezit? exclamă Frank, zâmbind.

— Ţi se pare ceva amuzant? mormăi ea.

— Să te văd dormind? Da. Cred că într-o viaţă anterioară ai fost marmotă.

În loc de răspuns, Carla se întinse. Era ciudat ca un necunoscut s-o privească dormind.

— Nu-mi spune că am sforăit, şopti ea.

— Nu, ai fost ocupată să vorbeşti.

De data asta, Carla îl privi terifiată.

— Poftim? Ce am spus?

— Ei bine, nu am priceput nimic. Spre marele meu regret. Numai câteva nume, atât. Nimic important pentru un articol în presa de scandal.

— Îmi pare rău! replică ea supărată, încrucişându-şi braţele la piept.

Încercând să ignore zâmbetul ironic al însoţitorului ei, se concertă asupra drumului. Migrena începu s-o deranjeze, iar crampa din picior îşi făcu din nou simţită prezenţa. Oare va reuşi să coboare vreodată din maşina asta? se întrebă ea, nervoasă.

Evident, era mai bine decât să fi încăput pe mâinile lui Luca. Fără Frank, această noapte ar fi trebuit să fie noaptea nunţii ei. Se cutremură numai la gândul acestei orori. Nu ar fi putut să-şi petreacă viaţa alături de un astfel de individ. Nici nopţile.

— Te simţi bine? întrebă Frank.

— Da, mulţumesc.

— Mă bucur. Eşti mai optimistă în dimineaţa asta.

— Am fost urmăriţi? întrebă ea, neliniştită.

— Luca e la aproximativ un kilometru în spatele nostru.

Ea rămase o clipă mută de uimire.

— Ce? strigă ea, recăpătându-şi glasul.

— Ai auzit bine, răspunse Frank fără să-şi piardă calmul.

— Şi ce vom face?

— Un ocol.

— Acum?

— De ce nu? Am luat-o spre Alpi special ca să-l induc în eroare. El va merge spre munţi, iar noi – pe coastă.

— Pare simplu, cum o spui tu, şopti ea. Dar nu cred că ai mai încercat vreodată o astfel de manevră, nu?

— Nu încă. dar toate au un început.

În sens invers, benzile erau mult mai libere. Mergeau de câteva minute, iar Carla reuşi în sfârşit să se liniştească.

Apoi se întoarse şi zări Mercedesul lui Luca, care îi urmărea într-o cursă nebunească. Deodată, acesta făcu o manevră greşită şi lovi în plin un parapet. Carla ţipă, cutremurată, dar îşi veni în fire când zări silueta fostului logodnic răsărind din mijlocul rămăşiţelor. Era plin de fum, dar teafăr.

— Dumnezeule! Cred că ar trebui să oprim! zise ea.

— De ce?

— Luca a avut un accident! Iar noi am fost cauza! Trebuie să mergem să-l ajutăm!

Frank o privi cu un aer ciudat şi nu încetini.

— Omul ăsta ne-ar fi omorât pe amândoi ieri seară, dacă i-am fi oferit „şansa” asta şi dacă nu ar fi avut martori. Te-a forţat să-l iei de bărbat. Crezi că ne urmărea doar ca să ne ureze baftă în noua noastră viaţă?

Carla oftă. Frank avea desigur dreptate. Dar cum putea ea abandona în astfel de condiţii pe omul alături de care a crescut şi care trebuia să-i devină soţ?

— Şi apoi, l-ai văzut ieşind din maşină, reluă Frank. Înseamnă că nu a păţit nimic. Ce mai vrei? Să-l escortezi până acasă?

Fata nu răspunse. Părea neliniştită.

— Carla, insistă bărbatul, nu putem opri. Între noi e acum o distanţă de câţiva kilometri. Accidentul ăsta ne dă posibilitatea să ne îndepărtăm. În locul tău, nu mi-aş face

atâtea griji pentru Luca. Nu e grav rănit şi oricum oamenii lui vor ajunge la locul accidentului destul de repede.

Carla tăcu, gânditoare. Frank avea dreptate. Reacţia ei fusese una instinctivă. Luca avea telefonul mobil la el, iar oamenii lui erau întotdeauna prin apropiere. Nu avea cum să i se întâmple nimic grav. Ce proastă fusese!

Carla privea şirul de maşini care mergeau alături de ei.

— Liniştește-te, şopti Frank.

— Mi-e imposibil. Oamenii lui Luca sunt peste tot. Ieri, mi s-a părut simplu să plec cu tine. Dar astăzi am impresia că trăiesc într-un coşmar fără sfârşit.

Frank o privi cu atenţie.

— Ai făcut un prim pas pe un drum dificil. Acum, nu-ţi mai rămâne decât să continui să mergi. Fără să mai priveşti în urmă.

— Pentru tine e uşor să vorbeşti! protestă ea.

— În caz că nu ai observat, draga mea, ne aflăm de aceeaşi parte a baricadei.

— Nu, nu-i aşa! Eu îmi apăr libertatea, în timp ce tu cauţi un mijloc de a face bani din cartea ta. Cel puţin, asta pretinzi tu. Iar eu nu am posibilitatea de a verifica sinceritatea intenţiilor tale.

— E puţin cam târziu ca să te întrebi aşa ceva, nu crezi?

Carla oftă.

— Îmi pare rău, zise ea. Am dus până acum o viaţă atât de ordonată, de calculată! Situaţia asta mă înnebuneşte pur şi simplu. Logodnicul meu mă urmăreşte ca să mă omoare, nu ştiu unde să mă duc, nu ştiu cine eşti tu şi nu am mâncat decât o bucăţică de ciocolată de douăzeci şi patru de ore.

Tăcu o clipă, apoi reluă cu o voce posomorâtă.

— Nici măcar haine nu am.

Bineînţeles că discursul ei i se părea prostesc lui

Frank, se gândi ea, disperată. În fond, pentru moment scăpase de ce era mai greu şi asta conta.

— Dacă preferi, declară Frank după o lungă tăcere, am să te las la cea mai apropiată staţie de benzină.

Carla îl privi, apoi plecă ochii.

— Îmi pare rău, şopti ea. Îţi mulţumesc pentru tot ce faci pentru mine. Ai dreptate. Trebuie să continui pe drumul ăsta.

El se mulţumi să-i zâmbească enigmatic, ceea ce o făcu pe Carla să se simtă mai liniştită. îi privi ia rândul ei, oprindu-se asupra buzelor sale pline, seducătoare. Riduri fine de oboseală se desenau acum pe chipul lui. Caria fu tentată să-i mângâie. De ce se simţea atrasă de acest bărbat? Nimeni, niciodată, nu o mai tulburase atât.

Pe de altă parte, i se părea că el reuşeşte mereu să-i ghicească emoţiile. Acest surâs, de exemplu, ce însemna oare? Nu că se simţea privit şi admirat?

— Frank, de ce îţi rişti viaţa pentru mine? şopti ea, întorcând privirea.

El ridică din umeri.

— Unii escaladează Everestui. În ce mă priveşte, visul meu a fost dintotdeauna să răpesc logodnica unui şef de clan sicilian în ziua nunţii.

— Te rog, nu mai glumi! insistă ea.

— Ei bine, nu pot suporta să văd oameni constrânşi să facă lucruri pe care nu le vor. Dacă voiai să te măriţi cu cel mai mare ticălos din Italia, ar fi fost treaba ta. Dar dacă ai spus nu şi toată lumea te-a ignorat.

Se întrerupse o clipă, apoi reluă, cu o voce suavă.

— Poate din cauza chipului tău. Nu mă mai întreba nimic, acum. Am multe alte lucruri ia care trebuie să mă gândesc!

Era aproape ora prânzului când Frank o avertiză că vor ajunge la frontieră.

Opriră la barieră, unde Frank o ţinu de vorbă pe

signorina însărcinată să controleze biletele de acces, folosindu-se de toate farmecele sale pentru a o convinge că plătiseră tichetul, dar îl pierduseră în timpul unei altercaţii.

Cinci minute mai târziu, după ce făcură plinul, îşi reluară drumul. Angajata acceptase explicaţiile lui Frank şi îi dăduse o amendă mai mică decât se obişnuia în astfel de cazuri.

— Când ajungem la graniţă, va trebui să treci în spate, zise bărbatul.

— De ce?

— Cred că nu ai din întâmplare paşaportul la tine. Doar nu l-ai luat la biserică.

— Nu, dar nici nu am nevoie. Suntem în Uniunea Europeană.

— Cu toate astea, există o graniţă, draga mea. Nu cred că îmi vor scotoci maşina, dar nu vreau ca poliţia să descopere să nu ai la tine niciun act. Ai putea să vii din afara Comunităţii, să fii vreo criminală.

— În cazul ăsta, ar fi mai bine să mă ascunzi în portbagaj.

— Bună idee. Suntem singuri pe drum şi nimeni nu va observa dacă te strecori în acolo.

Carla se agită în scaun. La naiba! Frank nu putea fi niciodată serios!

— Cred că ai pus la cale toate astea.

— Nu mă pot gândi chiar la toate, draga mea.

Supărată, fata se întoarse spre fereastră.

— Caria, e foarte posibil să nu ne oprească nimeni. Dar e mai bine să fii precaut.

Oftând, Caria îşi scoase centura de siguranţă şi se strecură în spatele maşinii. Aşezată covrig şi acoperită cu o pătură, aproape că nici nu se va mai vedea.

— Sper să devin invizibilă, bombăni ea.

Apoi tăcu, pândind zgomotele venite de afară. Frank

merse câteva minute în acelaşi ritm, încetini, apoi spori viteza. Caria aştepta să fie chemată înapoi.

— Pot să ies? întrebă ea, pierzându-şi răbdarea.

— Tocmai voiam să te întreb de ce nu te întorci ia locui tău. Bine ai venit în Franţa, Caria. Vameşii nici măcar nu m-au oprit. Culmea!

— Ţi-a fost frică? întrebă ea, privindu-i cu luare-aminte.

— Să zicem că ştiam cam ce riscam.

— Şi totuşi, păreai atât de natural. Nu-ţi pierzi niciodată calmul?

— Câteodată, dar nu în astfel de situaţii.

În ciuda succesului operaţiunii, Caria nu se putea linişti. Dacă Luca îi va urmări în Franţa?

Capitolul 4

— De obicei, reuşesc să-mi stăpânesc teama, asta-i tot, adăugă Frank, cu o sinceritate care o uimi.

— Aşa cum ai făcut ieri, cu Luca?

— Da.

Vocea îi sună obosit. Marele Frank Cormac era epuizat?

— Lasă-mă pe mine să conduc, se oferi ea.

El ezită, dar opri totuşi.

— Trebuie să urmezi indicatoarele spre Monte Carlo şi Nisa, zise el, masându-şi umărul drept. Să mă trezeşti dacă apare vreo problemă. Da?

Carla încuviinţă. El coborî şi se aşeză pe scaunul pasagerului. Fata fu bucuroasă să poată conduce. Inactivitatea începuse s-o plictisească.

Zâmbi, mulţumită. Iată! Era liberă! Nu mai trebuia să se mărite cu Luca! Ideea că într-o singură zi destinul îi rezervase atâtea surprize i se părea acum reconfortantă. Veselă, se întoarse spre Frank, dar bărbatul dormea deja.

Caria mergea de aproximativ o oră, savurând gustul libertăţii, până acum necunoscut. Deodată, un zgomot al

motorului o neliniști. Ceva nu era în regulă.

— Frank, strigă ea. Trezește-te!

Însoțitorul ei deschise ochii și se întinse cu poftă.

— Ce este? Am avut un accident și am ajuns în Rai?

— Motorul face un zgomot ciudat.

Frank se trezi de-a binelea și ascultă atent câteva secunde.

— Da, așa e.

— Când apăs pe accelerator, zgomotul e mai puternic.

Fata încetini, apoi opri vehiculul pe banda de urgențe. Din capotă se ridica un fum gros. Când opri motorul, se auzi un zgomot sinistru.

— Bun. s-a stricat! remarcă Frank flegmatic.

— Asta-i tot ce poți să spui? exclamă Carla, uimită.

— E o mașină închiriată. nu pot face nimic, oricum.

— Ești sigur? Ai putea măcar să te uiți ia motor.

Frank zâmbi ironic.

— Nu mai face fața asta ironică! țipă Carla. Ar trebui să te ocupi de hârbul ăsta.

— Carla, șopti el dulce, te-ai uitat la indicatorul de temperatură?

Fata îl privi surprinsă, apoi plecă ochii spre bord.

— E. stricat, remarcă ea cu o voce timidă.

— Acul s-a blocat. Motorul s-a stricat pentru că nu mai avea apă de ceva vreme.

— Ar trebui să vezi totuși ce are…

— De ce?

— Ca să vezi dacă ai dreptate.

Frank o privi.

— Te pricepi, cumva, la mașini?

— Nu!

— Ce vrei să faci, dacă ridic capota?

— Eu? Nimic, normal. Dar speram ca tu să reușești s-o repari.

Fără să răspundă, Frank coborî din maşină. Carla se grăbi să acţioneze maneta capotei, apoi coborî la rândul ei. O singură privire îi fu de-ajuns pentru a înţelege tristul adevăr: motorul nu putea fi reparat.

— E vina mea, murmură ea. Ar fi trebuit să mă uit cu atenţie la indicator.

— Asta nu ne-ar fi ajutat foarte mult. Nu aveam apă în portbagaj oricum.

— Ce ne facem?

— O să facem autostopul, oftă el.

— Până în Anglia?

Frank se duse să scoată geanta din portbagaj şi închise maşina cu cheia.

— Pentru moment, ne vom mulţumi să ajungem ia Monte Carlo. După aceea, mai vedem. Vii, draga mea?

Căldura era copleşitoare, soarele se reflecta în maşinile care îi depăşeau. Orbită de lumina puternică, aproape asfixiată de fumul care ieşea din ţevile de eşapament, Caria nu se mai simţea în stare să-şi urmeze partenerul.

— Nu mai avem mult, spuse Frank, întorcându-se s-o aştepte.

Îi întinse fetei mâna, iar Carla îi fu recunoscătoare pentru acest gest protector. Probabil că şi el era obosit, se gândi fata. Totuşi, continua să înainteze cu acelaşi pas suplu, fără să se plângă.

— Încă cinci sute de metri până ieşim din localitate. Şi apoi, vom putea face autostopul, reluă ei.

Ea dădu din cap în semn că a înţeles, prea epuizată pentru a răspunde. Frank îi strânse mâna cu un aer îndoioşat. Acest gest o linişti subit. Merseră încă un sfert de oră fără să-şi mai vorbească şi ajunseră în sfârşit la şoseaua naţională.

Frank îşi lăsă geanta pe iarbă.

— Gata! zise ei. Acum, aşteptăm.

— Şi dacă ne văd oamenii lui Luca? şopti ea, fără putere. Nici nu vom avea timp să-i recunoaştem. Ne-am aruncat singuri în gura lupului.

— Îmi place să văd că îţi păstrezi optimismul.

— Sunt doar realistă.

— Bun, atunci gândeşte-te că trebuie să facem semn numai maşinilor cu număr de înmatriculare francez.

Chiar în acea clipă, un camion opri în faţa lor. Frank schimbă câteva cuvinte în franceză cu şoferul, apoi îi făcu semn Carlei.

— Dacă domnişoara binevoieşte. zise el, deschizând portiera.

— Dar nu e o maşină, şopti ea, reticentă.

— Preferi să mergi în spate, alături de lăzile de roşii?

Carla îl privi cu neîncredere, apoi se urcă pe scaunul înalt şi dădu din cap în semn de salut spre şofer. Bărbatul avea în jur de patruzeci de ani. O ţigară stinsă atârna pe buzele lui. Frank se instală şi el, iar Carla se simţi stânjenită, aşezată între cei doi.

— Nu te mai agita atâta, zise Frank.

— Dar nu am loc!

— Omul ăsta o să creadă că ai purici, insistă el, luând-o pe după umeri. Haide, încearcă să dormi.

Era aşa de bine să stea ghemuită la pieptul lui!

Dar Carla nu reuşea să se relaxeze.

— Nu pot să dorm, zise ea încetişor.

— Aşa e mai bine? întrebă el, plimbându-şi palma pe faţa ei.

Carla se simţi străbătută de un fior de plăcere şi suspină.

Numai de nu şi-ar imagina el cine ştie ce! Nu voia decât să doarmă.

— Nu vreau să-ţi faci o impresie greşită, zise ea, ridicând privirea spre ei. Nu ar fi trebuit să mă las sărutată ieri! Eram. tulburată, dar nu mă atragi absolut deloc.

Frank o va respinge, se gândi ea întristată. Dar nu se întâmplă lucrul la care se aştepta. Dimpotrivă chiar, o strânse mai tare la pieptul lui. Dacă ar fi fost Luca, ce ofensat s-ar fi simţit! Nici nu îndrăznea să se gândească ia reacţia lui.

— Normai că nu te atrag, replică Finak, amuzat. Nu te mai frământa şi culcă-te odată!

De data asta, nu mai încercă să reziste. Era atât de bine lângă ei, atât de frumos. Închise ochii şi nu se trezi decât atunci când simţi camionul oprindu-se.

— Unde ne aflăm? întrebă ea, întinzându-se şi strângându-şi în braţe partenerul de drum.

Imediat însă îşi reveni şi se îndepărtă de ei, îmbujorată. Ce naiba făcea? îşi pierduse minţile?

— La Monte Carlo, răspunse Frank, zâmbind. Haide, trebuie să coborâm.

Caria îi mulţumi şoferului, căutând în memorie pentru a descoperi cuvintele nimerite prin săracul ei vocabular francez, apoi coborî. Se aflau în plin oraş. După câteva minute de mers pe străzile aglomerate, fata se simţi brusc deprimată. Oamenii erau atât de bine îmbrăcaţi! Ce făcea ea în acest oraş elegant, când arăta doar puţin mai bine ca un vagabond?

— După această aventură, nu am să mai merg cu tine niciodată nicăieri! declară ea, cu mâinile strânse pe şortul prea lung.

Frank o strânse de cot.

— Şi eu care credeam că vei aprecia această călătorie, după viaţa plictisitoare pe care ai dus-o. Escapada noastră ar fi trebuit să te înveselească!

— Glumeşti? Uită-te puţin la mine!

El îşi lăsă privirea să alunece uşor de-a lungul trupului ei într-o manieră atât de insistentă, încât fata roşi până în vârful urechilor.

— Ţi-am spus să mă priveşti, nu să mă dezbraci din

priviri! protestă ea.

Încercând să-şi recapete calmul, adăugă:

— Voiam să-ţi atrag atenţia că arăt ca un cerşetor.

— Mulţumesc pentru compliment! îţi reamintesc că porţi hainele mele!

Carla plecă privirea.

— Da, dar ai văzut cum sunt oamenii îmbrăcaţi pe aici? Sunt atât de eleganţi, de luxoşi. Chiar şi florile par proaspăt. spălate! Iar eu.

Se întrerupse, încercând să-şi oprească lacrimile, apoi continuă cu vocea gâtuită:

— Mi-am părăsit familia, am fost urmărită de bărbatul alături de care ar fi trebuit să-mi petrec restul vieţii şi el a încercat să mă omoare! Şi ca şi cum nu ar fi fost de ajuns, un tip ciudat şi-a râs de mine ameninţând că va uza de pistolul lui. de ciocolată! Iar acum, iată-mă în Monte Carlo, abia coborâtă dintr-un camion cu roşii.

— Carla, şopti Frank, ce ţi-ai dori mai mult în clipa asta?

Ea îl privi intens. Îşi bătea din nou joc de ea?

— Chiar ai vrea să ştii?

— Da.

— O baie, mărturisi ea. Şi un pat mare şi confortabil. ca să pot dormi cât vreau. şi o masă bună când mă trezesc.

Cum el încă zâmbea, ea închise ochii, frustrată.

— Dar de ce mă întrebi aşa ceva? urmă ea. Ştii foarte bine că în primul rând trebuie să căutăm o maşină ca să ne putem deplasa. De altfel, nu mă plâng. Ştiu că-ţi dai toată osteneala.

El nu zise nimic. Tăcerea prelungită a partenerului i se păru fetei suspectă. Curioasă, îşi ridică privirea spre el. Frank se pregătea să pună geanta pe trotuar.

— Ce faci? întrebă ea.

— Mă eliberez de această povară ca să te pot îmbrăţişa. Carla, eşti absolut minunată! Ai un simţ practic

nemaipomenit. Trebuie să mă asigur că eşti reală.

— Iar râzi de mine! protestă ea, lăsându-se îmbrăţişată.

— Deloc. Dar nu am mai întâlnit nicio femeie care să vrea să facă baie o dată ajunsă la Monte Carlo. Sunt fermecat, adăugă el, aplecându-se s-o sărute.

În ciuda hotărârii ei de a rezista, nu-i trebuiră decât câteva secunde pentru a ceda. Învinsă, îşi înlănţui braţele în jurul gâtului lui. Se părea că o forţă mai mare decât voinţa ei o împingea către acest bărbat. pe care de-abia îl cunoştea.

Invadată de senzaţii confuze, Carla se lipi de Frank, uitând orice prudenţă.

— Haide, zise aceasta, mângâindu-i obrajii. Mergem să căutăm. O baie.

Frank nu ar fi trebuit să spună asta. O imagine îi veni brusc în minte. Frank, goi, într-o cadă cu apă parfumată. Tremură.

Ce idee! se certă ea. Cu un gest hotărât, îi îndepărtă bărbatului mâna.

— Să nu mai faci niciodată aşa ceva! şopti ea, conştientă de privirile curioase ale trecătorilor.

— De ce?

— Pentru că nu vreau. Şi gata!

— Dar trupul tău îmi spunea altceva, adineaori.

— Lasă-mă în pace! exclamă ea, lipsită de alte argumente. Nu pricepi?

Frank o privi, zâmbi, apoi se îndepărtă.

Bărbatul ăsta credea că totul i se cuvine!

În hotei era răcoare. Aerul condiţionat era la temperatura ideală, holul era îmbrăcat în marmură. Caria, sprijinită de o coloană, îi privea pe Frank aflat ia recepţie. La un moment dat, aceasta veni spre ea, urmat de un angajat al hotelului, care ţinea în mână o cheie.

— Cum? ţipă Carla. Vrei să-mi spui că nu mai au

decât o cameră? Şi bănuiesc că are numai un pat, nu-i aşa? Ce întâmplare! Mă crezi tâmpită?

O luminiţă diabolică se aprinse în ochii bărbatului, dar trăsăturile îi rămaseră impasibile.

— Caria, mă jigneşti. Am încercat să rezerv o cameră separată la alt hotel, dar nu te vrea nimeni.

— Poftim? Ce vrei să spui?

De data asta, Frank arboră un surâs larg, iar fata îl fulgeră cu privirea, jignită: iar râdea de ea.

— E din cauza hainelor taie, replică ei. Nu au mai văzut niciodată asemenea. lucruri. Şi apoi, nici nu eşti foarte curată. În oraşul ăsta nu poţi intra oricum…

— Ah, ce mă poţi enerva!

— Ce ţi-am zis! Nu ai ţinută! Când mă gândesc ia tot ce a trebuit să suport în timpul călătoriei! Cei de ia recepţie sunt de-a dreptul scandalizaţi de tine.

— Dar ai un tupeu. Ţipă Carla, urmându-i până ia lift. Dacă cineva a avut de suferit în timpul acestei călătorii, eu am fost aceea. Nici nu-ţi dai seama prin ce am trecut.

Ajunşi ia etaj, Frank descuie uşa şi îi dădu hamalului un bacşiş.

— Vai. dar e un apartament! exclamă Carla.

Frank deschise fereastra care dădea spre mare.

— Mă crezi capabil să te manipulez ca să te atrag în patul meu? întrebă el, întorcându-se lângă ea.

În faţa privirii lui dure, Caria se fâstâci.

— Nu. nu ştiu, se bâlbâi ea. Doar tu ai fost cei care m-a sărutat.

— Şi nu mi s-a părut că te-a deranjat foarte tare, dacă ar fi să mă iau după reacţia ta. Doar că acum te simţi vinovată. Probabil că e o reacţie de înţeles. îi eşti încă fidelă lui Luca.

— Te înşeli. Nu am niciun motiv să mă simt vinovată.

— Da?

O privi atât de intens, încât fata roşi.

— Da, ţipă ea, rănită. De altfel, dacă vrei să facem dragoste, nu văd nicio piedică în calea acestui vis măreţ. Chiar şi pe covor. sau pe pat, dacă vrei, adăugă ea, mângâind pernele. Pare confortabil.

Se simţi deodată ridicolă şi încercă să coboare tonul.

— Sau poate preferi ceva mai acrobatic. Dulapul îţi convine? Stai aici, mă duc să aduc un scaun.

— Carla, şopti el, luând-o de mână.

— Nu mă atinge! strigă ea, ghicind că nu va putea să menţină acelaşi ritm multă vreme.

— Dar altfel nu vom putea face dragoste. nu crezi?

— Glumeam. Sunt sătulă de aroganţa ta, asta-i tot, ţipă ea, încercând să scape de el.

— Carla, nu mai fi copil, porunci el, pe un ton serios.

Ea rămase pe loc, cu gura deschisă, gata să replice. Dar rămase tăcută, privindu-l.

— Bine, zise el, încetişor. Acum, du-te şi te culcă.

— Întotdeauna dai ordine celor de prin preajmă? întrebă ea, încăpăţânată.

— Ce vrei? Am o fire tiranică.

— Stai liniştit. Am remarcat. Dar mi-e foame. Aş vrea să mănânc ceva.

Tăcu, îi întoarse spatele bărbatului şi se îndreptă spre prima cameră, închizând uşa în urma ei.

— În sfârşit, singură! oftă ea, lăsându-se pe pat.

Totuşi, avea ciudata senzaţie că Frank continua s-o privească zâmbind. După toate aparenţele, scena pe care o făcuse nu-l impresionase deloc. Bărbatul ăsta era cu adevărat exasperant! se gândi ea. Ca să-l alunge din mintea ei, nu exista decât o soluţie: un duş fierbinte…

Începu să se dezbrace, când auzi o bătaie în uşă.

— Intră! răspunse ea din reflex.

Uşa se deschise şi Frank intră în cameră, purtând în braţe un platou cu mâncare.

— Doamna e servită! zise el. Mic dejun complet. Dacă

nu te saturi, nu trebuie decât să ridici receptorul şi să comanzi altceva. Te las, am câteva probleme de rezolvat.

Soarele era la apus când Carla se trezi. În camera vecină se auzeau voci. Fata se întinse, fericită să simtă cearşaful de in alunecându-i pe piele. Se odihnise în sfârşit!

De dimineaţă, fusese prea obosită ca să mai facă baie. După ce se delectase cu deliciosul mic dejun adus de Frank, se dezbrăcase şi se întinsese în pat fără putere. Dar acum simţea nevoia să se destindă pentru a putea să-l înfrunte din nou pe Frank. Se purtase cu el ca un copil răsfăţat şi-i datora scuze.

Oare cu cine vorbea? Doar nu se lansase într-un monolog solitar. Pentru că, în ciuda celor ce-i spusese, Caria ştia bine că nu era un nebun. Deodată, auzi pronunţându-se numele Carla Gambini şi deveni mai atentă.

Aruncă cearşaful şi se îndreptă încet către uşă, deschizând-o precaută. Frank se plimba de colo-colo prin încăpere, cu telefonul ia ureche.

— Nu, bineînţeles că nu. Drept cine mă iei? Ţi-am spus doar că nu bănuieşte nimic.

Urmă un moment de tăcere.

— Nu, nu-mi voi asuma niciun risc. De acord. Da. La revedere.

Conversaţia se terminase; ei trânti ia loc receptorul apoi se îndreptă spre fereastră, cu un aer absent. Caria se întoarse în pat, cu inima bătându-i puternic. Ce voia să spună? Era sigur că ea nu bănuieşte nimic. Cu cine vorbea oare?

Plină de nervi, iovi cu toată puterea în perne. Căzuse într-o capcană? Totuşi. omul ăsta o salvase din ghearele lui Luca. Şi ia benzinărie, îşi riscase viaţa pentru ea. Nu o putea trăda, era imposibil!

Dar dacă era adevărat? Acum, era singură pe lume.

Câteva picături de sudoare îi apărură pe frunte. Cum va putea scăpa de răzbunarea lui Luca dacă Frank o abandona?

Chiar în acea clipă, se auziră bătăi în uşă. Caria închise ochii. Frank nu trebuia să-şi dea seama că a auzit conversaţia. Era singurul ei atu!

Auzi paşii lui Frank apropiindu-se de pat. Patul scârţâi uşor când bărbatul se aşeză lângă ea.

— Carla, trezeşte-te, şopti el.

Ea nu deschise ochii, tulburată de vocea lui profundă, gravă. Dar când Frank o sărută pe obraz, tresări violent.

— Ştiu că nu dormi, reluă el încet. Nu te mai preface.

— Păcat. Speram că vei pleca.

— Dimpotrivă. Faptul de a te găsi dormind m-ar fi tentat să mă culc lângă tine.

Ea se ridică brusc, strângând la piept cearşaful.

— Nu cred că ai îndrăzni! exclamă ea.

— De ce? replică el, vizibil amuzat. Patul pare confortabil.

— Am picioarele reci. Nu cred că ţi-ar plăcea.

El nu răspunse. Se aplecă însă şi o sărută pe buze.

— Am să le încălzesc eu, şopti el. Ar fi o senzaţie minunată. Mai ales că eu nu am niciodată picioarele reci.

Furioasă, Carla se înfăşură în cearşaf şi coborî din pat.

— Nu mă atinge! exclamă ea.

Frank zâmbi şi se întinse pe pat cu un oftat de uşurare.

— Ce faci?

— Aştept să te pregăteşti, răspunse el, punându-şi un braţ sub cap.

Inima fetei bătea nebuneşte. Dacă şi-ar fi ascultat instinctul, s-ar fi s-ar fi întins lângă el fără să se mai gândească la nimic.

— De ce nu te duci în patul tău? întrebă ea,

strângând mai tare cearşaful în jurul ei.

— Ai un stil de a te ascunde. dacă te întorci, am să am o perspectivea foarte interesantă asupra trupului tău.

Caria îşi dădu seama că o parte a cearşafului atârna pe jos. Dacă se întorcea, ar fi rămas goală. Iar Frank îşi râdea de ea, ca de obicei!

Puse mâna pe primul obiect pe care îi căzură ochii şi se îndreptă ameninţătoare spre Frank. Dar intrusul se feri şi scrumiera căzu pe patul goi. Rapid ca un fulger, Frank se ridică şi o imobiliză.

— Lasă-mă! strigă ea, neputincioasă, văzând cum cearşaful îi cade ia pământ.

— Caria, nu cred că avem timp să se distrăm prea mult cu acest joc, zise el, serios. Trebuie să te îmbraci. Luca va ajunge aici îndată.

— Poftim? zise ea, nevenindu-i să creadă.

— Nu te nelinişti, adăugă el. Avem câteva ore ia dispoziţie. Doar că nu e cazul să pierdem timpul. Păcat. Scena era promiţătoare!

Inima fetei se strânse dureros. Furia îi trecuse. Se îndreptă spre baie ca un automat.

— Caria?

— Da?

— Nu ţi se pare că ai uitat ceva?

Văzând că-i întinde cearşaful, fata îşi dădu seama de propria ei goliciune. Din nou nervoasă, îi smulse veşmântul din mână şi fugi în baie.

— Nu mai râde! îi porunci ea. Nu e nimic amuzant!

— Nu! Chiar deloc. Râdeam pentru că sunt fericit, Carla. Eşti atât de frumoasă.

Carla trânti uşa în urma ei. Acest bărbat o înnebunea pur şi simplu! Când nu-i venea să-l ucidă, simţea nevoia să se refugieze la pieptul lui!

— Ah, am uitat să-ţi spun, continuă el. Am făcut nişte cumpărături. pentru tine. Vei avea cu ce să te îmbraci. ca

să arăţi cât de cât onorabil!

În loc de răspuns, Carla scoase o exclamaţie de surpriză. Se gândise să-i ia haine! Era drăguţ din partea lui. Numai să nu fie vreo altă păcăleală! Cu un astfel de om, nu ştiai niciodată la ce să te aştepţi.

Capitolul 5

Când Carla ieşi din baie, descoperi pe covorul din salon mai multe pungi de hârtie.

— Mi-ai cumpărat toate astea? se miră ea, strângându-şi tare cordonul halatului. Dar de unde ştii dacă îmi vin? Şi dacă nu îmi plac?

Ei ridică din umeri.

— Dacă vrei, îţi pot împrumuta iar şortul meu. Am văzut că în ei te simţi bine. Caria, timpul trece. Dacă vrei să mănânci înainte de plecare, ar fi mai bine să te grăbeşti.

Fără să răspundă, fata luă pungile şi intră în camera sa. Hainele îi veneau perfect. Cum de Frank ghicise mărimea exactă? Nu cumpărase, desigur, nimic extraordinar. Doar doi pantaloni scurţi, câteva tricouri, patru rochii de vară din bumbac şi o pijama. Dar totul era de bun-gust şi cu o croială desăvârşită.

Deodată, Carla îşi aminti felul în care o privise ieri, când se aflau în stradă. O privire care îi arătase cât de mult o dorea. Alungând acest gând, fata se îmbrăcă rapid şi deschise uşa. Frank stătea pe canapea, cu un aer gânditor.

— Îţi vin? întrebă el.

— Foarte bine. Mulţumesc.

— I-am spus vânzătoarei să strecoare în pachet şi lenjerie intimă. Ai găsit?

— Da, da. Mi-e greu să mi te imaginez într-un magazin de haine pentru femei, zise ea, întorcându-se în cameră ca să-şi pieptene părul.

— A fost o experienţă interesantă, răspunse Frank din salon. În orice caz, nu pot înţelege de ce femeilor le ia

atât de mult timp ca să-şi aleagă hainele. Eu am cumpărat toate astea într-o jumătate de oră.

— Dar nu le-ai luat pentru tine. E o diferenţă.

— Toate femeile spun asta.

— Aha. Pari bine informat.

După această remarcă se lăsă tăcerea, apoi Carla auzi paşii bărbatului apropiindu-se. În câteva clipe, jurnalistul se afla în spatele ei, privindu-se în oglindă.

— Am să-ţi spun un secret, îi şopti el la ureche. Am nouăzeci şi nouă de surori.

Tulburată de această bruscă apropiere, Carla continuă să-şi perie părul cu o mână tremurătoare. Simţea căldura trupului său alături de al ei, parfumul lui. Când Frank îşi puse mâna pe a sa, nu mai rezistă şi puse jos, cu un gest leneş, peria.

Era imposibil să te înşeli asupra semnificaţiei strălucirii din ochii bărbatului. Cu inima bătându-i puternic, se întoarse spre ei.

— Uite ce e. Asta e nebunie, şopti ea.

— Simţim acelaşi lucru, nu-i aşa?

Ar fi fost atât de simplu să-i simtă buzele pline, senzuale, să se abandoneze sărutului lui.

Dar cuvintele auzite pe când Frank vorbea ia telefon îi reveniră în minte. Se îndepărtă, ca arsă.

— Nu, te înşeli, zise ea.

Ei îi prinse o şuviţă de păr şi o răsuci tandru pe deget.

— Mincinoaso.

— Lasă-mă!

— Dar nici nu te ating, zise el blând, cu o strălucire ironică în priviri.

Furioasă pe sine, Caria se întoarse şi luă din nou peria.

— Nu ai nimic altceva de făcut decât să mă priveşti? întrebă ea, pe un ton agresiv.

— Îmi place să-ţi ghicesc gândurile.

— Adică?

— Ei bine, când eşti nervoasă, te încrunţi şi ochii tăi aruncă fulgere. Apoi, urmă ei, făcând-o să se oprească fascinată, îţi dai capul pe spate cu un gest demn şi faci o mutră supărată. prefăcându-te că mă ignori.

Caria încercă să-i oprească, făcând un gest din mână, dar Frank îi răspunse cu aceiaşi zâmbet imperturbabil.

— Ai de gând să mă loveşti cu peria? Sau vrei să-mi schimbi frizura?

Îi prinse mâna. Carla tremură la atingerea lui.

— Când ai să înţelegi? şopti ea cu o voce gravă. Nu-mi placi! Nu vei reuşi să mă atragi în patul tău.

Zâmbetul lui Frank se lărgi.

— E aşa de greu să admiţi asta? continuă ea cu efort. Crezi că glumesc?

— Carla, eşti cea mai interesantă femeie pe care am întâlnit-o vreodată!

— De ce? întrebă ea, cu un tremur.

— Pentru că nu a venit niciodată vorba despre a te atrage în patul meu. Şi totuşi, nu încetezi să spui asta.

— Poftim? Câtă îndrăzneală! Acum câteva minute voiai să te strecori în aşternutul meu!

— Dar te trezisei.

— Şi m-ai sărutat, insistă ea. De mai multe ori.

— A. Dacă pentru tine un sărut duce inevitabil la îmi pare rău că nu mi-ai spus mai devreme.

Iar râdea de ea! De ce cădea mereu în plasă? Dar poate că până la urmă avea dreptate. Poate că nu se simţea atras de ea. Se juca doar.

— De ce nu recunoşti, Carla? Cred că îţi place să te sărut. Şi e reciproc, adăugă el, trăgând-o spre el şi sărutând-o încă o dată.

Ea cedă pentru un scurt moment, apoi îl respinse brutal.

— Îţi interzic să mai faci asta! declară ea, aşezându-se pe pat, cu inima bătându-i nebuneşte.

— Din pricina lui Luca?

— Bineînţeles că nu! Nu-l mai amesteca pe Luca în povestea asta.

Frank se aşează lângă ea.

— Eşti sigură? Totuşi, dacă nu aş fi intervenit, Luca ar fi stat acum alături de tine. Ar fi fost soţul tău.

— Ei bine, nu e soţul meu!

— Dar îţi lipseşte, nu-i aşa? în fond, îi cunoşti de atâta vreme. Cred că nu e foarte uşor să-i scoţi din viaţa ta.

Caria îi fulgeră cu privirea, dar ochii ei erau plini de lacrimi.

— Unchiul meu îmi lipseşte, şopti ea, plecând capul. Nu Luca.

— Totuşi, ei i-a crescut pe Luca atunci când a rămas orfan. Iar restul familiei Finzi i-a acuzat pe signor Gambini că vrea să-şi însuşească moştenirea copilului.

— Uitasem că eşti atât de bine informat în legătură cu familia mea, zise Carla pe un ton amar. Vrei un interviu pentru viitoarea ta carte? Foarte bine. Pot să-ţi povestesc despre fabrica de îngheţată a vărului meu. Sau despre livezile de măslini ale celuilalt văr ai meu. Întreabă-mă! Vei descoperi cu siguranţă ceva din care să işti un scandai. Doar asta e specialitatea ta!

— Bineînţeles. Oricum, reportofonul meu e deschis în permanenţă.

Ea regretă imediat cele spuse. Poate că mersese prea departe. Frank voise doar să fie amabil, şi ea intrase în panică!

— Scuză-mă, şopti ea, ridicându-se. Nu mă pot obişnui cu ideea că mi-am trădat familia.

Frank o luă încet de mână.

— Cine e adevăratul trădător în povestea asta, Caria?

Ea rămase tăcută, pradă unor senzaţii confuze.

— Te aflai într-o situaţie imposibilă, urmă Frank. Dacă unchiul tău te iubeşte cu adevărat, va înţelege ce ai făcut. Se va calma, la fel ca şi verişorul tău. Din câte ştiu, nimeni nu-l iubeşte pe fostul tău logodnic.

— În familia mea, onoarea e mai importantă decât afecţiunea, remarcă ea, pe un ton amar. Unchiul meu mi-a povestit cândva că a ales să renunţe la iubirea vieţii lui pentru a respecta dorinţa familiei.

— Şi ai fi vrut să te măriţi cu Luca din acelaşi motiv?

Ea încuviinţă.

— Câţi ani ai? întrebă el.

— Douăzeci şi unu, răspunse ea, uimită. Ieri a fost ziua mea. Frank îşi înăbuşi o exclamaţie de surpriză, apoi se ridică şi se îndreptă spre fereastră.

— Cred că regreţi faptul că te-ai amestecat în povestea asta, remarcă ea cu tristeţe. Ar fi trebuit să mă duc la mănăstire pentru ca Luca să nu mă mai găsească. Sau să plec pe Marte! adăugă ea, cu lacrimi în ochi.

Din doi paşi, Frank reveni lângă pat. Îngenunche în faţa ei şi cu un gest tandru îi şterse lacrimile.

— Ar fi fost păcat, şopti el. Mai ales că m-ai ispitit ieri cu propunerile tale acrobatice…

Carla se pregătea să răspundă, dar cineva bătu la uşă. Fata tresări, speriată.

— E Luca!

— Mă îndoiesc, zise Frank, ridicându-se. Dar nu te mişca de aici.

Prin uşa întredeschisă, Caria îi văzu pe Frank îndreptându-se către intrare şi schimbând câteva cuvinte cu vizitatorii aflaţi dincolo de uşă. Apoi, deschise. Fata scose un oftat de uşurare: în prag nu se afla Luca, ci un cuplu de tineri. Feţele celor doi i se părură familiare.

— Caria? Poţi să vii! strigă Frank.

Ea ascultă, încercând să zâmbească. Oare cei doi

erau cei cu care Frank vorbise ia telefon? Ce o va aştepta de acum înainte? De cine trebuia să se teamă în prezent?

— Cine sunt ei? întrebă cu răsuflarea tăiată.

— Poliţişti francezi. Ne vor înlocui, vor juca roiul nostru. Să sperăm că Luca va cădea în plasă.

— Şi nu mai mergem în Anglia?

— Ba da. Dar ceva mai târziu. Gândeşte-te puţin. Dacă Luca ne urmăreşte, ne va fi greu să scăpăm de ei. Trebuie să facem tot ce putem ca poliţia să-l prindă cât mai repede.

Caria începu să tremure.

— Nu, Frank. Nu vreau să fac asta.

— De ce? îi mai iubeşti? întrebă el, impasibil.

— Nu. Şi nu i-am iubit niciodată. Ţi-am mai spus.

— Atunci?

Ea clătină din cap.

— Face parte din familia mea. A fost pentru mine ca un frate şi eram gata să mă mărit cu ei. Nu vreau să-i dau pe mâna poliţiei ca pe un răufăcător de rând. Te rog, Frank! Trebuie să mă înţelegi.

— Crezi că va înceta urmărirea şi se va întoarce cuminţei acasă?

— Da, cred că va obosi.

Aşa ceva era imposibil şi Carla ştia foarte bine. Dar ceea ce Frank îi cerea să facă era peste puterile ei.

— Luca Finzi? exclamă Frank. Să renunţe la o răzbunare? Cred că delirezi!

— Are… o amantă. Mai devreme sau mai târziu va trebui să se întoarcă la ea, să mă uite.

De data asta, Frank o prinse de umeri şi o scutură cu putere.

— Singurul fel în care ar putea să te uite ar fi să-ţi tragă un glonţ în inimă, Carla! L-ai ofensat grav. Vrea să-şi spele onoarea şi nu-şi va găsi pacea atâta timp cât afacerea nu va fi rezolvată. De ce nu vrei să vezi adevărul?

— Pentru că mi-e frică! strigă ea. Vreau să-l uit. îl urăsc. Mă înspăimântă şi nu mai vreau să-l văd niciodată.

Frank o privea cu insistenţă, tăcut. Dar Carla nu mai plecă privirea. Nu va avea niciodată curajul să-l înfrunte pe Luca, mai ales dacă era nervos.

— Eşti cea mai exasperatntă femeie pe care o cunosc, spuse Frank. Încăpăţânată, schimbătoare, impulsivă. Te-am rănit? întrebă el, masându-i umerii.

— Nu.

— Îmi pare rău. Dar trebuie să recunoşti că e o nebunie să-l laşi pe Luca în libertate şi să te expui răzbunării lui.

— Ai pus la cale această capcană în timp ce dormeam?

Cum el încuviinţă din cap, Carla îşi încrucişă braţele la piept şi se îndreptă îmbufnată spre canapea.

— Ai fi putut măcar să mă întrebi şi pe mine! strigă ea. Te porţi exact ca Luca. Hotărăşti singur totul şi binevoieşti să mă informezi şi pe mine în ultimul moment.

— Deloc! Eu.

— Sunt liberă să fac ce vreau! exclamă Carla. Nu primesc ordine de ia nimeni!

Frank o privi cu luare-aminte.

— Foarte bine. Cum doreşti., şopti ei într-un final.

Cum ea îi privea neîncrezătoare, ei îi arătă uşa.

— Cred că ştii drumul, zise el. Sunt încântat că te-am cunoscut. Ce flori vrei ia înmormântare? Grini albi?

Caria se îndreptă cu un pas hotărât spre uşă. Frank o opri chiar în momentul în care voia să iasă.

— Nu fi proastă! Nu ai unde să te duci.

— Nu-mi pasă! ţipă ea, zbătându-se să scape din braţele lui. Cei puţin voi fi singură.

— Stai liniştită! Altfel, va trebui să te sărut.

Ea se opri imediat şi-şi privi inamicul. Dar nu putu să-i înfrunte mult timp. Iar când ei se aplecă pentru a o

săruta, se lipi de pieptul lui, învinsă.

Un zgomot discret în spatele lor le aminti de prezenţa poliţiştilor. Cei doi se aşezaseră ia masă, aşteptând. Frank se îndreptă spre ei. În ochii femeii, Caria ghici o strălucire ciudată. Să fi fost invidie? se gândi ea, stupefiată. Frank era, desigur, fermecător. Dar niciodată nu-i trecuse prin cap că ar putea plăcea şi altor femei.

Docilă, se lăsă condusă pe canapea.

— S-o luăm de la început, zise Frank, luând loc lângă Carla. Îmi pare rău că nu te-am consulat mai devreme, dar dormeai. Şi nu credeam că vei avea vreo obiecţie.

— Eu îmi cer scuze, şopti Carla plecând privirea. M-a luat valul. Dar nu-mi place să decidă cineva în locul meu.

— Dar ţi-ai lăsat familia să te convingă că trebuie să te măriţi cu Luca.

— Toate astea s-au terminat! strigă ea. Mi-am regăsit libertatea şi nu mai vreau să trăiesc ca altă dată. Dacă aş accepta să-l atrag pe Luca într-o capcană, m-aş folosi de mijloacele lui. Şi nu vreau să mă înjosesc într-atât.

— În cazul ăsta, trebuie să te aştepţi la ce e mai rău, replică Frank. Ori te va ucide, ori vei trăi toată viaţa temându-te de el.

Fata se ridică şi merse la fereastră.

— Dar unchiul meu? şopti ea, întorcându-se spre el. Şi el va cădea în capcană?

El tăcu.

— Aşază-te la loc, Carla.

— De ce? întrebă ea, alarmată. Ce s-a întâmplat? îmi ascunzi ceva?

— Se pare că, la plecarea ta, unchiul a suferit un atac.

— Dumnezeule! ţipă ea.

— Un infarct, explică Frank.

— Atunci, trebuie să mă întorc.

— E imposibil, spuse Frank, cu blândeţe. Ştii foarte

bine.

Ea îl respinse cu putere, dar el nu se mişcă, mulţumindu-se să-i strângă mâinile.

— Dar nu înţelegi! exclamă ea cu o voce stridentă. Mi-a fost ca un tată. Nu-i pot abandona tocmai acum.

— Caria, insistă ei, ascultă-mă!

— Nu! Lasă-mă! ţipă ea, lovindu-i peste picior.

— Nu te mai poţi întoarce. E prea târziu. Să-ţi intre bine în cap!

— Şi de ce mă rog? întrebă ea, furioasă.

— Nici nu ai putea să ajungi ia ei. Îţi amintesc că ai fugit de ei şi de întreaga familie. Şi oricum, ce ai putea face? Se află într-un spital ia Napoli, iar viaţa lui nu este în pericol. Din câte se pare, se va pune pe picioare în curând.

Cu inima strânsă, Caria îşi aminti expresia bătrânului, în biserică. Era palid, aproape cenuşiu.

— E numai vina mea, şopti ea, punându-şi capul pe umărul lui Frank. Nu ar fi trebuit să-i provoc un asemenea şoc.

— Nu fi ridicolă, spuse el, mângâindu-i părui.

— Ah, dar e adevărat. Îmi pare atât de rău!

— Şi cei vei face dacă ai putea să-i vezi? întrebă el, după câteva secunde. îi vei promite să te vei căsători cu Luca, ca o nepoată cuminţică?

— Da, dacă trebuie, zise ea, sfidătoare.

— Şi crezi că Luca va accepta, după ce ai făcut? Eşti deci gata să-i implori în genunchi?

Ea tresări, ca pălmuită.

— Luca e violent, şopti ea, cu o voce plină de furie. Dar violenţa lui e doar fizică. Tu torturezi oamenii cu ajutorul cuvintelor.

— Carla, nu ţi-am spus asta ca să te rănesc. Încercam doar să te fac să vezi o dată pentru totdeauna adevărul. Imaginează-ţi că te întorci acolo şi te măriţi cu Luca. Ce se va întâmpla când unchiul tău va muri? Prin nobilul tău

sacrificiu, nu vei reuşi decât să-l transformi pe dragul tău soţ într-un moştenitor foarte bogat. Pe de altă parte.

Se întrerupse o clipă, aruncând o privire spre fereastră.

— Pe de altă parte, Luca nu ar fi tras niciodată în noi dacă unchiul tău nu ar fi fost în spital. Se crede deja şeful suprem al clanului. Cred că unchiul tău ar fi găsit un mijloc mult mai paşnic de a te face să te întorci. Avantajul nostru în acest moment este că Luca a renunţat să-şi mai ascundă jocul. Şi-a asumat nişte riscuri foarte mari, iar poliţia îl poate prinde cu uşurinţă.

Carla se lăsă pe canapea. Se simţea atât de singură!

— Ai dreptate, îmi dau seama, murmură ea. Dar nu m-am gândit la toate astea când am fugit cu tine din biserică. Nu mă gândeam decât că vreau să plec cât mai departe! Oriunde! Iar acum, adăugă ea, ridicând ochii spre Frank, nu mai ştiu ce să fac. Şi sunt îngrijorată pentru unchiul meu.

Frank se aşeză din nou lângă ea.

— Din câte am aflat, va scăpa. Nu pentru el trebuie să ne fie teamă, ci pentru ceea ce va face Luca. Nu eşti obligată să ne ajuţi, dar se va face oricum ceva, fie că vei fi alături de noi sau nu. Poliţia ne va oferi o locuinţă temporară până când se va termina totul. Cred că ar trebui să acceptăm.

— Nu prea am de ales, nu-i aşa? întrebă ea, privindu-l în ochi.

— Nu. Îmi pare rău.

Cei doi poliţişti se ridicară şi se îndreptară către Frank, schimbând câteva cuvinte în franceză.

— Ce spun? întrebă Carla, iritată că fusese exclusă din conversaţie.

— Că ar trebui să ne grăbim, răspunse Frank, întinzându-i mâna.

Caria observă că cei doi începură să mute mobile şi

să verifice uşa şi ferestrele.

— Am impresia că i-am mai văzut undeva, remarcă ea.

— Da, în oglindă, zise Frank, trăgând-o spre uşă.

Ea fu surprinsă.

— Vrei să spui. că ne seamănă?

— Exact. Şi sarcina lor este să se asigure că Luca află despre prezenţa lor aici. Apoi, dacă ei cade în capcană – şi nu văd de ce nu ar face-o – îi vor prinde. Afacerile fostului tău logodnic au ramificaţii peste tot, iar poliţia franceză îi urmăreşte de multă vreme. Sosiiie noastre sunt destui de bune, nu crezi? Cei puţin, de departe. Sunt, poate, puţin cam prea bine îmbrăcaţi, dar ce vrei, sunt francezi.

Caria îi privi cu furie.

— Italienii se îmbracă mult mai bine decât francezii! exclamă ea. Iar moda.

— Foarte interesant, draga mea, dar nu cred că e momentul să dezbatem acest subiect. Din câte am aflat, Luca nu a fost rănit în accident. Dar acest episod nu cred că i-a calmat furia. Dimpotrivă.

— De unde ştii toate astea?

— Asta e meseria mea. Să ştiu. Mai ales când e în joc viaţa mea!

Carla îl urmă cu pas nesigur. Părea să ştie totul. pe când ea.

Dar nu avea de ales: trebuia să-l creadă.

Frank Cormac era singura ei speranţă în acest coşmar!

Drumul de ţară şerpuia prin mijlocul câmpurilor de lavandă şi al viilor. Carla îşi aminti cum, în copilărie, singurul mijloc de a se feri de căldura toridelor veri italiene era să se retragă în răcoarea vilei familiei. Aerul din maşină era fierbinte, aproape irespirabil.

— Ne-am rătăcit? întrebă ea, ridicându-şi părul de la ceafă. Am impresia că ne învârtim în cerc.

— Mai degrabă în zigzag, o corectă Frank zâmbind. Vom ajunge îndată.

Într-adevăr, puţin mai târziu, după ce străbătură o alee cu pini, opriră în faţa unei căsuţe.

— Ia cheia, zise Frank, întinzându-i un breloc. Deschide uşa. Eu mă duc să ascund undeva maşina.

Carla ascultă fără un cuvânt de protest. Se purtau ca un cuplu obişnuit. Un cuplu căsătorit.

În casă era caid. Caria oftă descoperind camerele mici şi mobilierul ieftin. Avea sentimentul unei decăderi.

Cu frica în suflet, se îndreptă spre ferestre. Toate geamurile aveau gratii. Oare era suficient ca să le asigure protecţia? se gândi ea cu amărăciune. Privi peisajul. O vale imensă se întindea în zare.

Frank intră, cu braţele încărcate de provizii.

— Nu-ţi prea place aici, nu? întrebă el.

— De ce spui asta?

— Pentru că eşti obişnuită cu vile spaţioase şi cu o armată de servitori ia dispoziţia ta. Şi. O piscină imensă ca să te răcoreşti.

— E adevărat, dar îmi plac căsuţele astea, răspunse ea, apropiindu-se de masă. Cei puţin, ştii sigur că nu-ţi pierzi lucrurile.

— Cu condiţia să le ai, remarcă ei.

Caria luă o pungă de cartofi şi o duse în bucătărie.

— Nu-mi spune că ai fost sărac, înainte să câştigi milioane din presa de scandal, zise ea pe un ton ironic.

— Îmi place umorul tău. Şi acum, draga mea, ghici ghicitoarea mea: cine va prepara prima noastră cină romantică?

Capitolul 6

— Eu, normal, exclamă Carla. Ce vrei să mănânci?

— Ce? Ştii să găteşti? se miră Frank, făcând jonglerii cu ardeii graşi.

— Dar. drept cine mă iei? replică ea, admirând fără

voie îndemânarea colegului ei de apartament.

— Păi. sincer să fiu. după ce te-am văzut la volan, mi-e greu să mi te imaginez în faţa cuptorului, zise el, râzând.

— Îmi pare rău dacă felul în care conduc nu-ţi place, dar noi, italienii, spre deosebire de alţii, avem personalitate. Cred că aşa ceva poate şoca un american.

Frank continua să jongleze, ca şi cum nu ar fi auzit nimic.

— Asta înseamnă că-mi vei servi cina cu două sute de kilometri pe oră? întrebă el, cu un aer nevinovat.

— Nu voi servi nimic, dacă nu-mi dai ardeii.

Frank îi aruncă legumele una câte una.

Carla, surprinsă, se strădui să-i prindă.

— Mâine, am să prepar eu specialitatea mea, spuse el. Bărbat fermecător.

Pretextând o oboseală subită, Carla se duse la culcare devreme.

De fapt, îi era frică să rămână singură cu el. Niciodată cu stătuse atâta vreme cu un bărbat. Nici măcar cu Luca.

Mai mult, făcuse tot posibilul ca să evite prezenţa lui în preajma ei înainte de căsătorie. Pe atunci, pusese această reacţie de aversiune pe seama emoţiilor. Şi apoi, nu-l iubea, ştia bine.

Pradă celor mai sumbre gânduri, Carla se perpelea în pat, încercând în van să adoarmă. Spera ca Frank să nu audă scârţâitul patului. Trebuia s-o creadă adormită. Numai să nu creadă că se agită astfel din cauza lui.

De ce se simţea atât de bine cu bărbatul ăsta? se întrebă ea. Şi de ce tensiunea dintre ei devenea câteodată de nesuportat? La masă, stătuseră foarte aproape, iar ea trebui să se abţină pentru a nu-l atinge. Când genunchii li se atinseră, ea fremătă. De mai multe ori, el îi mângâiase mâna, trezind în ea un val de plăcere. Nu, hotărât lucru, această situaţie nu putea să dureze la nesfârşit!

Încercase în zadar să-şi ţină ochii plecaţi în farfurie. Dar cum să ignore privirea arzătoare a lui Frank? O dorea, se putea vedea limpede în ochii lui. Şi totuşi, era sigură că Frank se bucurase de cuceriri mai interesante. Până ia urmă, bărbatul trebuia să fie mai mare cu zece ani decât ea. Iar ea tocmai se despărţise într-o manieră atât de brutală de un alt bărbat.

Ah, dar de ce era atât de linişte în casa asta? oftă ea. Prin pereţii ăştia se putea auzi totul. Greierii cântau afară, dar asta nu făcea decât să accentueze starea de tensiune. Ar fi vrut ca Frank să vină s-o ia în braţe.

După ce terminaseră de mâncat, ea se grăbise să spele vasele, apoi se închisese în camera ei. Frank nu se mirase de tăcerea ei, cu toate că nu era ceva foarte obişnuit ca ea să nu scoată un cuvânt atâta vreme. Dar, se gândi fata, întorcându-se pe cealaltă parte, poate că avea prea multă imaginaţie. Frank era atât de fermecător, încât putea tulbura orice fată. Şi ei ştia asta, desigur.

În orice caz, îi respinsese de atâtea ori încât nu credea să mai încerce vreodată s-o sărute. Caria închise ochii, amintindu-şi ultimul lor sărut. O căldură intensă o învălui. Fata aruncă pe jos cearşaful. Ah, trebuia să adoarmă.

Se străduí să nu se mai mişte. Dar îndată ce închidea ochii, chipul lui Frank îi apărea în gând. Revedea privirea lui încărcată de dorinţă, îi simţea corpul puternic alături de ai ei.

Se ridică. Un pahar de apă rece îi va face bine.

Se duse până ia uşă, dar un gând o opri. Nu se putea duce la bucătărie goală. Începu să caute febrilă prin lucrurile pe care Frank i le cumpărase şi descoperi pijamaua. Era foarte frumoasă, din mătase ivorie… Păcat că pantalonul era un pic cam lung, se gândi ea, îmbrăcându-se.

Oare cine o alesese? Frank sau vânzătoarea?

Carla întoarse tivul cu grijă şi se asigură că bluza era bine încheiată. Apoi, ieşi din cameră în vârful picioarelor şi coborî în linişte până în bucătărie. Aprinse lumina şi scoase o sticlă de apă minerală din frigider. Era gata să-şi toarne în pahar, când un zgomot o făcu să tresară. Cineva se afla afară.

Cu inima cât un purice, rămase pe loc, ascultând. Paşii se apropiau. Făcu un pas înapoi, lovind din greşeală chiuveta. Privi îngrozită spre uşă. Frank nu pusese lanţul! Cum de uitase aşa ceva? Era prea târziu. „Dumnezeule! se gândi ea, panicată, dacă e Luca?”

Cu un gest reflex, se repezi la întrerupător şi stinse lumina. Cum îl putea preveni pe Frank? Dacă ţipa, Luca şi oamenii lui ar fi auzit-o. Iar să fugă era imposibil, cu gratiile la geam.

Carla încercă să găsească pe pipăite un obiect cu care să se apere şi descoperi sticla de vin pe masă. O ridică deasupra capului şi se ascunse după uşă. Aceasta se deschise încet, fără zgomot. Nu putea fi decât Luca, se gândi Carla. Fără îndoială, avea de gând să-i ucidă în somn.

Îi părea rău că stătuse atâta vreme cu lumina aprinsă. Încă orbită de lumină, nu se putea obişnui cu întunericul din cameră. Intrusul se afla în spatele uşii. Carla îi putea simţi prezenţa. Încă un pas şi îl va pocni cu sticla.

Dar chiar în momentul în care voia să-l lovească, omul se lipi de zid. Derutată, fata se împiedică în manşeta pantalonului şi se iovi de ceva puternic. Rapid ca un fulger, bărbatul îi prinse braţul, forţând-o să lase din mână sticla. Nu mai avea decât un singur lucru de făcut, se gândi ea: să-i strige pe Frank.

Dar nu avu timpul necesar: mâna bărbatului îi acoperi gura. Caria se zbătu ca o tigroaică, lovindu-i cu toată puterea. Adversarul nocturn lăsă să-i scape o

înjurătură.

— Nu te linişteşti odată? întrebă o voce familiară.

Frank aprinse lumina.

— De-a ce te mai joci acum? reluă ei.

— Ah! Asta-i prea mult! exclamă ea, tremurând încă. Credeam că e Luca!

Frank se dădu înapoi, privind-o cu o expresie ironică. Sub privirea lui, Caria simţi cum roşeşte.

— Spune-mi, te rog, ai ieşit în ţinuta de judo special pentru această ocazie?

— Îţi reamintesc că este o pijama, replică ea, remarcând că mătasea i se muia pe trup mai bine decât ar fi crezut. Şi chiar tu mi-ai cumpărat-o.

— Chiar aşa? Mă întreb de ce.

— Pentru ca să dorm în ea, cred! ţipă ea pe un ton plin de dispreţ, încercând să-şi ascundă tulburarea.

— Mă mir. În general, consider că nu e nevoie de haine pentru a merge. În pat.

Caria nu-şi putea dezlipi ochii de ia ei. îi văzu cum se apropie, fascinată, şi scoase un geamăt de plăcere când ei o luă în braţe. În sfârşit, o strângea ia piept, în sfârşit, o mângâia aşa cum visase!

Răspunse sărutului lui cu o pasiune care o făcu să simtă că trupul îi lua foc.

Apoi, i se păru că un vânt rece o biciui cu brutalitate. Frank se îndepărtă, cu privirea încărcată de dispreţ.

— E o nebunie! strigă el. Nebunie curată!

Mută de uimire, Carla îl privi o clipă, apoi îi întoarse spatele. Lacrimile îi ardeau obrajii. Visul se transformase într-un coşmar. Ridicându-şi pantalonii prea lungi cu amândouă mâinile, urcă în fugă scările, intră în cameră şi trânti violent uşa în urma ei. Niciodată, niciodată nu se simţise mai nefericită!

— Carla?

Frank stătea în parg. Întinsă în pat, Carla nu se

mişcă nici când el veni să se aşeze lângă ea.

— Cară-te! şopti ea printre dinţi.

— Ştiu că eşti supărată pe mine. Îmi pare rău.

Fata îşi strânse genunchii la piept. Privirea lui Frank de mai devreme o rănise ca o lovitură de cuţit.

— Cară-te, repetă ea, mai tare.

De data asta, Frank îi puse mâna pe umăr. La contactul cu mâna lui, ea tremură. De ce dorea încă un bărbat care o dispreţuia?

— Avansurile tale. nu mă interesează, zise ea.

Avea să izbucnească în râs, fără îndoială.

— Carla, nu am vrut să te ofensez. Nu am timp să îţi explic atitudinea mea. Avem alte motive de îngrijorare în momentul ăsta.

— Ce motive? întrebă ea, întorcându-se spre el.

— Trebuie să plecăm, răspunse ei cu un aer grav. Foarte repede.

— Cum? în miezul nopţii?

Frank oftă şi o luă de mână. Caria fu atât de uimită încât nici nu se gândi să-şi retragă mâna.

— Nu am vrut să îţi spun nimic mai devreme, pentru că nu am vrut să te îngrijorez fără motiv, explică ei. Dar acum, când am verificat bănuieiiie pe care le aveam, sunt sigur că suntem într-un mare pericol.

— De ce?

— Poliţia ne-a asigurat că vom fi în siguranţă, reluă ei. Dar nu văd pe nimeni, nicăieri. Nici urmă de poliţist! Şi apoi, telefonul nu funcţionează.

— Dar poate că sunt persoane care.

— Nimeni nu a venit aici de foarte mult timp, Caria. Şi nu există nicio casă pe o rază de câţiva kilometri. Dacă cineva ne-ar fi protejat, am fi zărit măcar unul dintre agenţi.

— Vrei să spui că ni s-a întins o cursă? şopti ea, uimită. Cineva din poliţie i-a prevenit pe Luca?

— Mi-e teamă că da. Evident, pot să mă înşel, dar nu vreau să ne asumăm niciun risc, adăugă el, ridicându-se.

Caria se ridică şi-i văzu ieşind.

Era atât de diferit de Luca! Fostul ei logodnic nu s-ar fi scuzat niciodată că o supărase. De altfel, Luca nici nu ar fi iertat vreodată o jignire.

Fără să mai piardă nicio secundă, se ridică şi se îmbrăcă în grabă. Câteva minute mai târziu, se aflau amândoi în maşină.

O dată plecaţi, Carla lăsă geamul şi privi peisajul scăldat de lumina lunii.

— Luca trebuie să fie pe aproape, zise ea, tremurând, în ciuda căldurii de afară.

— Ne vom descurca, fii fără grijă, zise Frank. Îţi promit.

Temerile Carlei se dovediră false. Nimeni nu atacă maşina când coborâră valea. La răscruce, Frank opri prudent, apoi intră pe strada principală şi apăsă cu putere pe accelerator.

— Frank! strigă fata. Nu ai aprins farurile!

— Bineînţeles că nu! încercăm să trecem neobservaţi, în caz că suntem supravegheaţi.

Într-adevăr, nu aprinse farurile decât după o distanţă de câţiva kilometri.

— Unde mergem? întrebă Carla, uşurată că scăpaseră cu bine dintr-o nouă încercare.

— Nu ştiu. Drumul ăsta trebuie să ducă undeva, dar fără hartă şi fără niciun indicator, nu pot ghici unde anume.

— Vom merge toată noaptea?

— Vei înceta vreodată să pui întrebări?

Carla îl fulgeră cu privirea.

— Nu mă pot abţine, replică ea, calmă. Sunt îngrijorată.

— Şi nu ţi-a trecut prin cap faptul că şi eu aş putea

fi?

De data asta, Carla nu ştiu ce să răspundă. La drept vorbind, nu se întrebase cam ce putea să creadă Frank. Decât în ceea ce o privea, desigur.

— Pari întotdeauna atât de calm, şopti ea.

— Toată lumea se teme de ceva, zise el, scurt.

— Chiar şi tu? Şi de ce anume te temi? întrebă ea, curioasă.

Frank avea un aer atât de misterios! Oare va avea încredere să-i împărtăşească temerile lui sau va rămâne tăcut?

— De faptul de a fi întors în trecut, şopti ei pe un ton atât de sumbru încât fata nu mai avu curajul să insiste.

Străbătură drumul în tăcere, apoi Frank zise:

— Cunosc un motel nu foarte departe de aici. Vom petrece acolo noaptea. Dar mai întâi trebuie să mă asigur că nu ne urmăreşte nimeni.

Opri motorul şi împinse maşina în afara drumului. Ascunşi ia umbra unui copac, aşteptară în tăcere.

— Ştii cine din poliţie te-a trădat? întrebă Carla.

— Nu, din păcate. Şi când te gândeşti că aveam încredere în omul meu. Dar de acum înainte va trebui să ne descurcăm singuri.

Caria tăcu, dusă pe gânduri. Îşi aminti viaţa ei alături de unchiul, cadourile pe care i le făcea, toate dovezile lui de afecţiune. De ce îi ignorase strigătul de ajutor acolo, în biserică?

Luca. În ciuda comportamentului său violent, nu era pe de-a-ntregul rău. Dădea cu plăcere bani în scopuri caritabile, îi plăcea opera şi vinul bun. Când erau mici, o protejase întotdeauna de ceilalţi copii, care o necăjeau. Prezenţa lui reprezentase pentru ea siguranţă, încredere, confort. Dar acum înţelegea că, încă din adolescenţă, încercase mereu s-o izoleze de restul lumii şi s-o facă dependentă de ei. Astfel, avea să devină proprietatea lui

exclusivă.

Totuşi, se gândi ea, deşi unchiul ei şi Luca aveau destule defecte, asta nu însemna că sunt nişte escroci. Doar Frank spunea că aparţineau mafiei. Dar ce ştia ea despre Frank, în afară de faptul că o ajutase să fugă de familia ei?

Era gata să-l întrebe ceva, dar bărbatul îi făcu semn să tacă. Un zgomot se auzi în depărtare. Un zgomot de motor.

— Ar putea să fie orice maşină, sugeră Carla. Un turist, un fermier.

Fără să răspundă, Frank deschise portiera. Maşina se apropia, iar farurile luminau puternic în noapte. Tremurând, Carla înţelese foarte bine despre ce era vorba. Se lăsă pe spate în scaun, căutând să se ascundă cât mai bine. De ce Frank rămăsese afară?

Auzi motorul foarte aproape, apoi zgomotul se îndepărtă. Portiera se deschise.

— Era Luca, zise Frank. Într-un Afla Romeo, înmatriculat în Italia. Aş fi recunoscut capul ăla de pepene oriunde.

— Exagerezi. Nu are capul aşa ciudat.

— După tot ce ţi-a făcut, încă îl aperi?

Carla îşi muşcă buza, regretând intervenţia ei stupidă.

— Mi-am petrecut toată viaţa scuzându-l. pentru diferite lucruri. De fiecare dată când făcea un rău cuiva, mă simţeam obligată să rezolv eu problema. Mi-e greu să renunţ.

Frank îi aruncă o privire ironică şi deblocă frâna de mână. Maşina o luă uşor înspre şosea.

— Ce facem acum? întrebă Carla.

— Plecăm! Sau poate că vrei să ne întoarcem ia vilă şi să-mi mai povesteşti câte ceva despre drăguţul de Luca.

— Scuteşte-mă de umorul tău, replică ea. Mai bine

gândeşte-te că avem în faţă o pantă, iar noi mergem cu farurile stinse. Ca să nu mai zic că drumul are nişte curbe foarte periculoase. Nici nu ştiu ce moarte să aleg.

Caria crezu că nu vor mai ajunge vii ia motel. Maşina părea gata să cadă în adâncul prăpastiei ia fiecare curbă. În spatele lor, se distingea clar un zgomot de motor. Luca îşi dăduse probabil seama de plecarea lor din casa oferită ca domiciliu de poliţie şi pornise din nou în urmărire.

În sfârşit, după două ore, ajunseră ia un drum de ţară care ducea până ia o veche construcţie din piatră. „Hotelul Munţilor" scria pe firma prost luminată.

— E târziu, zise Carla. Probabil că proprietarii s-au culcat deja.

Frank zâmbi şi merse în spatele motelului ca să parcheze.

— Ştii bine că nimeni nu rezistă farmecului meu, zise el, coborând din maşină. Vii?

Prea obosită pentru a mai riposta, Caria îi urmă, privindu-i cum se luptă cu mecanismul încăpăţânat ai porţii de intrare.

— Farmecul tău nu funcţionează de ia distanţă, remarcă ea ironic.

Spre marea ei surpriză, poarta fu deschisă însă de o femeie cu o statură impozantă, care-l luă imediat în braţe. Interzisă, Carla îi privi fără un cuvânt.

— E una dintre admiratoarele tale? întrebă ea în şoaptă, urmându-l în hol.

— De fapt, eu sunt un admirator al lor. Marie şi Henri sunt nişte oameni minunaţi. îi cunosc de multă vreme.

Ajunseră în salon, iar fata se lăsă obosită într-un fotoliu. Frank discuta aprins cu gazda în franceză. Deodată, femeia se repezi spre Carla şi o strânse cu afecţiune la piept. Stupefiată, fata încercă în zadar să înţeleagă.

— Ce se întâmplă? întrebă ea.

— Marie te-a felicitat pentru căsătorie, răspunse Frank, impasibil.

— Dar nu m-am măritat! exclamă Carla.

— Nu cu Luca. Cu mine.

Carla se încruntă.

— Nu înţeleg, zise ea încetişor. Ce le-ai povestit?

— Că ne-am căsătorit, e simplu.

Fără alte lămuriri, Frank se îndreptă spre scara care ducea la etaj. Chiar în acel moment, un bărbat de vreo patruzeci de ani îşi făcu apariţia, tot numai un zâmbet, şi-i adresă lui Frank câteva cuvinte în franceză. Carla pricepu că el era Henri. Ca şi soţia lui, bărbatul părea foarte bucuros de această vizită. Carla le făcu un semn scurt din cap şi se grăbi să-l urmeze pe Frank. Când ajunse sus, îl zări pe aceasta stând în pragul unei camere foarte cochete. Patul era atât de mare încât părea să ocupe întreaga încăpere. În ciuda mobilierului simplu, camera era frumoasă şi curată.

— Ce mai e şi gluma asta cu nunta noastră? întrebă Carla. Şi de ce avem doar o cameră?

Ei îşi încruşişă braţele ia piept şi se sprijini de dulap.

— Mi s-a părut soluţia cea mai simplă şi mai logică, date fiind împrejurările. De altfel, singura cameră care mai e liberă se află în cealaltă aripă a motelului. În cazul în care Luca ar ajunge aici, nu m-ai auzi dacă aş striga după ajutor.

Omul ăsta nu putea fi niciodată serios? se întrebă Carla, exasperată.

— Când Marie a văzut inelul tău de logodnă, a dedus că suntem căsătoriţi. Nu am făcut decât să confirm.

Caria îşi privi inelul. Piatra era atât de evidentă, încât o făcu să se simtă prost şi o întoarse.

— Îmi pare rău, urmă Frank, mângâindu-i obrazul. Dar nu te îngrijora. Nu am de gând să profit de situaţie.

Caria se duse ia fereastră, jucându-se cu crenguţele

de lavandă aşezate într-o frumoasă vază de ceramică.

— Eşti într-adevăr foarte drăguţ! exclamă ea. Cine ţi-a spus că am să te las să profiţi?

— Eu. Pentru că ştiu că-ţi plac.

Ea se întoarse atât de brusc, încât vaza se răsturnă, iar lavanda se răspândi pe parchetul ceruit.

Frank o privi insistent, desfăcându-şi unui câta unui nasturii cămăşii. Ce naiba făcea? Nu fusese destui de clară? Simţi că o cuprinde furia.

— Am dreptate, nu-i aşa? insistă Frank, fără s-o slăbească din ochi.

— Nu! replică fata cu o voce surdă. Nu vreau să fiu cu un bărbat ca tine!

Şi fără să mai aştepte răspunsul lui, se întinse în pat.

— Sper că parchetul nu e foarte tare, zise ea, întorcându-se pe cealaltă parte. Noapte bună!

Capitolul 1

— Noapte bună, Carla, răspunse Frank. Nu te supăra pe mine, te rog! Eşti atât de frumoasă! Dar nu voi încerca nimic, pentru că nu vreau să te rănesc. Mă aflu aici ca să te protejez. iar parchetul e foarte bun, să ştii.

Auzind aceste cuvinte, Carla se întoarse, regretând că fusese atât de dură.

— Cred că eşti obosit, după drumul ăsta, şopti ea. Dacă vrei să dormi în pat, am. să dorm eu pe covor.

— Ei, bine, doar o clipă. Să mă trezeşti devreme mâine dimineaţă. Trebuie să sun la poliţie.

Carla se ridică şi se duse la lavoarul din cameră ca să se spele pe faţă. Apa caldă îi făcea bine. Când ridică privirea şi se zări în oglindă, îşi dădu seama că ochii ei au o strălucire aparte. Tulburată, plecă privirea.

Era prima dată când trebuia să împartă camera cu un bărbat. Se uită spre Frank. Stătea întins spre marginea patului şi părea adormit.

În această poziţie puţin confortabilă, risca să cadă

oricând din pat, se gândi fata. Se apropie de ei, ezitând, întrebându-se dacă va reuşi să-i aşeze mai bine. Era atât de mare!

Dar ce va gândi ei, dacă se va trezi în timp ce ea încerca să-i găsească o poziţie mai bună? Că vrea să-i seducă? Cu atât mai rău pentru ei, îşi spuse, încercând să-i scoată pantofii. Apoi îi ridică picioarele, ca să le întindă mai bine, şi-i împinse cu putere pentru a-i rostogoli spre mijlocul patului.

Dar în ciuda eforturilor sale, fata nu reuşi să-i mute nici măcar un centimetru. Ajunsă la capătul puterilor, aruncă o privire spre chipul lui, unde ghici un surâs vag. Avu impresia că îşi bătea din nou joc de ea. Chiar şi în somn! se gândi ea, furioasă, reluându-şi eforturile. Dar de ce naiba era atât de greu? Transpirată, se propti din nou în saltea, încercând să-i împingă cu spatele.

Ei bine, cu atât mai rău pentru ei, renunţă ea în sfârşit. Nu avea decât să cadă şi să doarmă pe jos până mâine dimineaţă.

Dar imediat regretă acest gând şi se strădui din nou să-i aşeze într-o poziţie mai confortabilă. Oare nu avea Frank grijă de ea de două zile încoace? Merita să se odihnească bine. Strângând din dinţi, se aplecă peste ei şi-i trase din nou, cu toată forţa de care era capabilă. Singurul rezultat ai acestei noi tentative fu că în mâini îi rămase cămaşa lui.

Cum avea oare să explice acest lucru mâine dimineaţă? îşi imagina deja toate comentariile lui. Slavă Domnului, dormea încă. Aşa că îndrăzni o nouă încercare. Lăsă cămaşa jos şi atinse cu mâinile pielea lui goală. Era atât de dulce, fină, caldă. Fără să vrea, privirea îi alunecă pe bustul lui puternic, apoi spre şolduri, picioare. După alte eforturi care i se părură că durează o veşnicie, reuşi în fine să-l întindă drept în pat. Cu un gest prompt îi aşeză uşurată perna sub cap.

Oare ar fi trebuit să-i dea jos şi pantalonii? se întrebă ea. Nu, era prea mult. Nu trebuia să exagereze, ar fi fost jenant! Se aşeză pe jos, contemplându-l. Părea relaxat, parcă mai tânăr. Genele lui negre şi lungi îi umbreau obrajii, iar buzele lui pline şi senzuale zâmbeau. Carla se aplecă şi îndrăzni să-i atingă cu degetul conturul buzelor.

Tresări. Frank deschisese ochii.

— Dormi, şopti ea. E noapte.

Frank mormăi ceva, apoi se întoarse pe cealaltă parte, trecându-şi braţul pe după gâtul fetei.

— Nu. Lasă-mă! protestă ea.

Dar era prea târziu. O ţinea foarte strâns, iar chipul lui se odihnea pe pieptul Carlei. Nu mai putea să plece fără să-l trezească. Poate că ar fi fost mai bine să încerce şi ea să doarmă. Astfel, vor fi amândoi odihniţi bine şi gata să se trezească în zori. Înăbuşindu-şi un căscat, Carla se întinse în pat. Apoi întinse mâna ca să stingă întrerupătorul. În câteva secunde, dormea adânc.

* * *

Un cocoş cânta undeva afară, în lumina apoasă a răsăritului. Caria deschise ochii şi văzu chipul lui Frank alături de ea. Toate amintirile zilei de ieri îi reveniră în memorie. Se îndepărtă uşor, dar Frank protestă în somn şi o strânse mai tare lângă ei.

Fata tremură de plăcere. Ar fi trebuit să se trezească. dar de ce? Cu un suspin de mulţumire, se ascunse din nou ia pieptul lui şi adormi.

Când se trezi din nou, razele soarelui intrau în valuri în cameră. Se simţea atât de bine! se gândi fata, zâmbind fără să vrea. O căldură dulce o învăluia. Întoarse capul şi îi zări pe Frank întins alături de ea. Doamne! Cum de uitase?

Trebuia să se trezească înainte ca ei să-şi dea seama de prezenţa ei. Dar când vru să plece, ei o strânse din nou, apoi spuse câteva cuvinte de neînţeles, o sărută şi redeveni tăcut.

Inima fetei bătea să-i spargă pieptul. Nu ar fi trebuit să se pună niciodată într-o asemenea poziţie. Să se abandoneze lui. Acum, se afla prinsă într-o capcană! Măcar dacă s-ar fi trezit atunci, în zori. Cu cât încerca să scape, cu atât Frank o strângea mai tare ia piept. Înnebunită, simţi cum mâna bărbatului îi alunecă uşor pe pântece.

— Ce bine e să te trezeşti aşa, şopti ei.

— Crezi? exclamă ea, întorcându-se. Eu nu. Lasă-mă!

— Cum am ajuns aici? Credeam că am fost condamnat să dorm pe covor.

Carla roşi, ruşinată.

— Dacă ştiam că eşti atât de hotărâtă, aş fi încercat să nu adorm. Nicio femeie nu m-a purtat până în pat.

— Nu te-am purtat nicăieri! Te-ai întins singur pe pat şi după două secunde ai adormit. Eu nu am făcut decât să te aşez mai bine, adăugă ea, roşind.

— Da? zise el, mângâindu-i faţa. Şi cine mă poate asigura că nu ai profitat de situaţie?

O sărută pe buze atât de tandru, încât închise fără să vrea ochii. Era atât de bine. perfect!

— Nu aş face aşa ceva niciodată, murmură ea, privindu-l în ochi. De unde îţi vin ideile astea?

— Nu e o remarcă foarte flatantă pentru mine. Dar cum se face că sunt pe jumătate gol?

Carla îşi muşcă buzele, stânjenită.

— Ţi-am scos cămaşa şi pantofii. Ca să te simţi mai bine, şopti ea.

El zâmbi plin de mulţumire.

— Ia te uită! Câtă imaginaţie! Nu am folosit niciodată această scuză! De fapt, nu cred că aş convinge prea multe femei cu asta, din păcate!

Cu mâna liberă, Frank îi mângâie părul, apoi coborî încet spre gât. Ea îl contempla vrăjită, incapabilă să acţioneze. Nu mai protestă când el coborî spre nasturii pijamalei şi-i descheie. O dată bluza căzută la pământ,

mâna lui se apropie de sutien, închizându-se peste sânul ei.

— Am făcut dragoste îmbrăcaţi în noaptea asta? întrebă el, cu o voce răguşită de dorinţă.

— Frank, şopti ea, eu nu am făcut dragoste niciodată.

Ei rămase nemişcat, privind-o cu un aer uimit, apoi se întoarse pe spate, cu ochii în tavan. Caria simţi cum inima ei o ia razna. Coşmarul reîncepea. Ca şi cu o zi în urmă, bărbatul ăsta trezea în ea o pasiune devastatoare, apoi o respingea cu dispreţ.

— Dar ce naiba se petrece aici? strigă ea. Ce încerci să-mi demonstrezi?

— Nimic, Caria. Te doream, să fii sigură de asta.

— Nu sunt jucăria ta! De ce te joci astfel cu mine?

— Ca să te apăr. Dar nu e deloc uşor, crede-mă! zise ei, sec. Era atât de fermecător, învelit în cearşaful alb. Cât de mult ar fi vrut să-i mângâie pielea aurie, să-i urmeze conturul ferm ai umerilor. Deodată, îi întâlni privirea şi roşi.

— Asta pentru că sunt nepoata lui Pancrazio Gambini? şopti ea.

— Nu, Caria. Ci pentru că eşti atât de tânără şi de inocentă.

— Te deranjează că nu am mai făcut niciodată dragoste? în fond, trebuie să existe o primă oară.

Ei zâmbi trist.

— Nu văd ce e aşa amuzant! protestă Carla.

— Când te dăruieşti unui bărbat, Caria, trebuie să-i iubeşti şi să te iubească. Destui ca să vrei să-ţi petreci întreaga viaţă alături de ei.

Ea ridică din umeri.

— Asta aştepta şi Luca de la mine şi acum uite, fug de el ca de ciumă.

— Dar ai vrut să te căsătoreşti cu el. În timp ce pe mine nu mă cunoşti decât de două zile. Între noi nu poate fi nimic serios.

Îi luă mâna, iar ea se simţi dintr-odată mai bine, în ciuda durităţii vorbelor sale.

— Nu ştiam că trebuie să ai un calendar pentru sentimente, şopti ea. Ce trebuie să fac? Să-ţi cer o audienţă mai târziu?

Frank o privi o clipă. Părea să se afle într-o mare încurcătură.

— Dar nu ştii nimic despre mine! Doamne! Nu sunt bărbatul potrivit pentru tine, Carla.

— Dar Luca? Crezi că mi se potriveşte mai bine? întrebă ea cu amărăciune.

— Dintr-un anumit punct de vedere, sunt mai rău ca el.

— E imposibil!

— Carla, îmi placi foarte mult, dar nu vreau să mă implic în nicio relaţie. În niciun fel. Crede-mă, dacă m-ai cunoaşte mai bine, nici tu nu ai vrea să fii cu mine. Încercam doar să te protejez de o decepţie.

— Atunci, de ce m-ai sărutat? replică ea, cu lacrimi în ochi. Nu ţi-am cerut aşa ceva.

Frank deveni grav.

— Carla, nu vreau să te rănesc. Singura femeie pe care am iubit-o vreodată a fost rănită. Mi-am promis că nu o voi mai lua niciodată de la capăt. De atunci, nu am mai avut decât relaţii efemere.

— De ce? îţi e frică?

Ea îşi regretă îndată cuvintele. Mersese prea departe. Cine era ea, ca să-l judece astfel?

— Îmi pare rău, reluă ea, cu inima strânsă, văzând expresia tristă a bărbatului.

— Şi mie. Femeia pe care am iubit-o cândva a murit. Dar toate astea nu au importanţă, zise el, ridicându-se. Mă duc să fac un duş.

— Frank! strigă ea. Stai. Vreau să te întreb ceva. foarte important pentru mine. Cum. se numea fata?

— Louise, răspunse el. Eu am ucis-o.

Carla păli, neîncrezătoare.

— Cum?

— Linişteşte-te, spuse el cu un zâmbet amar, nu am folosit metodele lui Luca. O, nu! Am fost mult mai crud! Eram pe atunci prea tânăr şi prea prost pentru a măsura importanţa actelor mele. Dar m-am purtat urât cu ea şi ea a ales să moară.

— Doamne! Ce s-a întâmplat?

— Prefer să nu vorbesc despre asta, răspunse el cu o voce fără timbru.

— Tu nu vrei să vorbeşti despre nimic, niciodată! protestă ea.

De data asta, Frank o privi cu furie.

— Ce ai spus?

Carla îşi dădu seama că este pe jumătate goală şi ridică cearşaful pentru a se acoperi.

— Ai auzit foarte bine, replică ea. De fiecare dată când trebuie să te încrezi în cineva, baţi în retragere. E imposibil să scoată cineva ceva de la tine.

— În locui tău, nu aş risca, zise el, glacial.

— Nu-mi pasă! Am început să mă obişnuiesc să risc totul. Chiar şi viaţa!

Ei continua s-o privească. Ea îşi plecă privirea, cu inima îngheţată.

— Tu ştii totul despre mine, iar eu nu cunosc nimic în ce te priveşte, explică ea, în chip de scuză.

— Dar ce vrei să ştii?

Ea tresări, surprinsă. Iată-i, deodată, atât de direct! Probabil că voia s-o şocheze, pentru ca să înceteze cu întrebările.

— Îmi vei răspunde ia întrebări? întrebă ea. La orice întrebare?

— Ai de gând să mă supui unui interogatoriu? zise ei, nemilos. Nume, are să data naşterii. Foarte bine. Locuiesc

în Manhattan, sunt născut pe 21 iunie, iar telefonul meu e ascultat.

Caria era tulburată.

— Ştii foarte bine ce voiam să spun. Îmi doream doar să facem cunoştinţă.

Frank se lăsă pe pernă, cu un oftat.

— Înţeleg. Credeai că, dacă am dormit împreună, am să-ţi spun toate secretele mele. Şi am să te iau în braţe aşa.

O strânse ia piept.

— Şi să te sărut aşa, urmă ei, unindu-şi buzele cu ale fetei. Pentru o clipă, Caria crezu că va ceda dorinţei. Apoi, îşi aminti cinismul lui. Nu! Nu-i va lăsa să-şi înceapă din nou jocul.

— Destul! M-am săturat! exclamă ea, îndepărtându-l. Îţi baţi joc de mine.

Frank o privi fără suflu, apoi îşi trecu mâna prin păr.

— Doamne, Carla! Nici pentru mine nu e uşor.

— Vrei să te deplâng? răspunse ea, cu amărăciune. Te dezgust chiar atât de tare?

— Cum? strigă el, stupefiat. Carla, mi-e scârbă de mine. Tot ce-mi doresc este să scapi tu cu bine din toate problemele astea.

— Şi apoi, vei pleca, încheie ea fraza în locul lui, tristă.

O va uita imediat ce va întoarce spatele şi va trece la altă aventură. Cum de se simţea atrasă de un astfel de om?

— Nu aş putea să te fac fericită, zise el, lipindu-şi capul de pernă. Sunt cu zece ani mai mare decât tine şi mi se pare că între noi e o diferenţă de un veac.

Carla tăcu.

— Nu cunoşti nimic din viaţă, reluă el. Ai fost crescută într-o colivie de aur şi probabil că eu sunt singurul bărbat pe care l-ai întâlnit, în afară de cei din familia ta.

— Mă dispreţuieşti! şopti Carla, strângând mai tare cearşaful în jurul ei. Pentru tine nu sunt decât o prostuţă, care se aruncă în braţele primului venit.

Furioasă, se ridică brusc şi se îmbrăcă. Trebuia să plece de aici, cât mai departe. Chiar cu riscul de a-l întâlni pe Luca. Nimic nu era mai rău decât tortura la care o supunea Frank.

— Nu e asta, zise Frank în sfârşit, vizibil uimit de reacţia ei. Te înşeli.

— Te rog să mă scuteşti de discursurile astea caritabile, de politeţea ta. Ştiu foarte bine că am fost ridicolă. Nu. am să te compromit, stai liniştit.

Frank o privi fără să se mişte.

— Ţi-ai pus rochia pe dos, observă ei.

— Lasă-mă în pace!

— Nu. Nu am să te văd autoflagelându-te de dragul meu. Nu merită osteneala.

Caria nu răspunse, preocupată să-şi aşeze rochia cum trebuia.

— Mai întâi de toate, trebuie să-ţi mărturisesc că am întâlnit rareori o femeie mai drăguţă ca tine. Îmi place să te sărut, Caria. Mi se pare un gest atât de natural, de frumos, şi cu toate astea nu e decât o iluzie.

— Aşa că mă respingi când îţi dai seama de greşeala ta. Nu contează ceea ce simt eu. Cu atât mai rău pentru mine, dacă încep să mă implic. Mă faci să devin bolnavă de dorinţă, apoi mă abandonezi, în numele nu ştiu cărei datorii. Ah! Cât o să mai râzi pe seama mea, când toate astea vor fi trecut. Parcă te aud povestindu-le prietenilor tăi aventura cu gâsculiţa din Italia. „Am răpit-o de ia nuntă, din biserică, şi am dat-o gata numai c-o privire. Ba da, ba da, aşa e. De altfel, ca pe toate femeile pe care le-am întâlnit”.

Vocea Cariei se frânse.

— Ba chiar am reuşit s-o aduc la mine în pat, reluă

ea, imitând vocea gravă şi senzuală a lui Frank. Dar nu am făcut dragoste cu ea, nu. Am fost nobil, am respins-o, explicându-i că nu sunt făcut pentru.

Fu întreruptă brusc. Frank o trase din nou în braţele lui, sărutând-o. Cu o singură mână, îi desfăcu fermoarul rochiei, lăsând-o goală. O mângâie, făcând-o să simtă că râuri de foc îi traversează corpul, îi sărută sânii. Carla se lipi de el, tulburată de senzaţiile pe care le simţea acum pentru prima dată.

Îl provocase, rănită că fusese respinsă. Dar nu ştiuse că astfel pătrunde într-un univers necunoscut, un univers al senzualităţii, al uitării de sine. Mângâierile lui o făceau să plângă de bucurie. Acum, putea fi sigură: îl iubea pe acest bărbat din toată inima.

Deodată însă, el ridică privirea şi rămase uimit la vederea lacrimilor ei.

— Ah, Carla, vezi şi tu prea bine că nimic nu se poate naşte între noi! E imposibil! zise el, îndepărtându-se.

Fără să se uite măcar o dată înapoi, se ridică, îşi luă lucrurile şi ieşi din cameră.

Carla se lăsă pe pat, îndurerată. Se înveli în cearşaf, cu inima strânsă. Poate că Frank nu avea să se mai întoarcă niciodată, se gândi ea, privind uşa închisă în urma lui.

Rămase multă vreme nemişcată, apoi începu să-şi revină. Era o prostie să gândească astfel. îi promisese că avea s-o ducă în Anglia. Şi apoi, îşi lăsase aici geanta şi actele. Dădu la o parte cearşaful şi se apropie curioasă de servieta din piele neagră. „Iată o ocazie perfectă de a descoperi câteva dintre secretele misteriosului Frank!” se gândi ea, deschizând fermoarul. Poate că avea în sfârşit să înţeleagă atitudinea acestui bărbat, căruia îşi dăruise inima pentru totdeauna.

Capitolul 8

O oră mai târziu, Caria aşeza ia loc în servietă

documentele descoperite. Rămase pe gânduri multă vreme, privind pierdută afară. Se ridică în sfârşit, făcu un duş şi se îmbrăcă aproape mecanic. Trebuia să-i găsească pe Frank şi să-i forţeze să-i spună adevărul o dată pentru totdeauna.

Bărbatul se afla jos, în bucătărie, bându-şi cafeaua. Caria se apropie de masă, dar se opri deodată, cuprinsă de teamă. Dacă refuza să-i răspundă?

În acea clipă, ei ridică ochii spre ea. Ea se aşeză în faţa lui, cu frica în suflet. Cum avea să înceapă? Ce avea să-i întrebe?

Dar Frank fu cei care rupse primul tăcerea.

— Dacă aş fi fost un om de onoare, acum ar fi trebuit să-mi cer iertare, şopti ei. Dar dat fiind comportamentul meu, pot fi orice mai puţin un om de onoare.

— Foarte adevărat, zise ea, sec.

Frank îi aruncă o privire surprinsă, apoi zâmbi, cu un aer trist.

— Întotdeauna ţi-am admirat sinceritatea, Caria. Spui deschis ceea ce crezi, şi asta e bine.

— Dar nu acelaşi lucru îi faci şi tu.

— Ce vrei să spui cu asta?

— Că ştii ceva despre naşterea mea. Ceva ce eu nu ştiu, răspunse ea, fremătând sub privirea lui intensă. M-am uitat prin documentele pe care le porţi cu tine. Am citit totul. Majoritatea articolelor m-au lăsat să înţeleg că nu sunt fata presupuşilor mei părinţi. De asta ai venit ia nunta mea, nu? Sperai să mai descoperi ceva despre misterul naşterii mele. Ceva de care să te poţi folosi pentru cartea ta.

— Nu, răspunse ei, impasibil. Nu aveai dreptul să-mi umbli prin lucruri.

Caria îi privi cu mirare.

— E vorba de viaţa mea, zise ea. Ceea ce pe tine nu te-a oprit.

— Nu ştiu nimic, Caria. Cred că-ţi pierzi timpul.

— Bineînţeles! Trebuia să-mi dau seama. Nici torturat nu ai spune.

— E mai bine aşa.

— Poate pentru tine, răspunse ea. Nu pentru mine. De ce nu mi-ai spus nimic despre toate astea?

— Nu puteam, zise el, urmărind cu degetul conturul ceştii. La început nu ştiam dacă trebuie să am încredere în tine sau nu. Ai fi putut să te întorci ia Luca. Poate că refuzul tău de a căsători nu era decât ceva trecător. Oricum ar fi fost, cu cât ştiai mai puţin, cu atât ar fi fost mai bine pentru amândoi.

Cu inima bătându-i puternic de emoţie, Carla îşi adună curajul pentru a-i pune întrebarea atât de importantă pentru ea.

— De asta nu ai vrut să facem dragoste? Pentru că nu aveai încredere în mine?

— Nu, Carla. Acum, mi-e teamă de mine.

— Ce ştii despre părinţii mei?

El ezită.

— Vei afla asta când vom ajunge în Anglia, răspunse el. E tot ce am dreptul să-ţi spun.

Carla îşi aminti de telefonul misterios primit de Frank la hotelul din Monte Carlo.

— Lucrezi deci pentru cineva, zise ea, pe un ton neutru.

— Într-un fel, da.

— Şi nu vrei să-mi spui pentru cine?

— E prea periculos, Carla.

— Pentru cine? Pentru persoana pe care o protejezi? Pentru că, dacă înţeleg bine, eu nu sunt decât o monedă de schimb.

Frank bătu cu pumnul în masă.

— Cum poţi să spui o asemenea prostie?

— Pentru că mă tratezi ca pe un obiect. Ca pe un soi

de bombă cu efect întârziat, pe care trebuie s-o duci la destinaţie înainte de a-ţi exploda în mână.

— În fond, poţi să crezi ce vrei, replică el, pe un ton obosit. Dar află că regret că te-am întâlnit.

— Imaginează-ţi că şi eu.

Se priviră o clipă sfidător, apoi Frank oftă şi o atinse tandru pe umăr.

— Nu ne ajută în niciun fel cearta asta, zise el. Esenţial în momentul de faţă este să reuşim să scăpăm cu bine de Luca.

— Nu-mi mai pasă de Luca, zise ea încet, rănită de cuvintele lui.

Frank îi mărturisise voalat că nu o iubea. Mai mult, că voia să scape cât mai curând de ea, că devenise o povară. O furie surdă crescu în sufletul ei. Ce-i mai rămânea de făcut?

— Vreau adevărul! strigă ea, lovind în masă. Nimeni nu are dreptul să-mi ascundă adevărul despre viaţa mea, pricepi?

Femeia care se ocupa de servirea clienţilor se apropiase de masă, dar reacţia fetei o făcu să se întoarcă grăbită la treburile ei.

— Calmează-te, Carla, şopti Frank. Altfel, va trebui să spunem adio mesei de dimineaţă.

— La naiba, se înfurie fata, eu vorbesc despre viaţa mea, nu despre micul dejun.

— Va trebui să ai răbdare, explică el. Şi aşa ştii prea multe. Carla tremura din tot corpul. Avea nevoie de cineva în care să aibă încredere, iar Frank, singurul ei aliat, refuza s-o ajute.

— Nici nu mai ştiu ce scrie în articolele alea, reluă Frank. Şi apoi, nu eu le-am făcut. Le-am luat doar ca surse de informare. E adevărat că toate sugerează că ai fost adoptată la naştere, dar aşa ceva nu înseamnă nimic. scandalos.

— Carla plecă privirea.

— Îmi pare rău. Dar pentru mine a fost un adevărat şoc să aflu că nu sunt. ceea ce credeam.

Frank îi luă mâna într-a sa.

— Ziarele sugerează doar o ipoteză. Şi, în general, nu trebuie să crezi tot ce scriu ele.

Ea îi privi intens.

— Nu cred că ai fi păstrat tăieturile din jurnale dacă ai fi fost convins că e vorba doar de minciuni. Dar. nu mai insist. Nu voi obţine nimic de la tine. Iar singurul om care m-ar putea lămuri se află acum în spital.

Frank o privi cu gravitate. Pentru un scurt moment, păru emoţionat! se gândi Carla.

— Poate că mai e cineva care ar putea să te ajute.

— Cine? întrebă Carla, uimită.

— Doica ta din Anglia, răspunse ei, cu un aer enigmatic.

— Dar ea a venit să aibă grijă de mine după ce m-am născut. Logic! Aşa că nu ştiu cum m-ar putea lămuri. Şi apoi, unchiul meu nu ar fi încredinţat un secret de familie unei străine.

— Dar tu? Tu nu-ţi aminteşti nimic ciudat legat de copilăria ta? Caria îi privi cu răceală.

— De ce ţi-aş spune ţie? Tu nu vrei să-mi povesteşti nimic despre tine.

— Cum doreşti, replică ei, cu o ridicare din umeri indiferentă. Ce roi juca ei acum? De unde această indiferenţă subită?

În mod sigur, îi ascundea ceva.

— Copilăria mea a fost foarte obişnuită, şopti ea, privindu-i cu atenţie. Aproape plictisitoare.

— Ca în toate familiile mafiote, observă el.

— Nu ai dreptul să spui aşa ceva! Tatăl meu a fost fratele unchiului Pancrazio. Era un om foarte respectat.

— Problema e că s-ar putea să nu fi fost tatăl tău,

replică Frank, privind-o în ochi.

Carla vru să protesteze, dar se abţinu.

— Credeam că e vorba doar despre minciuni din ziare! zise ea. Eu am ştiut întotdeauna că tata a fost un industriaş din Torino, care avea o fabrică de maşini. Unchiul Pancrazio mi-a povestit că el şi mama au murit într-un accident de maşină, testând ultimul model care trebuia scos pe piaţă. Ar fi putut să dea lovitura cu el.

— Şi ce s-a întâmplat? întrebă Frak, blând.

— O defecţiune tehnică. Pe atunci, eu aveam doar câteva luni. Mai târziu, am citit despre moartea lor. dar nu era mare lucru de aflat.

Aşteptă câteva secunde, sperând în zadar că Frank avea să-i dezvăluie secretul, dar el tăcu. Nemaiputând suporta, se ridică oftând şi fugi în camera lor. Deschise dulapul şi îşi scoase hainele, aruncându-le de-a valma în pungile de la Monte Carlo.

— Ce faci?

Vocea lui Frank se auzi lângă ea, dar Carla nu se întoarse.

— Nu se vede? răspunse ea. Vreau să plec.

El se apropie de ea şi-i mângâie umerii.

— Carla! Opreşte-te, te rog!

Ea se întoarse, nervoasă.

— Nu! Plec şi gata! ţipă ea, aproape isterică. Nu mă poţi împiedica!

— Sigur? Mai gândeşte-te. Aş putea să te închid în dulap, de exemplu. Şi e foarte vechi. cred că are carii, care îţi vor ţine de urât.

Ea îi privi, tremurând de dezgust.

— Ai avut dreptate când ai spus că eşti mai rău decât Luca! Tot timpul ai pretins că vrei să mă ajuţi, dar de fapt nu ai făcut altceva decât să-ţi urmăreşti propriul interes. Şi, mai grav, complotând pe la spatele meu.

Ei o prinse de umeri.

— Uită-te la mine, Caria! Chiar crezi că îţi ascund ceva?

Ea îi privi, obosită. Cine era ei până ia urmă? I se părea că îi cunoaşte dintotdeauna şi totuşi rămânea la fel de misterios ca în prima zi.

— Nu ştiu ce să mai cred, şopti ea. În orice caz, nu eşti cei care credeam. Îmi ascunzi lucruri importante, simt asta. Nu cred că greşesc dacă vreau să aflu adevărul.

Cu un suspin, Frank o strânse ia piept.

— Nu, răspunse ei, sărutându-i părui, nu greşeşti. Dar să fugi nu rezolvă nimic.

— Nu fug!

— Unde vrei să te duci? Nu ai nici bani, nici mijloc de transport.

Ea ridică din umeri şi se îndepărtă.

— Voiam să iau maşina ta, mărturisi ea.

— Şi eu? Cum naiba să mai plec de aici?

— Ai putea să închiriezi altă maşină. Luca nu-ţi ştie numele şi apoi pe mine mă caută, nu pe tine.

— Eşti convinsă? Date fiind ultimele evenimente, cred că Luca ştie despre mine cam tot ce se poate şti. De altfel, continuă el, luând-o de mână şi trăgând-o în pat lângă el, cine îmi spune că nu ai fost tu cea care m-a trădat?

— Poftim? exclamă ea, nervoasă.

— Păi, să ne gândim puţin. Să zicem că te-ai hotărât să te întorci. Obosită de atâta aventură, te-ai decis să fii rezonabilă. Dar trebuie să te răspumperi cumva în ochii lui Luca, aşa că îi vei da la schimb un adversar.

— Dar e absurd! strigă ea, ridicându-se.

Frank o forţă să se aşeze la loc.

— Într-adevăr, recunoscu el. Dar cred că-ţi dai seama în ce situaţie mă aflu. Trebuie să fiu prudent. Nu pot să-ţi spun tot ce ştiu şi nici nu te pot lăsa să pleci.

— Nu ai încredere în mine? întrebă ea, cu vocea

stinsă.

— Dimpotrivă. Dar nu ştiu dacă tu vei avea încredere în mine, în cazul în care Luca va reuşi să ne prindă.

Se aflau atât de aproape unul de altul încât fata îi simţea căldura corpului. Trebuia să-şi recapete stăpânirea de sine, să lupte cu atracţia pe care o simţea faţă de el.

— Dacă nu îmi spui ceea ce ştii, şopti ea cu un vizibil efort, mă întorc la Napoli. Unchiul meu va trebui să-mi răspundă. Pentru mine e vital să ştiu toate astea.

Frank o privi nemulţumit.

— Chiar crezi că te-aş putea lăsa să pleci? Că te voi lăsa să te arunci în gura lupului?

— De ce nu? Din câte mi-am dat seama, nu însemn nimic pentru tine.

— Nu mai spune prostii, strigă ei, exasperat.

— Comportamentul tău de azi dimineaţă mi-a dovedit că nu-ţi pasă de ceea ce simt, insistă ea cu lacrimi în ochi.

Fata căuta cu înverşunare în buzunarul rochiei, în speranţa că avea să găsească o batistă. Frank se ridică şi luă de pe masă un şerveţel de hârtie, întinzându-i-i.

— Mulţumesc, murmură ea. Dar să ştii că împotriva a ceea ce crezi tu, nu aş trăda niciodată pe nimeni. Nici măcar pe cei mai arogant şi mai egoist om din lume, adică pe tine!

— Nu mi-ai spus niciodată ceva mai frumos, răspunse Frank cu un zâmbet fermecător.

Caria se ridică, foarte nervoasă, şi începu să se plimbe prin cameră.

— Du-te naibii, domnule Cormac! Nu-mi pasă de zâmbetul tău! Sunt liberă să plec şi voi pleca, fie că-ţi place sau nu.

Frank redeveni serios.

— În caz că ai uitat, fostul tău logodnic se află pe urmele noastre. Nu vei putea ajunge ia Napoli, Caria. De altfel, ai avea noroc dacă ai ajunge măcar până ia şosea.

Singura noastră soluţie este să sunăm ia poliţie, să aflăm cine ne-a trădat şi unde se află Luca.

— Crezi că ei ştiu?

— Posibil, răspunse el. Pentru moment, va trebui să aşteptăm. Maşina e ascunsă în garajul lui Henri. Cu puţin noroc, Luca nu va veni încoace. Cât despre povestea cu părinţii tăi, nu sunt decât supoziţii. Nimic care să merite să-ţi pui viaţa în pericol.

— E viaţa mea! ţipă Carla. Fac ce vreau!

În cameră se lăsă tăcerea. Afară se auzeau râsete şi voci pline de veselie, iar printre ele Carla recunoscu glasurile Mariei şi al soţului ei. Frank îi spusese că sunt căsătoriţi de multă vreme. „Ce fericiţi par!” se gândi fata, cu o oarecare invidie.

Carla se întoarse şi se aşeză pe pat, descurajată.

— Ce e? întrebă Frank. Plângi?

— Nu, mormăi ea, uitându-se în pământ.

— Atunci, ce s-a întâmplat?

Ea ridică privirea.

— Tu, replică ea dintr-o răsuflare. Eşti drăguţ cu mine numai din interes, iar eu, ca o imbecilă, am. crezut că şi am căzut în plasă.

El o mângâie tandru.

— Te înşeli, Carla. Ştii foarte bine.

Ea se îndepărtă. Atingerea acestui om o ardea.

— Nu ştiu nimic. Şi sunt sătulă de enigmele tale!

— Carla, şopti el, la început mi-era teamă ca această aventură să nu se termine prost. Acum pare că avem şanse să scăpăm cu bine din toate astea, dar nu am câştigat bătălia. Şi nu uita că Luca are motive să mă urască. nu numai pentru că te-am ajutat să fugi.

— Da, pentru că ai scris cartea aia despre ei, recunoscu ea, gânditoare. Dar mă tratezi ca pe o idioată, căreia nu-i poţi încredinţa nimic. Cum te mai aştepţi să cred în ce-mi spui? Nu am nicio dovadă. Chiar dacă inima

îmi spune că ar trebui să am încredere în tine, mi-ar plăcea să fiu sigură.

Chipul lui Frank se întunecă, dar bărbatul rămase tăcut.

— Cine eşti, Frank? reluă fata, privindu-i drept în ochi. Se pare că ştii totul despre familia mea şi despre mine. Iar eu nu ştiu nici unde te-ai născut, nici cine sunt părinţii tăi. Şi cine este această Louise?

— Nu am obiceiul de a vorbi despre mine, zise el. În general, eu sunt cei care pune întrebările.

Ea se aplecă spre ei. Chipurile lor se atingeau aproape.

— Simt nevoia să ştiu mai multe, răspunse ea. Nu înţelegi?

Ei se întinse pe pat, oftând.

— Tatăl meu e un industriaş, începu ei, pe un ton neutru. Iar Louise e singura femeie pe care am iubit-o vreodată. M-am născut ia Boston. Cât despre mama, era italiancă, dar îi plăcea tot ce era irlandez, inclusiv tata. Cormac este numele strămoşilor mei irlandezi. Gata. Eşti mulţumită? adăugă el, încrucişându-şi braţele ia piept.

Ea îi privi cu atenţie. Chipul lui Frank era rece, distant. Cât era de diferit de bărbatul alături de care se trezise azi-dimineaţă. Care era adevărata lui personalitate? De ce era atât de schimbător? Câteodată tandru şi farmecător, altă dată dur şi îndepărtat.

Tristă, Carla nu răspunse. Frank nu va avea niciodată încredere în ea, nu-i va încredinţa niciun secret.

Spre mare ei surpriză însă, el continuă să vorbească, luându-i mâna într-a lui.

— Tatăl meu era bogat. Iar eu am fost singurul lui fiu. Chiar dacă mai aveam patru surori, a hotărât să fiu eu moştenitorul afacerii. Cred că îţi dai seama din asta ce copil răsfăţat am fost! urmă el, privind în gol. La douăzeci şi unu de ani, aveam tot ce un om îşi poate dori. Bani,

maşină sport. ca să seduc fetele. şi m-am îndrăgostit de o chelneriţă.

Tăcu o clipă, furat de amintiri.

— Era minunată. Nu foarte drăguţă, dar, cum se spune, avea ceva special. Alături de ea, mă simţeam în al nouălea cer, fiecare clipă era o bucurie. Era prea frumos ca să dureze. Într-o bună zi, fata asociatului tatii a venit la noi acasă, pretinzând că era însărcinată cu mine. Nu-mi venea să cred! Fusesem cu ea înainte de a o întâlni pe Louise, era adevărat, dar ştiam că ne luasem toate precauţiile necesare. Dar cum ea susţinea că nu mai fusese şi cu altcineva, a trebuit să accept. I-am cerut un timp de gândire, dar înainte ca eu să pot găsi o soluţie, părinţii noştri începură să organizeze nunta. I-am vorbit tatii despre Louise, dar nici nu a vrut să audă.

Carla îl privi îndurerată.

— Louise provenea dintr-un mediu. modest, înţelegi? adăugă el. Şi apoi, trebuia să-mi asum responsabilităţile care-mi reveneau faţă de copilul pe care-l concepusem. Trebuia să mă însor cu Jane. cu atât mai rău pentru Louise. Ea a început să plângă. Mă simţea neputincios. Dumnezeu să mă ierte, dar. i-am propus în schimb nişte bani. Am crezut ca un prost că aşa ceva o va ajuta. Evident, asta nu a făcut decât să agraveze problema.

Frank tăcu. Caria îşi ţinu răsuflarea, de teamă ca bărbatul să refuze să povestească mai departe.

— Cu cât data nunţii se apropia, cu atât eram mai îngrijorat. Parcă simţeam ceva. Dar nu voiam să-mi schimb planurile. Era vorba despre onoarea familiei mele, credeam eu. S-ar spune că tatăl meu şi unchiul tău au aceiaşi sistem de valori.

Caria nu răspunse, privindu-i cu sufletul ia gură.

— Totul s-a terminat foarte repede. În ziua nunţii am surprins o conversaţie. Logodnica mea nu era înscărcinată! îmi întinseseră o cursă.

Frank tăcu din nou. În cameră se lăsă o tăcere grea.

— Şi ce ai făcut? întrebă Carla în şoaptă.

Frank tresări, ca şi cum s-ar fi trezit brusc ia realitate.

— Ce ar fi trebuit să fac de ia bun început, spuse el. Am plecat imediat cu maşina şi m-am dus ia Louise. Voiam să-mi cer iertare, eram în stare de orice, doar să mă poată ierta. Să-i ofer luna de pe cer. O iubeam şi eram convins că o puteam convinge de dragostea mea.

O privi pe Carla cu intensitate.

— Şi? întrebă ea.

— Dar ea luase un tub de somnifere. Şi câteva ore mai târziu a murit la spital.

Carlei i se strânse inima. Niciodată nu văzuse pe chipul lui atâta durere.

— Mi-am dat seama că familia mea m-a manipulat ca pe un copil pentru a-şi atinge scopurile. Eram bogaţi, dar prin această alianţă deveneam puternici! Părinţii ei i-au sugerat să pretindă că e însărcinată, iar Jane a acceptat fericită. După căsătorie, mi-ar fi explicat că nu fusese decât o alarmă falsă. Şi bineînţeles, toţi credeau că am să accept această explicaţie foarte uşor. Doar am fi fost deja căsătoriţi.

Frank zâmbi cu amărăciune.

— O căsătorie „perfectă”, zicea tata. Care, în plus, avea să pună capăt ciudatei mele dorinţe de a deveni ziarist. Eram destul de tânăr şi de naiv pentru a crede în poveştile lor despre onoare şi datorie. Tata mi-a mărturisit totul în seara în care m-am întors de la spital. A ţipat şi m-a ameninţat că mă dezmoşteneşte pentru că mi-am abandonat logodnica în ziua nunţii. Dar nu-mi păsa de ameninţările lui. Nu mă mai impresionau. Mi-am luat câteva lucruri şi am plecat.

Carla plecă ochii, tulburată. Nu putea să-l vadă suferind atât. Deodată, tresări, simţindu-i degetele pe faţa

ei. Ridică fruntea.

— Acum crezi că mă cunoşti mai bine? întrebă el.

— Da! Acum înţeleg cum ţi-a venit ideea de a mă ajuta să fug de la nuntă. De ce ţi-ai asumat atâtea riscuri, ştiind că în biserică erau oameni înarmaţi.

El încuviinţă cu o scurtă înclinare a capului şi-i luă mâna.

— Frank, îndrăzni ea, cred că ar trebui să încetezi să te mai pedepseşti pentru ce s-a întâmplat. Erai tânăr, erai naiv, iar familia ta a profitat de asta. Te-au trădat şi te-au obligat să acţionezi altfel decât simţeai. Nu e vina ta.

Ei se întunecă.

— Nu-mi mai căuta scuze, zise el, furios. Nu am nevoie de mila ta.

— Preferi să te închizi în tine?

Ei îşi retrase mâna.

— Mi-am jurat să nu mă mai îndrăgostesc niciodată.

— De ce? îţi faci rău, şopti Carla, cu blândeţe.

— Nu contează. Asta nu te priveşte.

— Chiar crezi asta?

— Caria, ştii câte femei am cunoscut? Câte s-au aşezat lângă mine, ca tine, şi mi-au şoptit cuvinte de dragoste?

Caria tăcu, iar ei avu un zâmbet amar.

— Nu, bineînţeles. Nici eu nu le mai ştiu numărul.

— Ce vrei să dovedeşti? Că eşti cel mai mare macho din lume? replică fata, hotărâtă să nu se mai lase impresionată de dispoziţia lui schimbătoare.

— Nu, Caria, nu. Ci că nu sunt bărbatul potrivit pentru o fată ca tine. Ar fi bine să-ţi intre bine în cap.

Ea continua să-i privească fără să clipească.

— M-ai salvat de Luca, zise ea.

Ei ridică din umeri, indiferent.

— M-am aflat întâmplător ia locui potrivit. În câteva săptămâni, când vom ajunge în Anglia, sunt sigur că mă vei

uita. Şi va fi mai bine aşa. Pentru că mi-ar fi uşor să te iubesc. Numai că refuz să te fac să suferi.

Nici măcar nu mai vreau să mă ajuţi la cartea pe care vreau s-o scriu.

— Frank! strigă ea. De ce eşti atât de dur cu mine?

— Pentru că e necesar, Carla.

— Dar. eu te iubesc! mărturisi ea, pierdută.

El zâmbi din nou, cu tristeţe.

— Ce ştii tu despre dragoste? Ce ştii tu despre viaţă, Carla?

Ea îl privi, hotărâtă să-şi apere dragostea.

— Ştiu mai multe decât crezi, replică ea.

— A. Îmi cer scuze! Nu ştiam că am în faţă o femeie atât de experimentată. Spune-mi, Carla, câte inimi ai frânt înainte de a ajunge cu Luca la altar?

Capitolul 9

— Îţi baţi joc de mine. Dar chiar anul trecut, de exemplu, m-am îndrăgostit nebuneşte de cineva, răspunse Carla, furioasă.

Dacă în alte împrejurări expresia lui Frank ar fi făcut-o să izbucnească în râs, acum fata nici nu binevoi să-l ia în seamă. Fusese jignită de remarcile lui dispreţuitoare.

— Azi-dimineaţă, observă el cu o privire bănuitoare, m-ai spus că nu ai mai făcut dragoste niciodată.

— Am minţit.

— Da?

— Drept cine mă iei? Am şi eu ceva experienţă.

— Nu ştiu ce să zic. îl cunosc destul pe Luca pentru a-mi da seama că a făcut în aşa fel încât să nu ai prin preajmă decât bărbaţi de peste şaizeci de ani.

— Te înşeli! Nu am fost mereu împreună. Am făcut şcoala în Elveţia.

Fata nu adăugă însă că instituţia era complet izolată.

— Vai, nu-mi vine să cred. Înseamnă că ai sedus toţi turiştii veniţi ia schi şi preoţii de ia capela şcolii?

— Nu mai râde, replică ea, rănită. Când am plecat de ia şcoală am cunoscut pe cineva. Dar nu am să-ţi mai povestesc nimic, pentru că toate astea te amuză.

— Pe mine? întrebă el, cu un aer inocent.

— Da.

Pentru o clipă, Cariei i se păru că bărbatul o priveşte cu tandreţe. Dar ştia bine că se înşaia. Frank nu simţea nimic pentru ea. Chiar dacă ochii lui aveau acum culoarea blândă a cerului de vară.

— Felul în care vorbeşti despre aventurile taie sentimentale mă amuză, şopti ei. Păreai atât de neexperimentată.

— Dar dragostea face parte din viaţă, nu? Am învăţat şi eu câte ceva. Am petrecut trei zile în pat alături de ei.

— Cred că a fost epuizant, draga mea! Dar, mai spune-mi. Sunt absolut uimit! adăugă el, aplecându-se spre ea.

Fata căută în grabă să adapteze povestea, în aşa fel încât să pară veridică.

— Ei, bine, am să-ţi spun., începu ea. Era foarte frumos. Mult mai frumos ca tine. Şi nu era deloc arogant. Nici egoist.

Frank zâmbi.

— Şi aşa. Aţi rămas trei zile în pat. Ce temperament!

— Nu-i aşa? A fost minunat. Vrei detalii?

— Nu, răspunse ei, mângâindu-i umerii. Prefer să-mi faci o demonstraţie.

Caria tremură şi vru să se îndepărteze, dar se afla deja pe marginea patului. Se ridică, încercând să rămână calmă.

— Ce vrei să spui?

— Hai, nu mai face pe mironosiţa! zise ei, apăsând cu palma salteaua. Vino aici. O femeie atât de experimentată ca tine nu cred că are nevoie de o schemă. Arată-mi ce ai învăţat de ia amantul tău. Nu ştiu dacă îţi pot promite ia

rândul meu trei zile de plăcere, dar să zicem.

Frank îşi privi ceasul.

— Douăzeci de minute, încheie ei.

Cuprinsă de panică, fata se dădu un pas înapoi şi se iovi de dulap. Nu se aştepta ia o astfel de reacţie din partea lui.

— Caria, de ce minţi? întrebă Frank, tandru.

— Nu mint. Chiar am întâlnit pe cineva! protestă ea, cu forţa pe care i-o dădea disperarea de a nu deveni ridicolă. La Veneţia!

Frank zâmbi şi o luă de mână.

— Îmi pare rău, Caria. Cred că ai dreptate să fii supărată pe mine. Dar câteodată mă înnebuneşti!

Fata îi privi cu atenţie. Îşi râdea din nou de ea?

— Vorbeşte-mi despre relaţia asta, insistă Frank.

— Bine. De fapt, nu s-a întâmplat nimic, mărturisi ea, incapabilă să mai mintă. Am fost la nişte verişori îndepărtaţi anul trecut, ia Veneţia. Luca şi unchiul Pancrazio erau într-o călătorie. Unul dintre verişorii ăştia a fost foarte drăguţ cu mine. Foarte, foarte drăguţ, adăugă ea, gânditoare.

— Adică? întrebă Frank.

De unde tonul ăsta sec, dintr-odată? Carla ridică privirea, surprinsă. Frank însă părea impasibil. Era imposibil să ghiceşti ce simte acest om.

— Într-o seară, am băut şampanie în piaţa San Marco şi am luat o gondolă. M-a sărutat sub clar de lună.

Alături de Giulio, totul fusese perfect, se gândi fata, cu un oftat. Prea perfect. Se purtase ca un îndrăgostit romantic, dar părea mai degrabă să joace un rol. După acest sărut pasional, rămăseseră prieteni. Nimic mai mult.

— Ţi-a spus cât eşti de frumoasă? întrebă Frank.

— Da. Mereu îmi spunea. Dar se uita tot timpul în spate. Ca şi cum s-ar fi temut să nu fie urmărit.

Frank clătină din cap, ca şi cum toate astea nu l-ar fi

mirat deloc.

— Şi ai de gând să-l revezi?

— Nu, răspunse Carla, sec, cu o expresie de dezgust. Nu vorbea decât despre unchiul meu şi despre cât e de fericit să lucreze pentru el. Începuse să devină plictisitor. Cred că aş fi obosit foarte repede.

Ridicând privirea, întâlni privirea lui Frank şi i se păru că citeşte în ochii lui o luminiţă ironică.

— Iar te amuzi! exclamă ea, cu inima strânsă.

— Da. De fapt, nu. Scuză-mă, Carla, dar câteodată ai un fel atât de amuzant şi de original de a te exprima. Dar Luca? întrebă el, redevenind serios. Nu crezi că te-ai fi plictisit alături de el?

— Ce contează? replică ea, nervoasă. Trebuia să ne căsătorim, nu era vorba de romantism aici. Pentru mine, ca să fiu sinceră, era o modalitate de a fi liberă. Dar cu cât se apropia data ceremoniei, cu atât îmi dădeam mai bine seama că nu făceam decât să schimb tutela unchiului cu cea a lui Luca. Iar la biserică această idee mi s-a părut dintr-odată insuportabilă.

Afară, în curte, se auziră deodată zgomote ciudate.

Frank se ridică încruntat şi se duse la fereastră.

— Ce e? întrebă Carla.

Fata se apropie de Frank, privind cu mirare ce se întâmpla afară.

— Aşează mese, şopti Frank. Pare că se pregătesc de petrecere.

Se aplecă peste pervaz şi-i strigă Mariei ceva. Henri aşeza tacticos sticlele de vin pe o masă, la umbra unui copac. Marie răspunse ceva de neînţeles, zâmbind radioasă.

— Ce a zis? întrebă Carla, intrigată.

— Păi. organizează o mică petrecere în cinstea căsătoriei noastre, răspunse el, impasibil.

— Cum? Glumeşti.

— Ţi se pare că am timp de aşa ceva?

Vocea lui sunase atât de dur, încât Carla se sperie de-a dreptul.

Bărbatul ăsta nu o iubea şi nu o va iubi niciodată. Acum, era sigură. Cum de putuse spera că va fi altfel? Poate că îl atrăgea fizic, dar asta nu însemna nimic.

Era desigur interesat s-o ducă în Anglia, pentru că libertatea lui depinde acum şi de ea. dar nu se implicase în povestea asta cu sufletul, aşa cum spera ea.

— Linişteşte-te, răspunse fata, pe un ton amar. Am să mă duc s-o anunţ pe Marie că totul a fost o neînţelegere.

Frank o reţinu.

— Ţi-ai pierdut minţile? Ce vrei să-i spui?

— Adevărul!

— Adevărul?

— Da.

— Adică?

— Că nu ne potrivim şi că nu ne vom înţelege niciodată. Cred că ştii şi tu, există cupluri care divorţează ia douăzeci şi patru de ore după nuntă. Iar noi avem deja patru zile de convieţuire. Pare destui de plauzibil. E adevărat, există şi oameni care trăiesc împreună fericiţi timp de treizeci de ani, aşa cum sunt Henri şi Marie. Dar nu e cazul nostru, adăugă ea, cu tristeţe.

Frank o strânse ia piept.

— Lasă-mă! Mă doare.

Frank nu răspunse.

— Mă duc să-i spun Mariei. Am să-i cer să-mi dea o cameră separată, dacă tot trebuie să stau aici.

În loc de răspuns, Frank o sărută cu pasiune. Caria nu avu timp nici să protesteze.

În curte, se auziră aplauze.

Bărbatul o trase în cadrul ferestrei, continuând s-o sărute cu aceeaşi pasiune neaşteptată.

— Dacă vor să dea o petrecere pentru noi, vom

accepta şi gata. Am fost destui de clar?

O privi cu un aer inflexibil. Carla îi susţinu privirea, apoi, văzând că Frank nu pare dispus să facă niciun compromis, o cuprinse enervarea.

— Doar nu crezi că mă poţi obliga să merg la petrecere!

— Dacă trebuie, am să te duc legată, Carla. Dar odată ajunşi acolo, va trebui să le faci jocul, te avertizez de pe acum.

— Nu eşti cu nimic mai bun ca Luca! zise ea, fugind de cealaltă parte a patului, în încercarea de a pune între ei un obstacol. Cu ce drept îmi dai ordine?

În ciuda hotărârii de a-i ţine piept cu orice preţ, Carla trebuia să recunoască: se temea de el. Vocea îi tremura.

Bărbatul ăsta se născuse ca să comande.

Carla începu să cedeze.

— Eu nu sunt Luca, zise el cu o voce vibrând de enervare. Îţi cer să înţelegi bucuria acestor oameni care vor să ne sărbătorească. Şi află că nu vor aprecia deloc intenţia ta de a fi sinceră. În ceasul al doisprezecelea. Ce ai de gând să faci? Să provoci un nou scandal?

Carla nu răspunse. Se apropie de fereastră şi privi din nou afară.

— Nu avem de ales, reluă el. Trebuie să facem lucrurile care se aşteaptă de la noi. Dacă nu vom merge amândoi la petrecere, nu vom reuşi decât să-i jignim pe aceşti oameni, care de altfel nu au nicio vină că relaţia noastră este destul de neclară. Nici eu nu am chef să merg, crede-mă.

Frank o privi cu o expresie senină.

— Am venit la nunta ta cu multe idei preconcepute, reluă el. Nu mi-aş fi imaginat niciodată că îl vei înfrunta pe Luca în felul în care ai făcut-o şi nici că poţi fi atât de curajoasă. Ai trecut prin atâtea, Caria, în aceste ultime zile, şi nu te-ai descurajat niciodată. Trebuie să-ţi spun că

te admir.

Tăcu o clipă, apoi adăugă, pe un ton conciliant:

— Îmi pare rău când te supăr, draga mea. Ştiu că uneori lucrurile îmi scapă de sub control.

O privi cu ochi rugători.

— Gândeşte-te că prietenii mei cred că fac un lucru bun. De ce să-i supărăm?

Cât de drăguţ ştia totuşi să fie. Cariei îi venea să-i sară în braţe, dar ştia că trebuie să se abţină.

Încercă să-şi ascundă tulburarea trecându-şi mâna prin păr, apoi se îndreptă spre uşă

— Mă duc să văd dacă Marie are nevoie de ajutor, şopti ea, fără să se întoarcă. Nu te teme, nu voi face scandai. Cei puţin, nu azi.

Marie o primi pe fată cu mare bucurie, dar îi refuză ajutorul. Spre marea surprindere a Cariei, gazda lor vorbea destui de bine engleza. O invită ia masa aşezată ia umbra castanilor şi luă loc lângă ea. Turnă vin în două pahare şi ciocniră.

— În sănătatea voastră! exclamă ea, bucuroasă.

Apoi o privi, încruntată.

— Dar de ce zâmbetul ăsta atât de trist? Nu vă înţelegeţi bine?

Caria o privi cu un aer nesigur, dar Marie nu insistă.

— Scuză-mă, zise ea. Sunt indiscretă. dar asta pentru că ţinem foarte mult ia Frank. Şi suntem foarte bucuroşi că s-a însurat în sfârşit.

Fata nu ştiu ce să răspundă. Marie era atât de drăguţă! Nu-i mai rămânea decât să mintă.

— Ba da, ba da, totul merge bine, zise ea, încercând să zâmbească mai convingător. Dar am călătorit mult. Şi apoi, Frank are nişte necazuri.

Marie o privi complice.

— Ne era teamă că va rămâne toată viaţa singur, explică ea. Şi ar fi fost păcat. Un bărbat ca el.

— Credeţi? întrebă Carla, şoptit.

— Sigur. Dar tu ar trebui să ştii. Doar te-ai căsătorit cu el. Carla roşi.

— Sinceră să fiu, nu ştiu foarte multe despre trecutul lui. Ne cunoaştem de puţin timp.

— Da, aşa e. E adevărat că nu prea vorbeşte despre viaţa lui. În privinţa asta, e foarte discret. Dar l-ai schimbat atât de mult! Incredibil! în atât de puţin timp.

— Eu?

— Da, răspunse Marie, clătinând din cap. Chiar vorbeam cu Henri, aseară. Când se uită la tine, are o expresie pe care nu am mai văzut-o niciodată la el. I-am spus soţului meu: „Sunt făcuţi unul pentru altul. Se vede cu ochiul liber!”

Zâmbi din nou şi se ridică.

— Trebuie să mă duc la treabă, zise ea. Mai sunt încă multe de făcut. Tu stai aici şi odihneşte-te! E petrecerea ta.

Carla acceptă bucuroasă. Era preferabil să nu-l mai vadă pe Frank. Tensiunea dintre ei devenise insuportabilă.

Fata se întinse confortabil pe şezlong şi nu se ridică decât spre după-amiază, când umbrele începură să se lungească în forme ciudate pe dalele curţii.

Frank nu se afla în cameră. Surprinsă de această absenţă, Caria profită totuşi de lipsa lui ca să-şi aleagă în linişte rochia pe care avea s-o poarte ia petrecere.

Cu rochia în braţe, intră în baie. „Până ia urmă, se gândi ea, să pretindă că era căsătorită cu Frank era infinit mai greu decât să fugă de Luca”.

Se privi în oglindă.

Supărată că părea atât de palidă, fata se încruntă.

Deodată însă rămase fără glas, contemplând cu uimire expresia pe care o avea. Semăna atât de mult cu unchiul său în aceste clipe! Avea aceeaşi expresie ameninţătoare. Se gândi că însuşi Luca ar fi putut să se teamă de ea dacă ar fi văzut-o acum.

Oftă cu amărăciune. Nu Luca era problema ei acum.

Ideea că îi iubea pe Frank şi că nu va mai putea să iubească vreodată un alt bărbat i se părea acum limpede ca lumina zilei.

Ce trebuia să facă? Să-i lase să-i scape doar pentru că lui îi era teamă să iubească? Nu, nu putea pierde şansa vieţii ei. Ridică fruntea, cu o privire hotărâtă. În fond, Frank voia ca ea să joace astăzi roiul soţiei perfecte. Ei bine, dorinţa îi va fi îndeplinită!

Poate va găsi mijlocul să topească acest gheţar!

Pentru baie, se duse în camera Mariei, care îi împrumută bucuroasă un uscător de păr şi trusa ei de machiaj.

Nu reveni în cameră decât când fu gata pentru marea întâlnire. Părul îi cădea în bucle strălucitoare pe umeri şi o lumină neobişnuită îi juca în priviri.

Abia atinse clanţa uşii, că aceasta se deschise brusc.

— Unde naiba? începu Frank, nervos.

— Ce e? îl întrerupse ea, cu răceală.

Frank nu răspunse. Părea complet paralizat. Fata, dându-şi seama că eforturile ei dădeau roade, jubila.

— Ce e? repetă ea.

— Rochia.

— O ştii, doar tu mi-ai cumpărat-o! replică ea, indiferentă.

Frank îi luă faţa în mâini.

— Dar la păr ce ţi-ai făcut? Şi la ochi.

— M-am spălat pe cap, asta-i tot, zise ea, forţându-se să rămână calmă, să nu-i arate tulburarea care o cuprinsese. M-am gândit că trebuie să mă aranjez puţin pentru petrecere. Să părem o pereche căsătorită.

El o luă de braţ, încântat.

— Excelentă idee, zise el, zâmbind.

Ştia foarte bine cât de mult o tulbura atingerea lui, se gândi Carla, furioasă, şi iată că profita de asta!

— Să ştii că pot merge şi singură, ripostă ea, încercând să scape.

— Te cred, dar facem un mic antrenament. Ai văzut în ce stare e covorul de pe scări? Nu vreau să aluneci. şi să te prăvăleşti peste vreun invitat. Nu vreau să fie nimeni rănit.

— Dar dacă vei fi tu cel care cade? Mi-ar plăcea să te împing de acolo, mormăi ea, enervată.

Un surâs ilumină chipul bărbatului.

— Iată că şi vorbim ca un cuplu căsătorit, draga mea. Nu e minunat? Cred că ar trebui să folosim experienţa asta şi să ne gândim serios la viitorul nostru comun.

Asta era prea mult. Carla se îndepărtă, furioasă.

— Cum îndrăzneşti?

— Glumeam, Carla.

— Nu-mi place umorul tău! replică ea, cu lacrimi în ochi.

El se apropie de fată şi-i ridică bărbia, privind-o în ochi.

— Ce ai? întrebă el, redevenind serios.

Ea scutură din cap, încercând să scape de privirea lui. Uitase rolul de seducătoare pe care trebuia să-l joace.

— Crezi că şi eu am glumit când am spus că te iubesc? Chipul lui Frank se întunecase, iar Carla simţi cum curajul începe s-o părăsească.

— Credeam că pot juca acest rol în seara asta. credeam că te voi impresiona. măcar un pic. Dar nu. Nu pot. Şi nu pot minţi în faţa invitaţilor.

Probabil că Frank făcuse duş. câteva picături de apă curgeau din părul lui. Fără să se gândească prea mult, Carla întinse mâna şi şterse apa care îi ajunsese pe obraz.

— Eşti foarte frumoasă în seara asta, şopti Frank, luându-i mâna. Dar orice ai spune, nu serveşte la nimic. Nu te iubesc, Carla.

— Ştiu, zise ea, întorcând capul, pentru ca el să nu-i

vadă lacrimile.

Ei o mângâie, obligând-o să-i privească.

— Caria, ascultă-mă bine. Tu crezi că mă iubeşti, dar te înşeli. Vei vedea în seara asta că totul nu e decât o iluzie. În ochii ceionaţi, vom fi soţ şi soţie, te voi ţine de mână şi-ţi voi spune că te iubesc. Asta doreşti, nu-i aşa?

— Nu! Nu vreau să mă minţi!

— Eşti prea tânără pentru a şti ce înseamnă să iubeşti. Tu vrei să auzi cuvinte de dragoste, pretinzi gesturi romantice. nu asta este esenţa iubirii, Caria. dar asta vei avea în seara asta. Şi poate îţi vei da seama singură că nu sunt bărbatul de care ai nevoie.

— Ce ştii tu.

— Ai acceptat să te măriţi cu Luca doar ca să devii doamna Finzi. Nu era decât o fantezie şi ai priceput asta numai când ai ajuns în faţa preotului. Acum crezi că eşti îndrăgostită de mine, dar e acelaşi lucru. Când am să mă port şi eu ca un îndrăgostit, îţi vei pierde interesul. Te asigur!

Părea atât de trist spunând toate astea. Dar şi foarte convins! Inima fetei se strânse dureros.

— Poţi să crezi ce vrei, Frank, răspunse ea, îndepărtându-se. M-am înşelat poate asupra vieţii pe care aveam s-o duc alături de Luca, dar nu am greşit în judecata mea asupra lui. Sunt foarte sigură de faptul că te iubesc, dar nu pot face nimic ca să te conving de asta. Dar nici tu nu poţi să schimbi nimic. Te iubesc!

Ei o privi câteva clipe, apoi, fără un cuvânt, o luă de braţ şi se îndreptară spre locui unde se strânseseră deja invitaţii.

„Măcar, de data asta nu a protestat” se gândi Carla, agăţându-se de o mică, foarte mică speranţă.

Oare avea să-i accepte dragostea?

Mâncarea era delicioasă, dar Carla trebui să se forţeze ca să poată mânca. Marie şi Henri îi zâmbeau

mereu, încurajând-o să guste din toate preparatele. Frank se afla lângă ea, în capul mesei mari, acoperită cu în alb.

Sătenii din localitatea vecină îl cunoşteau bine pe „soţul” ei şi veniseră bucuroşi să serbeze împreună nunta tinerilor. Rând pe rând, trecuseră prin faţa lor, o sărutaseră pe obraz şi-i strecurară în mână câte un cadou.

Tulburată, fata privea mulţimea de obiecte adunate în faţa lor: un pocal, un castonaş cu paté de foie gras, o faţă de masă din în Lacrimile îi inundară ochii.

— Nu te simţi bine? întrebă Frank, aplecându-se spre ea.

— Nu, răspunse ea, surprinsă de sincera îngrijorare care se ghicea în vocea lui.

De când se aşezaseră la masă, el îi zâmbea întruna, îi lua mâna într-a lui, o săruta, o servea cu mâncare şi-i umplea, atent, paharul gol.

Gesturile lui erau foarte amabile, dar Carla suferea, ştiind că toate astea făceau parte dintr-un rol, pe care el se străduia să-l joace bine. Pentru ea, era o adevărată tortură să ştie că nimic nu va schimba lucrurile dintre ei.

— Te rog, opreşte-te, zise ea.

— De ce? Nu te mai interesează realitatea? Dar dacă am fi căsătoriţi, aşa m-aş purta. Vezi, am avut dreptate. Nu-ţi place.

Caria trânti plină de nervi furculiţa în farfurie.

— Realitatea nu însemnă minciună, Frank! strigă ea. Tu trăieşti într-o lume a iluziilor. Crezi că e suficient să porunceşti pentru ca sentimentele să dispară. Dar nu merge aşa, şi tu ştii prea bine. Te prefaci doar, pentru că ţi se pare mai comod aşa.

Frank nu răspunse, dar privirea îi trăda. Caria ştia că vorbele îşi atinseseră ţinta.

— Crezi că m-am îndrăgostit de o idee? Crezi că nu ştiu cine eşti? Mă crezi chiar atât de proastă?

— Ce vrei? întrebă el, pe un ton scăzut.

Caria fu din nou tulburată de privirea lui tandră.

— Pe tine te vreau. Nu ştiu de ce m-am îndrăgostit de tine. Câteodată, aş da orice să te pot uita. Dar nu pot. Îmi e absolut imposibil!

Fata nu regreta sinceritatea cu care îi vorbise. îi ceruse să-şi deschidă inima în faţa lui, şi asta făcea. De altfel, nu mai putea să reziste astfel. Nu-i mai suporta ironiile, nici faptul că nu o lua niciodată în serios. Şi apoi, aceasta putea fi singura ocazie de a-i spune tot ce simte. Peste câteva zile vor ajunge în Anglia şi. Frank o va uita.

Vinul o ajuta, aşa că insistă, hotărâtă să-i spună tot ce avea pe suflet.

— Cred că m-am îndrăgostit de felul în care mă priveşti, în care mă atingi, de faptul că reuşeşti să mă faci să râd chiar şi când sunt supărată, explică ea, indiferentă ia privirile curioase ale invitaţilor.

Tăcu o clipă, aşteptând, dar Frank rămase tăcut.

— Şi apoi, ai câteodată nişte reacţii care mă surprind. plăcut. te porţi atât de frumos. Mi-ai cumpărat haine.

Dar îşi dădu seama că vorbele ei nu au niciun efect. Toată pasiunea ei era risipită în van.

— Îmi pare rău, şopti ea. Ştiu că nu mă iubeşti şi toate dezvăluirile mele ţi se par absurde.

Plecă ochii, neputând îndura privirea rece a bărbatului de lângă ea.

— Nu mai pot continua astfel, adăugă ea. Comedia asta, care pe tine te amuză, pentru mine înseamnă o adevărată tortură.

Ochii lui Frank deveniseră aproape negri. Nimeni nu putea ghici ce gânduri ascunde. Va rămâne pentru totdeauna un mister.

— Şi mie îmi pare rău, Carla. Ăsta este adevărul. Te-am prevenit doar.

— Deci, nu simţi nimic pentru mine? insistă ea, gata

să plângă.

O lumină stranie se văzu pentru o clipă în ochii bărbatului, dar aceasta se stinse imediat.

— Nu, răspunse el.

— Atunci, de ce?

— Ce vrei să spui?

— De ce mai joci această comedie? Poate că ai motive să te răzbuni pe mine. Dar cum îţi poţi minţi atât de crud prietenii? Nu ai pic de inimă?

Frank o lăsă fără replică, izbucnind într-un râs plin de veselie. Voia probabil să dea impresia că se simt bine.

— În caz că ai uitat, draga mea, cineva ne pândeşte mereu din umbră, gata să ne ucidă. Am auzit că Luca e pe aproape. Dacă aude vorbindu-se despre un american şi o fată din Italia care pretind că sunt căsătoriţi, chiar şi ei va pricepe despre ce e vorba.

Ea îi fulgeră cu privirea.

— Încep să cred că era mai bine să mă fi căsătorit cu ei, decât să fug cu tine. E mult mai dificil să stau în fiecare zi în preajma ta.

— Ce ţi-am spus? Strategia mea a dat roade.

O furie subită puse stăpânire pe Carla. Luă paharul de vin şi-i răsturnă ca din greşeală pe cămaşa lui Frank.

— Iată altă strategie! zise ea, printre dinţi. Sper că-ţi place. Fără un cuvânt, ei îi luă mâna şi o duse uşor ia buze.

Apoi, cu un aer foarte natural, o apăsă în farfuria cu tort.

— Vai, draga mea! Ce neîndemânatică eşti! exclamă ei, ştergându-i mâna pe rochie.

Apoi, începu să râdă din toată inima, urmat îndată de invitaţi. Zâmbind în continuare, o sărută tandru pe obraz şi se ridică, anunţând că se duce să se schimbe. Fata râse şi ea alături de ceilalţi, în ciuda furiei care o cuprinsese, apoi luă un şerveţel şi îşi şterse mai întâi mâna, apoi rochia.

Surâsul ei amabil ascundea însă o adevărată furtună.

Frank nu va scăpa aşa uşor. Încă nu îşi spusese ultimul cuvânt. Dacă omul ăsta voia o ceartă între „îndrăgostiţi”, o va avea. Şi nu o va uita prea uşor. Sărutul pe care i-l dăduse înainte de plecare îi ardea încă obrazul. Cum putea să fie atât de josnic?

Dar furia ei nu dură mult, făcând loc unei imense tristeţi. Frank nu o iubea. Nimic nu va putea schimba asta. Ce se va întâmpla oare când va veni ora să se ducă la culcare?

Frank o dorea, desigur, dar în felul lui. Şi cu respectarea condiţiilor sale. Dragostea nu era esenţială. Oare avea să fie sincer referitor la acest subiect?

Fata împinse deodată scaunul şi se ridică, murmurând o scuză timidă către oaspeţi. Voia să meargă puţin. Înţepenise acolo, la masă. Voia să se gândească, să găsească o soluţie pentru a ieşi din situaţia asta imposibilă.

Se îndrepta gânditoare spre casă, când în faţa ochilor îi apăru o imagine care o făcu să se oprească.

Frank se îndrepta spre ea. Dar nu era singur.

Luca venea în urma lui, cu o expresie îndârjită, pe care Carla i-o cunoştea prea bine. De câte ori nu se temuse pentru viaţa ei la vederea trăsăturilor lui desfigurate de furie?

Fata se dădu înapoi un pas, încă unul. până ajunse să se lovească de spătarul scaunului pe care tocmai îl părăsise.

Luca şi Frank continuau să înainteze, impasibili, prin curtea luminată de lampioane multicolore.

Capitolul 10

La vederea lui Luca, fata se întrebă cum putuse să se lase convinsă să-şi unească destinul cu un astfel de om. Totul ia ei părea de prost gust. Desigur, costumul lui de mătase şi pantofii din piele de crocodil costau o avere. Dar fără hainele astea de lux, cum ar fi arătat?

În plus, tenul palid şi o iritaţie abia apărută îi făceau şi mai grotesc. Caria îi privi ca şi cum i-ar fi văzut pentru prima dată în viaţă. Comparaţia cu Frank era foarte tentantă şi de neocolit. Îşi dădea seama că are nenumărate motive pentru a-i mulţumi acestuia din urmă.

Mesenii tăceau şi priveau înfricoşaţi cortegiul care se apropia. Henri părea împietrit. Rămăsese cu gura deschisă şi cu furculiţa încă în aer.

— Tu vei veni cu noi, declară Luca, privind-o pe Carla cu ură.

După mâna păstrată încă în buzunarul drept al hainei, fata îşi dădu seama că Luca ascundea un pistol.

— Găseşte o explicaţie plauzibilă pentru aceşti oameni, pentru că trebuie să plecăm cu toţii, adăugă el, uitându-se spre Frank. Şi nu încerca nimic stupid, ştiu franceză. Dacă unul dintre invitaţi cheamă poliţia, veţi avea amândoi de suferit.

Frank nu păru deloc impresionat.

— Spune-le chiar tu, dacă tot ştii franceză, replică el, cu mult calm. Nu sunt purtătorul tău de cuvânt.

Timp de o fracţiune de secundă, Carla crezu că Luca îl va lovi. Sau chiar mai rău. va trage în el! îşi cunoştea prea bine fostul logodnic pentru a-şi da seama cât era de furios. Totuşi, Luca se stăpâni şi se mulţumi să le ofere invitaţilor o explicaţie în franceză. Mesenii nici nu mişcară.

— Acum, după mine, ordonă el celor doi.

Carla crezu că inima avea să-i cedeze. Fuseseră prinşi în capcană! Avea impresia ciudată că urmăreşte un film de groază.

Ca prin vis, îi urmă pe cei doi bărbaţi spre ieşirea din curte.

Deodată, Frank o prinse de mână şi o trase în spatele unor lăzi cu sticle goale, interpunându-se între ea şi Luca şi protejând-o cu trupul lui.

— Las-o să plece, zise el, calm, nu mai ai oricum

nevoie de ea.

— Nu, răspunse Luca, cu glas hotărât şi privire rece. Amândoi veţi veni cu mine, adăugă el pe un ton de nerăbdare. Grăbiţi-vă.

Frank rămase nemişcat.

— Văd că nu-ţi pasă de poliţiştii care înconjoară hanul, spuse el.

Luca aruncă o privire temătoare în jurul lui.

Frank continuă.

— Dacă îndrăzneşti să faci un singur gest greşit, poliţiştii au ordin să tragă. Dar dacă mă iei prizonier, ai o şansă să scapi.

— Nu! strigă Carla. Nu!

— Fata asta şi-a călcat promisiunea şi va trebui s-o învăţăm să-şi respecte cuvântul. Va trebui să mă ia de bărbat, chiar dacă ăsta va fi ultimul lucru pe care-i va face pe lumea asta. Cine naiba eşti tu ca să-mi dai mie sfaturi?

— Ştii foarte bine cine sunt, replică Frank. Las-o pe Carla. Nu mai înseamnă nimic pentru tine în momentul ăsta.

Ochii lui Luca aruncau scântei.

— O să te fac să plăteşti, Cormac. Fiecare minciună pe care ai scris-o despre mine te va costa scump!

— Atunci, ia-mă pe mine. Răzbunarea asupra mea te va satisface profund, îţi promit. La ce bun să te mai căsătoreşti cu fata asta, acum că Pancrazio Gambini a murit?

La aceste cuvinte, Caria gemu surd, iar Luca tresări, privindu-i rând pe rând pe cei doi prizonieri.

— Ce naiba tot spui. Nu ai de unde să ştii aşa ceva!

— Să zicem că am informaţiile mele.

Surprins de această veste, Luca schimbă vorba.

— De ce ai răpit-o? Ai fost plătit să faci asta?

— Da, răspunse scurt Frank.

Italianul păru să se îndoiască de sinceritatea

răspunsului.

— Nu mai minţi, Cormac. Te-ai îndrăgostit de ea.

Caria rămase cu gura căscată. Ce tot spunea omul ăsta? Cu inima bătându-i nebuneşte, fata îi privi pe Frank.

— Ei? reluă Luca. Te-am prins, nu-i aşa?

— Da, aşa e. O iubesc. şi dacă te atingi de ea, am să te omor, chiar dacă ăsta va fi ultimul lucru pe care-l mai fac pe lumea asta.

Interlocutorul lui avu un rictus triumfal.

— Nu te afli în poziţia de a negocia, Cormac. Dar într-un singur punct ai dreptate: Carla poate să plece.

Fata nu se mişcă.

— Nu pricep, şopti ea.

— Dar e destul de simplu, răspunse Luca, ridicând din umeri. De vreme ce unchiul tău a murit, nu mai am nevoie de tine. Mariella.

— Amanta ta? îl întrerupse fata, uimită. Ce legătură are ea cu.

— Nimic, dar va fi foarte fericită, pentru că acum sunt liber să mă căsătoresc cu ea.

— Deci asta era., zise Carla.

— Da. Şi apoi, nu am de ce să mă mai tem de represaliile familiei tale. Pot scăpa de tine. foarte ieftin.

Bărbatul se opri, apoi adăugă, arătându-l pe Frank cu pistolul:

— De multă vreme aştept să pun mâna pe şarlatanul ăsta. va pricepe în sfârşit ce înseamnă cuvântul „răzbunare”.

— Dar, Luca, strigă Carla disperată, gândeşte-te că eu voi fi liberă.

Fostul său logodnic îi aruncă o privire încărcată de milă.

— Draga mea, zise el cu un fals suspin îndurerat, îmi pare rău să te dezamăgesc, dar nu-mi pasă. Nu mă mai interesează persoana ta. M-ai acoperit de ruşine când ai

fugit din biserică, de la nunta noastră, adăugă el cu un prefăcut glas plângăcios. Poţi pleca. În lume. Dar unde te vei duce? Nu ai bani, nu ai prieteni, nu ai casă.

Caria îi privea înfricoşată, gândindu-se ia o soluţie de scăpare.

— Acum, continuă Luca, nu vei mai avea altceva de făcut decât să te întrebi toată viaţa cum anume m-am răzbunat pe iubitul tău. Şi nu vei afla niciodată, crede-mă.

Cu un semn scurt din cap, Luca îi ordonă prizonierului său să-i urmeze.

Frank ascultă, sub ochii uimiţi ai fetei.

— Nu poţi face aşa ceva! strigă ea, aruncându-se asupra lui Luca.

Acesta o respinse cu atâta violenţă, încât fata era gata să cadă.

— Ce naiba mai vrei? Cară-te, nu mai am nevoie de tine!

— Voi face tot ce vrei! insistă ea. Orice îmi vei cere! Dar te rog, iasă-i pe Frank să plece!

Luca o privi cu un aer uimit.

— Pleacă! răspunse ei, cu o tandreţe care o uimi. Nu mai sta aici.

— Nu! urlă ea. Luca, ia-mă pe mine şi iasă-i în pace!

— Caria, nu fi ridicolă, repetă Frank. Pleacă înainte să se întâmple ceva rău!

— Nu-mi pasă! exclamă ea. Luca, îmi pare rău că am plecat aşa. că te-am părăsit. Îmi pare foarte rău. Întotdeauna ai fost foarte important în viaţa mea. Dar nunta asta era atât de tulburătoare. M-am pierdut cu firea!

Niciodată cu s-ar fi crezut capabilă de astfel de minciuni. Dar pentru a-i salva pe Frank, era gata de orice!

Luca îi răspunse cu un plescăit din buze.

— Nu păreai deloc tulburată când ai plecat din biserică, zise el cu un calm care ascundea o teribilă furie.

Ea clătină din cap, căutându-şi cuvintele pentru a-i

convinge.

— Totul mi se părea ireal. Nimeni nu a încercat să mă oprească. Dar. mi-ai lipsit imediat ce am plecat şi am înţeles ce făcusem. Mi-a fost frică să mă întorc, pentru că nu ştiam dacă mă mai vrei.

De data asta, Luca o privi cu un aer ciudat.

— M-ai rănit profund, plecând, cred că ştii şi tu, zise el.

Ce bine semăna acum cu băieţelul de altă dată! se gândi Carla. Băieţelul care plânsese atât de mult când câinele lui a murit.

— Te rog, Luca! şopti ea. Lasă-l să plece. Acum, suntem din nou împreună. Ce nevoie mai avem de el? A făcut toate astea pentru bani. Regret că te-am făcut că suferi, dar am să-ţi fiu o soţie perfectă, promit!

Dar Luca îşi pusese din nou masca nemiloasă şi o privi cu dispreţ.

— M-ai dezonorat, m-ai făcut de râs în faţa întregii familii. Pentru mine, nu mai însemni nimic.

Carla tremură de furie.

— Nu am însemnat nimic pentru tine niciodată! exclamă ea cu amărăciune. Nu ai vrut să te căsătoreşti cu mine decât ca să strângi relaţiile cu unchiul meu.

Cu coada ochiului, zări cum Frank înainta lent către Luca. De ar reuşi să-i atragă atenţia suficient timp!

— Şi apoi, urmă ea, aveai oricum o amantă! Te-ai folosit de mine, asta-i tot!

— Poate. Dar mi-ai fost destinată. Erai a mea!

Carla îşi strânse pumnii, nervoasă.

Tot ce îi spusese Frank despre Luca îi reveni în minte.

— Suntem în secolul XX, nu pricepi? Bărbaţii macho ca tine ar trebui să stea în muzeu.

Luca nu ar fi părut mai surprins nici dacă fata l-ar fi ameninţat cu o mitralieră! Cu inima cât un purice, Carla

continua să-l privească drept în ochi. Frank ajunsese în spatele lui.

— Pleacă! ţipă mafiotul. Dacă mai spui un singur cuvânt, jur pe ce am mai sfânt că vă omor pe amândoi! Nu-mi pasă de urmări.

— Nu ai îndrăzni.

Cât timp mai putea să-l provoace fără să-şi rişte viaţa? Luca se îndrepta spre ea.

— Nu mă mai interesezi, nu înţelegi? La drept vorbind, mi-ai făcut un mare serviciu fugind din biserică.

— Cum? urlă Carla.

Fata se dădu înapoi, instinctiv, înţelegând, înspăimântată că astfel îl îndepărtează pe Luca de lovitura fatală a lui Frank

— Ţi-ai dat seama bine că nu m-aş fi căsătorit cu tine decât din interes. Dar moartea unchiului tău schimbă totul. Acum, mai mult mă încurci, Carla!

— Unchiul meu s-a purtat cu tine ca şi cu un fiu, şopti ea, uimită peste poate. Nu ţi-e ruşine să vorbeşti astfel despre el?

Luca înaintă până ajunse lângă ea şi-i luă chipul în palme.

— Spui asta pentru că trebuia să mă căsătoresc cu fiica lui? întrebă el, cu un ton grav.

Fata îl privi cu stupoare crescândă.

— Cum? zise Luca. Nu ştiai că eşti fata lui? urmă Luca, dispreţuitor. Ce fraieră! Dar acum, că e mort, nu mai am nevoie de niciunul dintre voi! Totuşi, individul ăsta trebuie să plătească.

Luca sări, speriat, dar nu avu timp să se apere de lovitura bărbatului. Frank îl lovi în moalele capului cu o sticlă de vin.

Mafiotul se prăbuşi ia picioarele fetei. Caria îi privi, apoi ridică ochii spre Frank.

Acesta lăsă să cadă sticla spartă ia pământ şi fugi

spre ea, luând-o în braţe.

— Eşti bine? întrebă el, cu glas blând.

— Da, şopti ea, tulburată.

Frank o privi cu o expresie pe care fata nu i-o cunoştea.

— E adevărat ce i-ai spus lui Luca? întrebă ea. Mă iubeşti?

Pentru o clipă, ei păru să ezite. Caria se pregătea pentru o nouă lovitură. Dar Frank îi luă chipul în palme, cu un aer atât de pierdut încât vorbele nu mai contară.

— Te iubesc, Caria, mai mult decât aş putea să-ţi spun în cuvinte. Dacă ai şti.

Dar nu-şi mai termină fraza şi o sărută pe buze cu o pasiune care nu-i lăsă nicio îndoială asupra sincerităţii acestei mărturisiri.

Ar fi prelungit etern acest moment dacă invitaţii nu ar fi apărut în jurul lor, întrebându-se ce s-a întâmplat.

Totul se deruia apoi foarte repede. Henri chemă poliţia, care veni îndată şi-i arestă pe Luca. Mesenii, încă sub şoc, mai băură un pahar de vin şi se retraseră.

Caria şi Frank se întoarseră în camera lor.

— Încă nu-mi vine să cred că unchiul meu a murit, şopti fata, apropiindu-se de fereastră. Nici măcar nu pot suferi. mi se pare imposibil să fie aşa.

Se întoarse spre Frank şi se încruntă, văzând expresia surâzătoare a acestuia.

— Ce e? întrebă ea.

— Am minţit. Pancrazio nu a murit.

— Cum?

— Trebuia să-l oblig pe Luca să se demaşte.

— Aaa. Mulţumesc că m-ai lăsat să aştept atâta până să-mi spui adevărul! exclamă ea, ezitând între bucurie şi enervare.

— Dar aveam alte lucruri pe cap, draga mea.

Carla zâmbi, zărindu-i privirea tandră. Totuşi, ceva o

neliniştea încă.

— Dar ce a spus Luca. că unchiul Pancrazio este tatăl meu.

— Da.

— Şi mama?

Frank se apropie de ea.

— Cred că ştii, Carla.

— Sarah?

Frank încuviinţă cu un semn din cap.

— Am întâlnit-o când făceam cercetări pentru cartea mea despre Luca. Când a aflat că ai de gând să te căsătoreşti cu el, mi-a telefonat. Ea mi-a cerut să vin la ceremonie. Voia să ştie dacă eşti fericită, dacă ai nevoie de ceva.

— Frank! zise ea, impresionată. Ai riscat atât de mult!

— A fost un risc calculat, răspunse el, cu o ridicare din umeri. Mi-am zis că nimeni nu se aştepta să mă vadă acolo. Şi cine ştia cum arăt? Până la urmă, am făcut bine că am venit, nu? adăugă el, zâmbind.

— Dar ai spus lucruri atât de urâte despre Sarah! se indignă Carla. Ai făcut-o bătrână şi enervantă!

— Nu te cunoşteam! Nu ştiam dacă pot avea încredere în tine. Apoi, Sarah mi-a spus că, în caz că vom părăsi Italia, vrea să-ţi povestească chiar ea despre naşterea ta. Dar de vreme ce ştii cine e tatăl tău, nu mai am niciun motiv să-ţi ascund restul adevărului.

Ascultându-i pe Frank, Caria fu invadată de o mulţime de amintiri. numeroase scene din copilărie îi reveniră în minte. Ce până acum îi părea neclar, întunecat, începea să se lămurească.

— Ce s-a întâmplat între ei? întrebă ea.

Frank se întoarse ia pat şi-i făcu semn să se aşeze lângă ei.

— S-au întâlnit în timpul unei vacanţe. Sarah venise

în excursie în Italia. S-au îndrăgostit unui de altui şi au avut o relaţie pasională. Pancrazio voia s-o ia în căsătorie, dar familia Gambini s-a opus. A trebuit să aleagă pe alta.

Caria aprobă din cap.

— Da, mi-a vorbit despre asta, zise ea, în şoaptă. Multă vreme după moartea soţiei sale. Fără s-o menţioneze pe Sarah, desigur. Mi-a povestit doar că a renunţat ia iubirea vieţii lui din datorie.

— În orice caz, Sarah a avut un copil. După mine, cred că nu i-a anunţat pe tatăl tău din mândrie. El a aflat însă când era deja căsătorit şi a aranjat să fii adoptată de fratele lui.

— Iar apoi, părinţii mei adoptivi au murit, continuă Carla. Şi Sarah a venit să locuiască ia noi, ca doică.

— Cred că nu a fost deloc uşor, dat fiind că mătuşa ta trăia încă. Sarah mi-a povestit că nevasta tatălui tău avea grijă să n-o lase niciodată singură cu Pancrazio. Ce tensiune trebuie să fi fost în casa aia!

— Da, îmi aduc aminte.

— Dar Sarah voia să fie mereu lângă tine, orice s-ar fi întâmplat. Dacă părinţii tăi adoptivi ar fi trăit, ar fi fost altceva. dar aşa, erai singură pe lume. îi era teamă pentru tine.

— Când mătuşa mea a murit, Sarah şi unchiul meu, adică tata, s-au certat îngrozitor. Sarah a plecat. Îmi aduc aminte foarte bine de toate astea. Eram în camera vecină. Pancrazio era nervos fiindcă Sarah nu voia să-l ia în căsătorie. Spunea că i-a frânt inima, că nu avea dreptul să-l abandoneze. Mie mi-ar fi plăcut ca ei să se căsătorească. Nu pricepeam de ce Sarah se supărase. Nu i-am văzut niciodată atât de furioşi.

— Sunt amândoi foarte orgolioşi, explică Frank.

— Îmi dau seama, acum. Ea nu-i putea ierta faptul că se căsătorise cu alta. Cu astfel de părinţi, îmi înţeleg mai bine propriul comportament! adăugă Carla, cu un zâmbet

forţat.

— Îi vei telefona mamei tale? întrebă Frank.

— Nu. am prea multe să-i spun şi nu pot face asta prin telefon.

Tăcură amândoi, duşi pe gânduri. Apoi, Carla întâlni privirea arzătoare a iubitului ei.

— Frank, la ce te gândeşti? întrebă ea.

— Nimic, un detaliu. La nunta noastră, nu mi-ar plăcea să te văd dispărând cu vreun individ ivit cine ştie de unde.

Carla făcu ochii mari.

— De ce? Asta mi-a purtat noroc, ultima oară.

— Vino încoace! şopti el, răguşit de emoţie, strângând-o la piept. Ţi-am spus vreodată cât eşti de frumoasă?

Fără să mai aştepte răspunsul ei, Frank o întinse pe pat.

Doar lumina lunii îi învăluia într-o dulce mângâiere. Parfumul proaspăt al lavandei înmiresma aerul nopţii.

Carla, tremurând de pasiune şi de dorinţă, se abandonă în sfârşit bărbatului pe care-l iubea. Nici chiar în visele ei cele mai nebuneşti, Caria nu-ţi putuse imagina că o astfel de fericire îi poate fi dăruită unei muritoare de rând.

— Te iubesc, Caria, şopti Frank.

— Ştiu, dragostea mea. De fapt, am ştiut-o întotdeauna.

Afară ploua cu găleata. Picăturile mari de apă loveau cu putere în ferestrele elegantului salon, iar norii negri care acopereau cerul nu lăsau să se întrevadă nicio speranţă de timp frumos.

— Aşa e Anglia în luna august, zise Sarah, aşezându-se pe canapea. Zici că suntem în noiembrie!

Caria se întoarse de ia fereastra de unde contemplase strada londoneză şi zâmbi către mama ei.

Niciodată nu mai văzuse o femeie mai elegantă, nici măcar în Italia!

Chiar în blugi şi tricou, cu părul blond strâns în coc ia spate, Sarah ar fi putut fi demnă să apară pe coperta celei mai elegante reviste de modă.

— Ce e, draga mea? întrebă Sarah.

Caria se mulţumi să clatine din cap. îi promisese lui Frank să nu spună nimic, dar secretul era atât de greu de păstrat!

— Nimic, răspunse ea.

— Haide, zise ea, pe un ton glumeţ. Ai trăit departe de mine mult timp, dar eşti încă fata mea şi pot să-mi dau seama când minţi.

Trecuseră trei săptămâni de când Frank o adusese ia Sarah. Se simţea aici ca acasă. ca şi cum toţi anii petrecuţi departe de mama ei se şterseseră ca prin farmec.

— Tu şi Frank puneţi ceva ia cale, nu-i aşa?

— Doar. ne facem planuri de nuntă.

Sarah îi întinse mâna.

— E un bărbat bun. şi are noroc că te-a întâlnit.

Carla ezită o clipă.

— Ştiu, zise ea timid, ştiu că unchiul Pancrazio e tatăl meu. Nu vrei să-mi povesteşti despre voi?…

De la reîntâlnirea lor, Sarah nu pronunţase nici măcar o dată numele lui Pancrazio, cu toate că fata încercase să aducă în discuţie acest subiect de mai multe ori. Carla nu voise să insiste, dar acum discuţia nu mai putea fi amânată.

— O, nu-i mare lucru de spus, răspunse Sarah, oftând. Ne-am îndrăgostit unul de altul, iar el a fost nevoit să se căsătorească din datorie. Când soţia lui a murit, a crezut că e suficient să-mi ceară mâna pentru ca eu să accept imediat bucuroasă, ca şi cum nimic nu s-ar fi întâmplat. Totuşi, ar fi fost nevoie de un singur cuvânt, de o singură privire ca să fiu a lui pentru totdeauna. Dar nu. A

fost prea orgolios!

— Ca şi tine, zise Carla.

Sarah o privi surprinsă, apoi izbucni în râs.

— Se vede că eşti fata lui. Dar toate astea aparţin trecutului, draga mea. Regretele nu folosesc la nimic.

Carla se ridică şi se duse la fereastră.

Frank întârzia. Unde naiba putea fi? Chiar în acea clipă, spre marea ei uşurare, o maşină apăru după colţul străzii şi se opri în faţa casei. Carla îşi lipi faţa de fereastră, pentru a zări mai bine afară. Răsuflarea ei aburi geamul, iar Carlei îi scăpă fără să vrea o înjurătură.

— Ce e atât de interesant de văzut afară? întrebă Sarah.

— Nimic, zise Carla, îndreptându-se spre uşă.

— Caria, spune-mi. Îmi ascunzi ceva, îmi dau seama.

Dar fata nu-i răspunse, preocupată să deschidă uşa.

Doi bărbaţi aşteptau dincolo de uşă.

Pe unul dintre ei îi cunoştea de când lumea. Ei o privi, în tăcere. Caria îi zâmbi timid. Tatăl ei slăbise atât de mult!

— Mă ierţi? şopti ei, mângâindu-i obrazul.

Caria îi privi. Cum să nu-i ierte? îi iubise întotdeauna.

— Nu-i nimic de iertat, răspunse ea blând.

— Eram gata să-ţi distrug viaţa din pricina orgoliului meu stupid. Cred că voiam să mă răzbun pe mama ta. nici nu m-am gândit ia dorinţele taie.

Dar Pancrazio continuă:

— Mă întrebam dacă va avea curajul să vină ia nunta ta ca să mă oprească. Dumnezeule! Am regretat mult ceea ce făcusem, dar nu mai servea ia nimic.

— Totul s-a terminat cu bine, răspunse Carla, punându-şi mâna pe braţul lui.

Ei îi zâmbi, apoi se întoarse spre Frank, care aştepta în spatele lui.

— Ia-o de soţie, Frank, fă-o fericită. Înainte să mă

răzgândesc şi să vă fac să plătiţi pentru denunţul vostru.

— Denunţ?

O voce puternică de femeie se auzi în spatele lor. Sarah stătea pe un fotoliu în salon, privindu-şi vechiul iubit. S-ar fi zis că sunt singuri pe lume.

Pancrazio se îndreptă spre ea.

— Nu mai are nicio importanţă, zise el. Am făcut multe prostii în viaţa mea. dar cea mai mare a fost să te las să pleci.

Tăcu o clipă, apropiindu-şi mâna de chipul femeii.

— Îmi pare rău, Sarah. Iartă-mă, te rog. Mă ierţi?

În acea clipă, Frank o luă de mână pe Carla şi o trase afară din cameră.

— Să-i lăsăm singuri, zise el. Aşteaptă acest moment de atâta vreme.

Carla aruncă o ultimă privire către mama sa. Era transfigurată.

— Sarah, insistă Pancrazio, spune ceva, te implor! Aruncă-mi cu ceva în cap dacă vrei, dar nu sta aşa. Ştii doar că te iubesc mai mult decât orice pe lume.

Cu zâmbetul pe buze, Carla ieşi din încăpere, închizând uşa în urma ei.

— Ţi-am spus că va funcţiona! zise ea, strălucind de fericire.

Frank o privi cu admiraţie.

— Crezi că vor sparge toată vesela înainte să se împace? întrebă el, auzind un obiect spărgându-se pe parchet.

— Sigur! răspunse Carla. Dar dacă vrei părerea mea, cred că vom avea încă o nuntă.

Şi, râzând de bucurie, se îndreptă spre maşina lui Frank, indiferentă la picăturile de ploaie.

De data asta, nu mai fugea. O nouă viaţă începea pentru ea, alături de cei pe care-i iubea.

Părinţii săi se împăcaseră, nimic nu o va mai putea

împiedica să fie fericită. Nici măcar ploaia enervantă din Londra!

Sfârşit

5